

ஆஞ்சனேயம்—ஆஞ்சனேபுத்திரன்.
அதுமானிர்காண்க.

ஆடகமாடம்—(1)மலைகாட்டிலுள்ள இரவிபுரம் (2) திருவகைதபுரமென்னும் திருமாலினிருக்கை.

ஆடகேசுவரர்—பாதாநாதி பஜ்யாய் ஆங்குள்ள கோடிபுருத்திரர்கட் கிறைவர்.

ஆடி—ஓரசரன். பிரம்ணேசோக்தி யிதவாகரங்கேட்டு, சந்திரதேவதாகமான நகரத்திரத்தில் உருத்திரதேவதாகமானமுகூர்த்தத்தில் பெருமழைபெய்கையில் கபடகடிவேற்றிருக்கையில் இறக்கவரமேற்ற, உமாதேவி பிரித்திருக்கையிற் சிவசக்திதியிற் சென்று அம்மையாகுருவேற்று மயக்கயத்தனித்தச் சிவபெருமானாற் கொல்லப்பட்டவன்.

ஆடுகோட்பாட்டுச் சேரலாதன்—எட்டுத்தொகைதலு னொன்றுபதிற்றுப் பத்தில் ஆறாம்பத்தினைத் தனமீது காக்கைபாடியினியார் நச்சென்னையார் என்னும் கல்விசைப்புலமை மெல்லியலார் பாடியதற்காக அவருக்கு அணிகலனுக்கு ஒன்பது தலாம் பொன்னும் நூறுவிரம் பொங்காகம் பரிசில்தந்த ஒருசேரராசன். முப்பத்தெட்டாண்டு அரசவீற்றிருத்தவன்.

ஆடுதறைமாசரத்தனார்—சோழன் குளமுற்றத்தத் தஞ்சிவ கிள்ளிவளவன். இறத்தபொழுது அவனது பிரிவாற்றுகுபுலம்பிப்பாடிய ஒருபுலவர்.[புறநா]

ஆணிமாண்டலியர்—மகாதவங்களைச் செப்த ஒரு பிரமருகி. இவந்தவஞ்செய்தகொண்டிருக்கையில் ஒருநாள் சிவநிருடர் தம்மை இவர

சேவகர் துரத்திக்கொண்டு வந்தமையிற், சேவகர் அக்கவரைப் பற்றிக்கொண்டது மன்றி இவர் பாலும் ஐயமுறது உடன்கொண்ட இவர் யாவருத் திருடனான அரசனுக்குணர்ந்த, அவன் எவ்வேரைபுக*கழுலேற்றக்கட்டினாவிட்டான். அங்நானமே பிறசன்கருடனியருத் கழுலேற்றப்பட்டவர். ஆயினும் சிறிதும் மனங்கவங்காத பிரமநிஷ்டையில் சிவகாலயிருப்ப அரசன இவரது தன்மையை யறிதது அதினின்ற விலக்கித் தனகுற்றத்திற்கு மன்னிப்புக்கேட்டு விடுத்தபிறகு, மேலுத்தவஞ்செய்த எவ்வுலகங்கட்குஞ் சென்று சஞ்சரித்தவருகையில், ஒருநாள் யமலோகத்தை யடைத்து யமதருமனைத் தரிசித்து, தருமத்தகுது நடத்த எனக்கு இத்தகைய கொரேதண்டனை பெதனுலண்டாயது எனவினவ, யமதருமன் நீ உன் இளம்பருவத்திலே தம்பியைப்பற்றி அதன்காலில் நர்க்கினைப்புருத்தினி, அதனனுன்கித்தகைய தண்டனை கோர்த்தது எனக்கற, இவர் வெருண்டு, பிறத்ததுமுதற் பன்னிருவருடமெல்லையும இளம்பருவமாகலின் அவன் செய்வனயாவும் அறியாமற் செய்தவையே, அவனுக்கு அதனால் எப்படிப்பரிவமுண்டாகலாம். இந்நினைச்சிறிதும் யோசியாத இவ்வளவு குருரமான தண்டனை விதித்த நீ யுலோகத்திற் குத்திரனாகப் பிறக்கக்கூடவையெனச் சபித்தவர். இதுகாரணமாகயமன் கிதிரானுத்தோன்றினான். விதானிற் காண்க.

ஆதனழிசி—ஒவ்வொருவர்தந்தையுடைய
புயன் செய்குமொருவன் [புறநா]
ஆதனுவன் — கொடையாளியான
வேங்கடத்தலைவன். இவன் அ
ருமை பெருமைகளைக் கன்னில்
ஆத்திரையனொருவன் புலவர் புத
நானும்நிற் பாடியிருக்கின்றனர்.

ஆதனோரி—கடையெழுதல் கன்னி
வொருவன். ஒரி—வல்லியோரியெ
ன்றுஞ் சொல்லப்படுவன். கொல
லியையும் அதைச்சார்ந்த கடும்
இவன் அரசரிமையிலிருந்தவை.
இவனைப்பாடிய புலவர் பாணர்,
கழறினியானையா முதலிஞர்.
ஆதிதநி—பராசதநிவி லாயிரத்தொ
ருகுகொண்டது. ஆன்மக்கட்டு
யியுய சகத்தைப்பொருத்தம் ஆ
ணவமலம் பக்குவமாமாறு செய்
யுந் தன்மையது.

ஆதிசாரம்—சிற்பநூல்கள் முப்பத்
திரண்டனொன்று.

ஆதிசேடன்—சாசிபருக்குக் கத்தரு
வையிடத்துதித்த காதல்களில் மு
த்தவன். இவன் தன் தாய்க்கு விச
தைபென்னுஞ் சகனத்தி செய்த
ருதினைச்செய்து கடுத்தவயிருத்
து பிரமனும் பூபாரச் தாக்கும்
பலத்தை யடைத்தவன். மின்
மிகடவுளருளால் திருமாலுக்குச்
சயனமாயவன். இவனுக்கு ஆயி
ரம் பனமுடிசுளும் இரண்டாயி
ரம் காக்கனமுளவென்பர்.இவனே
பிருதுசாபத்தால் பலராமனுக்குவ
தரித்தவன்.

ஆதிதேயர்—தேவர்கள். அதிதிவயிச
த்துதித்தவர்.

ஆதித்தர்—சாசிபருக்கு அதிதியிடம்
பிறந்த தந்தை மித்திரன் அரிபமன்

இத்திரன் வருணன் அயிசமஞ்சன்
பகன் விசுவத்தன் பூஷா சகிதா
தவஷ்டா விஷ்ணு என்னும் பன்
னிரு புத்திரர். இவர்கள் இருட்
டியிலிச்சை வையாது பிரமனுஞ்
சூரைய விசுத்தவர்க ளாலின்
மதவத்தவர்கடோறும் பிறக்கும்
படி சபிக்கப்பெற்றவர்கள்.

ஆதித்தர் சோதிருபமும்சூரியன்
அக்கினி ருபமுமுடைமையின் து
வாதசாதித்தர் வேறு உலகிற்குப்
பிரகாசத்தினைச்செய்யும் சூரியன்
வேறு என்றனாரத்தரும்.

ஆதித்தன்—(1) சூரியன் (2) சேர
நாட்டரசருமொருவன். சிதம்பரத்
திற் கைகாண்பின் முகத்தினைச்
செம்பொன்னுந் செய்யித்தவன்
இவனே.

ஆதித்தியன்—ஆதித்தன்.

ஆதித்தியன்றருதயம்—சூரியனுக்கிர
கத்தை உண்டுகொண்டதக்க ஒரு
தோத்திர ருபமானதாய். இஃது
அசுந்தியரால் இராமனுக்குபதே
சிக்கப்பட்டதென்ப.

ஆதிதாதன்—(1) ஒருகைனகுரு (2)
கவசித்தருமொருவர்.

ஆதிமத்தியவர்—சுல்லிகைப் புலகை
மெல்லியவருமொருவர்.

ஆதிதர—சாதவன் மனைவி, ஒப்புய
ரில்லாக் கற்பினன். தன்னைவ
னிதந்தானெனக் கேட்டு உயிர்வி
டற்குத்தீர்பாய்த்த அது சுடப்ப
டாமையின் வருத்திநின்ற “உன்
னைவன் வினையில்கருவான்” என்
றெழுந்த அசுரிநையக் கேட்டு அ
வ்வண்ணமே தனைவன் வரப்பெ
ற்ற அவனோடு உயிர்வாழ்த்திருத்
தவன். மணிமேகலை விரத்துவந்த

பொழுது அமுதசரபியில் முதலி
ந்பிச்சையிட்டவன். இவன் பத்தி
னிப்பெண்டிரென்றும் வான்றரு
கற்பினனென்றஞ் சொல்லப்படு
வன் [மணிமே]

ஆதிவாயிலார்—ஒரு தமிழ்ப்புலவர்.
இவர் செய்த பரதசேனாபதியம்
அடியார்க்கு நல்லாராற் சிலப்பதி
காவலரையில் மேற்கோளாக எடு
த்தாளப்பட்டுள்ளது.

ஆதர்த்தராஜன்—கசனுக்கு மூன்றா
ம்புத்திரனும் தர்மராணியத்தைபு
ண்டசெய்தவனும் இவனே. இவ
ன் மகன்சயனென்பான ராஜருஷி
யாயினவன்.

ஆத்திரேயம்—வேதாங்கமாகிய கல்ப
கதைகளுனொன்று. இது அத்திரி
முனிவனாற்செய்யப்பட்டமையின்
இப்பெயரேற்றது. வடநூல்.

ஆத்திரேயன்—சக்திரன். அத்திரி:மு
னி புத்திரனாகவுன் தத்திதாந்த
நாமம்.

ஆத்திரையன்—தமிழ்ப்புலவன். இவ
ன் மிக்கபழையவகளிலொருவன்.

ஆகத்தகிரி—சாலிவாகன ஒன்பதாம்
சகாப்தத்தில் வ்ளங்கிய ஒருசமு
ஸ்கிருதகவி. சங்கரவிறுபமென்னு
றுலைச்செய்தவன். சங்கராசாரியர்
பெருனொருவனென்றஞ் சொல்
லப்படுவன்.

ஆகத்த தீர்த்தர்—மத்தவா சாரியரு
னொருவர். வேதாந்த சூத்திரத்தி
ற்கு ஆகத்ததீர்த்தியமெனப்பமெ
துவியவைகளுவ பாஷியத்தை
எழுதியவர்.

ஆகத்தராயன்—திருமெல்லையில் உ
மாதேவி திருநாமம். [ருவர்.

ஆகத்தன்—புத்தசீஷர்பதின்மருனொ

ஆத்திரபிருத்தியர்—மகத தேசத்தா
சர். இவர்கள் சூத்திரங்கள் . வயிசத்
துதித்தோர்.

ஆத்திரம்—(1)ஒரு தேசம். கோதாவிரி
கிழவற்றை கடிகட்கிடையே யுள்
ளது. இதுவே தெலுங்கதேசம்.

(2) தெலுங்குப்பாஷைக்கு நாமா
த்தரம். இது கண்ணுவமுனிவ
ரால் விருத்திசெய்யப்பட்டதென்
கிறார்கள். [சாரார்.

ஆத்திரர்—பஞ்சதிராவிடரு னொரு
ஆத்தை—ஒல்லையூர்த்தத் பூதப்பாண்
டியனுடைய நேயன். [ருவன்.

ஆபச்சையன்—அஷ்டவசக்களிலொ
ஆபதோத்தாரணமூர்த்தி-அஷ்டாஷ்ட

டமூர்த்தங்களாகிய சிலலீசைஞ
னொன்று. இதுவிளிக்கப்பெருகுமா
தலின் “கணக்கன் கலுழிமதக்கட
வுள கதிரேவற் குரிசிலெழுமாதர்,

ந்ணங்கொ டிகிரிப் படையேந்த
னிவவெண்டோட்டிமலர்ப்புத்தே,

எணங்கு நவக்கோண் முனிவார்
சூழீர் தனுக்க ராகப் பொலந்த

விரி, எண்ணங்குமாவற்ச காவனெனு
மிறைமைப் பெருமான் திருவுருவ

ம்” என்னுங்காஞ்சிப்புராணச் சி
வபுண்ணியப்படலச்செய்யுளா னு

ணர்க. அவ்வது அசலம் சிவபராக்
கிரமத்திற்கண்ணென்க.

ஆபச்சராயர் - (1)திருப்பழநத்திலே
சிவபெருமான் திருநாமம். (2)திருத்

தணிசையில் ஸ்தலவியாயார்.

ஆபச்சராயசுவரர் — ருசக்காடு து
றையிலே சிவபிரான்திருநாமம்.

ஆபஸ்தம்பன்—யகர்வேதவிதமான
கருக்கங்காப்பற்றிச் சூத்திரஞ் செ
ய்த மகருஷி. இவராத் செய்யப்பட்ட
தது ஆபஸ்தம்புசிருத்தியருத்திரம்.

ஆபன்—ககக்கன் எண்மரி லொரு வன்.

ஆபீரம்—சிந்தாதிக்கு மேற்புறத்த ன் ஒரு தேசம். இது ஆரியாவர் த்ரத்தோடு கலந்துள்ளது.

ஆபுத்திரன்—சாவியின் புத்திரன். பி தந்ததுமுதல் ஏழுசின்வரையில் ஒருபலிஹர் பாலூட்டப்பட்டு வளர்ந்தமையின் இப்பெயர் பெற் றவன். அன்பும் அருளுமுடைய வன். தென்மதுரையிற் கலாரிய மத்தன்ன சிந்தாதேவியால் அமுத கரபியென்னும் பாத்திரம் பெற் றப் பலஉயிர்கட்கும் உணவளித்து மணிபல்வந்தி விறந்து, சாவக காட்டுள்ள காகபுரத்தில் பகவின் வயிற்றிற் பொன்முட்டையிற் றக் கிப் பிறந்துபுண்ணியராசனென்று பெயர் பெற்றவன். [மணிமே]

ஆப்பணர்க்காரணா—திருஆப்பணரி லே சிவபெருமான் திருகாமம்.

ஆபுரம்—தொண்டை காட்டிலுள்ள தொருநகரம். இதற்கு மகாபலி புரமெனவும் காமாந்தரம்.

ஆம்பிசேவன் — திருதராட்டிரனின் காண்க. இஃகவன் காமாந்தரம்.

ஆம்பிரவணேசர்—திருமாத் துறையி லே சிவபெருமானுக்கு வழங்குந் திருகாமம்.

ஆபறி—மேருவின்மகன். நாதாவின் பாரியை. மிருகண்டனை பிற்ற வன்.

ஆபாதி—உத்தாணபர்வியிற் காண்க. இஃதுஅவனது காமாந்தரம்.

ஆயிரவேலி—செஞ்செழியனெனும் பாண்டியன் அறியவெண்ணுஞ்சிற் தரசனைப் பொருதுவென்றிடம்.

ஆயு—புருஷன் புதுவன். ஒருவன்

கூத்திரவிருத்தன் ரஜிரம்பன் அ கேசக எணுமைஉர்க்குத்தந்தை.

ஆயுஷ்மந்தன்—தைத்தியன். பிரக லாதனன் புத்திரரிஹொருவன்.

ஆயோதனப்பிரவிணன்—தவிஜாறு குலோத்தம்கனுக்குப்பின் மது ரையில் அரசுபுரித்தபாண்டியன்.

ஆய்—சடையெழு வண்ணக்களிலொ ருவன். இவன் அரசரால் கேனெ ன்னும் உரிமை யடைந்த கேனா ளன். பொதியமலையை யடுத்த

ஆய் நாட்டை யுடையவன். வானை கன் முதலியவற்றைப் பெருங் கொடையாக வழங்கிய சகையா னன். இவன் உறையூர் எணிச் சேரி முடயோசியார், துறையூர்

ஒடைகிழார், குடமென் கிரஹர் முதலிய புலவர்களைப் பாடப்பெ ற்றவன். “இம்மைசெய்தது மறு

மைக் காமெனும்—அறவிலை காணி க னாஅ யல்வன்” என்னும் புறகா னூற்றினால் இவன் பயன் கருநா

து கொடுத்தவனும், தனக்கு நா கத்தாற் கிடைத்த நீலக்கலிகதத்

தை ஆலின் கீழிருந்த அரசனுக்குக் கொடுத்தவனுமாவன் [தரம்.

ஆரஞ்சோதி—அருத்ததிக்கு கர்மாத் ஆரத்தாக்குபாண்டியன் — உக்கிரரு

மாரபாண்டியனுக்கு காமாந்தரம். இத்திரனளித்த பெரிய தோரர தனகூடத்தைத் தாக்கெனமையின்

இப்பெயரெய்தினன்.

ஆரத்தியர் — வீரபத்திரோபாசனை செய்து இலங்கதாரண முடைய ஒருவகையத்தனர். இவர்கள் மதம் வீரகைவம்.

ஆரியசித்தாந்தம்—ஒரு சோதிடநூல் ஆரியகந்தி—சேவக னாசாரியன்.

ஆரியப்பட்டன்—மகா ஜோதிஷர்வரி
லொருவன்.

ஆரியர்—ஆரியாவர்த்தத்திலிருந்து பா
வினவர்கள்.

ஆரியங்களை—ஆரியக்கப்பெண்.

ஆரியாவர்த்தம்—ஆரியத்தேசம். இது
இமாலயத்திற்கும் விக்ரமிக்கும்
இடையிலுள்ளது. பரதண்டத்து
மன்னர்கட்குப் பூர்வகாலத்தவாச
ஸ்தானமாயிருந்ததென்று.

ஆரியை—உமாதேவி.

ஆருகதன்—ஆனாதுவரணிய முதலிய
பதினெண்குணங்களைபும் அரசிக
முதலிய அறுகுணங்களைபும் வில
கிப் பண்டைக்கண்மத்தைப் புசித்
தத் தொலந்த விடமே விட்டின்ப
மென்பவன்.

ஆலகாலன்—சிலகணவிரரி லொரு
வன். உதிரப்பலியேற்கச் சென்ற
கைவருடன் தொடர்ந்த பரிசனரு
லொருவன்.

ஆலங்குடி—ஒருகதன். சோழநாட்டி
லுள்ளது. இரும்பூளை பென்றம்
சொல்லப்படுவது.

ஆலங்குடிவக்கனார்—கடைச் சங்கப்
புலவரு லொருவர். திருவள்ளுவ
மாலையில் இவர் செய்யுளுமிருக்
கின்றது.

ஆலத்தூர்மீழார்—மீக்க கன்றியறி வு
டையோர். சோழன் குளமுற்றத்
தத் தஞ்சிய கிள்ளிகளவியும்,
சோழன் கலக்கிள்ளியையும் பாடி
யவன். இவர் வேளாளரென்பது மி
ழாரெனும் பட்டத்தானே விளங்
கும். புலகாணுறு பாடிய புலவரு
லொருவர்.

ஆலத்தூர்த்தாசன்—திருப்புகன் மக்
கையில் சிவபிரானுக்கு வழங்குந்

திருகாமம்.

ஆலவாய்—மதுரைப்பதிக்கு ஒரு பெ
யர். [ஆலவாய்=பாம்பு] பாம்பினால்
ஒருகாலத்தில் எல்லா காலமறத்
துத் தாட்டப்பட்டது.

ஆலவகத்தார்—சிவபெருமான் ஒரு
காலத்தில் தவறு திருவுருவைக்
கண்ணாடியிற்செய்து கத்தாமெனக்
கருது, அக்கத்தாமேதிரண்டோரு
ருவாய்தேனன்றியவன். இவர் ஸ்ரீ
கைவாயத்தில் புட்பத்தொண்டு
செய்துகொண்டேயிருப்பெட்டகத்
தாங்கிந்பவர். இவரோகத்தாமுத்
திருவாயினாச அகதரித்த கைவ
சமவாசாரியன். திருப்பார்த்தவிலுதி
த்த ஆலத்தைச் சிவாக்கினவாற்
கையிற் குங்கி வந்து சிவபிரான்
பருகத் தத்தவராவின் இப்பெய
ரேற்றான்.

ஆலத்தம்—சுப்தமேகங்களு லொன்
று. இதிலேயேயரி பெய்திவது.

ஆலுடையகாயகர்—திருமுருகன் பூண்
டியிலே சிவபிரானுக்கு வழங்கும்
திருகாமம்.

ஆலுடையகாயகி—திருமுருகன் பூண்
டியிலே உமாதேவிக்கு வழங்கும்
திருகாமம்.

ஆலுர்முலக்கிழார்—புறநானூறு பா
டிய புலவரு லொருவர். இவர் வே
ளான் குலத்தவரென்பது இவருக்
குரிய சிவாசொன்னும் பட்டத்தி
னாலேயே கண்டு விளங்கும். இவ
தாற் பாடப்பட்டோர் சோழன் குள
முற்றத்தத்தஞ்சியகிள்ளிகளவன்,
சோழநாட்டுப் பூஞ்சாத்தார்ப் பாப்
பான், கெளலியன் கிண்கிண்தா
யன், மல்கிழைக்காரியாதி ஆத்தி
யன், பாண்டியன் நிரஞ்சாத்தான்,

பாண்டியன். இவனிடிகைப் பன்னி
தூக்குரிய கன்மாதன் முத்தியோர்.
ஆனந்தாராண்டான்—வைணவ சிவ
காசனாதிபதிகள் எழுபத்துநாலவரு
ளொருவர். [யிகள்.

ஆளுடையகம்பி—கந்தரமூர்த்திசகா
ஆளுடையநாயகி—திருப்பரங் குறைந
தில் உபாசேவியாருக்கு வழக்குந்
திருநாமம்.

ஆகதத்திபி—உசதேவன் [யதுஉயி
சத்தவன்.]

ஆனகன—யது உயிர்த்த உசதேவ
னுக்கினவன்.

ஆளுடையபிள்ளை—திருஞானசம்பந்த
மூர்த்திகவாமிசன்.

ஆளுடையவடிகன்—மாணிக்க உசச
கவாமிசன்.

ஆளுடையவரசு—திருநாவுக்கரசு க
வாமிசன்.

ஆரும்பத்து—எட்டுத்தொகை நூறு
ளொன்றாகிய பதிற்றுப்பத்தில் ஆ
றுவது பத்து. ஆடு கோட்பாட்டுச்
சேரலாதனைக் காக்கையாடினியார்
கச்சென்னையார் பாடி அவர் அணி
வெனுக்கு ஒன்பது துலாப்பொன்
னும், பரிசிலாக நூறுயிரம் பொற்
காகம் கொடுக்கப் பெற்று, அவன்
பக்கத்திலிருந்ததான கொண்டது.
[சென்னை - பெண்பாலாருக் குரிய
பண்டைக்காலவழக்கப்பெயர்.]

ஆனகொத்தி—ஒருககரம். இது குவி
ய்முக பாகத்திலுள்ளது.

ஆனந்தம்—ஒருககரம். யவனசமுத்
திரத்தில் துவாரகைக் கருவிறுங்
கது சரியாதி யென்பான் புதல்வ
னான ஆனந்தனும் நீருமிக்கப்பட்ட
டமையின் தந்திதாந்த காமமாக
வழங்கும்.

ஆனந்தன்—சரியாதியின் புத்திரன்.
இவனும் நீர்மிக்கப்பட்ட ககரம்
ஆனந்தகரமெனப்படும் இவன்
மகன் கரவதன்.

ஆளுயகாயனார்—அறுபாண்டுக்கை நூ
உன்மூர்களுளொருவர். மழநாட்
டிலே மக்கலமென்னு மூரிலே ஆ
யர் குலத்திலே யவதரித்தவர். பசு
மேய்ச்சலாகிய தாது குலத்தொ
ழிலையே மேற்கொண்டு அகநானு
செய்தது வேய்க்குழலிற் சிவகா
மததைப்பாடி மரம் பசுதி முதலி
யனவுமுருகும் இசைக்கானததால்
சிவாதுகொகம் பெற்று முததியை
யடைத்தவர்.

ஆனிகன—(1) வசுதேவனுக்கினவன்.
(2) வசுதேவன் புத்திரரில் இரண்
டாவது கோன்றியவன் [இவர்கள்
யதுவமிசத்தவர்.]

இ

இசைமதி—குசத்தவனுன் இரஜ
நானியாகிய சாக்காசியபுரிக்கருகி
லுள்ளதொரு கதி. இதன் கரை
யிலே கரிலாச்சிரமயிருப்பதாகச்
சொல்லப்படுகிறது.

இசுவாகு—வைவகவத மதுவின் புத்
திரன். இவன்புத்திரர் விருஷி கமி
தண்டகன் விசாலன் முதலியோர்.
இவன் வமிசத்தவரே இசுவாகு வமி
சத்தவரெனப்படேவர். இவன் வழி
யில் வத்தோர் அனன் இரகு இரா
மன் முதலியோர்கள்.

இசைஞானியார்—சுடையனார் மனை
வியார். கந்தரமூர்த்தி கவாமிச
னுக்கு மாதா.

இசைநனுக்கம்—சிகண்டி வென்று
முனியான் சாரகுமாரன் பொரு

ட்டு வென்பாவலியபந்திய ஓரிசை
ந்தயித் துல்.

இச்சாததி—ஆதி சந்தியி லாவிரத்
தொரு கூறவொண்டது. இருட்டி
காரியத்தை நீழ்த்தது.

இடங்கழியாயனார்—அறுபான்மும்மை
காலம்மார்களுனொருவர். வேடும்
பாளுரிலே சிற்றாசாரக் கிருந்து
அரசு செலுத்தி, செனடியார் பால்
மிகுதியும் அன்பு செய்த முத்திய
டைந்த வெபத்தர்.

இடபகாணன் } செவபெருமான்.
இடபாருடன் } திரிபுர தளையா
லத்தில் திருமால் இடபகாணமா
க வந்து தாண்டப்பெற்றவர். [மால்
விடைபெயன்றித் தருமவிடை எக்
கிவிடையென வேறு விடைக்கு
முன. அவற்றினை இடபாத்திரம்
எத்தி இவற்றிற் காண்க.]

இடபன்—(1) ரூபன்மும்மனுடன்
போருக்குச்சென்ற பூதனை வீரரி
லொருவன். (2) கீகரிகன் சேனா
வீரரினொருவானான்.

இடபாத்திரம்—வெழுந்தம் அறுபத்
து காண்கனொன்று. தேயுப்பிர
ளயமொன்றில் தருமதேவதை இ
றத்தற்கஞ்சிச் செவிராணையடைய,
அவர் அச்சிவீரத்தெரிந்த வானை
மாசக் கொண்டனரென்பது சரி
தை. இது எத்தபுராண தகடாண்
டத்திற் செவ்வனே விரிக்கப்பட்டு
னது. “பெருகுதேயுப்பிரளயமொ
ன்றானில், தருமம் யாவினுக் குத்த
னித்தெய்வதம், வெருவியாயிவன்
விடுதே மேவினிப், புரிவ தேசெ
ணப்புத்தியிற் குழந்தை. ஆறவாரு
கடை யண்ணலைச் செர்வனெல், ந
றியாதென்று முய்த்திடு கேடுவெ

னாத்தேற்றேயதத் தெய்வதஞ்செ
ய்கனா. நெறநாயொ செழிந்துரு
க்கொண்டதே.”

இமெப்பன்—(1) முருகக்கடவுளன்பரு
னொருவர். அகத்தியர் மாணவர்.
செவமலை சத்திமலைகளைக் காவடி
கட்டிக் கொணர்ந்தவர். இவரைத்
தறிப்பது இமெப்பன் கைசம். (2)
கக்கிரிகன் சேனாவீரரு னொருவ
னுயவானான். (3) ஓராகக்கன், இமெ
பிச்சகோதரன். வீமனாற் கொல்
வப்பட்டவன்.

இமெபி—அரக்கி. வீமனைக் கூடிக்
கடோற்களைப் பெற்றவன்.

இமெபிஸ்—ஒருர் [செவ]

இடைக்காடனார்—இடைக்காடென்று
மூரினராலின் இப் பெயரெற்ற
வர். இடைக்காடப் புலவருனொரு
வர். சோழன்ருளமுற்றத்தரசுத்
செவ கிள்ளி வளகளைச் செபபித்
தப்பாடியவர். இவரை ஒளவன்
யின் சகோதரனென்றுக் கொன்று
கொன்றான்.

இடைக்காட்டுச்செத்தர்—ஒரு செத்தர்,
இவர்கூறா விடயமாக ஒருதல்
தம் பெயரார் செய்துனர்.

இடைக்குண்டாக்கிழார்—பாண்டியன்
நலையாலைக்காவுத்துச்செருவென்ற
செருஞ்செழியன், இருபெருவெந்த
வரையும் ஐம்பெரு வேளியையும்
வென்ற பொழுது அகண்ட புவர்த்
திறம் பாடிய புலவர் [புறநா]

இடைச்சங்கம்—சித்திரத பாண்டிய
னொருஞ் செற்புப் பெயரெந்த
வெண்டெர்ச்செழியன் கயாடபுரத்
தில் தாபித்தது. இது முடந்திரு
மான காலமீறாக விழுந்தது.

இதழ்வரனாறு—“கடுவதாடை

சி கயெட் சங்கத், தகத்தியர் தொல்
கர்ப் பிவத்தமிழ்முனியர்; இருத்தை
பூரிந்கருங்கோழிமோசியார், என்
ளர்ப் புலமை வென்றார் கர்ப்பி
யன், இறவாவிசையிற் சிறபான் ட
ரங்கன், தேசிகமறையா சிரியன்
யாதன், தகவெர்ப்பாடி தகவரீக்
கேர்மான், தேருக் கவிபுனைரேக்
கதயரிவர், ஒன்பதோடெத்தமைம்
பதினம் ராகும், தகவருக் கேள்
வித்தன்குமய ருள்விட், டவ்மு
வாயிதத் தெழுநூற்றயரே,—

“கவயகம் பரவச் செய்த செய்
புனும், இருக்கலி கடித்த பெருக்
கலித்தொகையொடு, குருகுமென்
டாளி தெருக் வியாழமாலை, அக்ர
ளிகக்கை மகத்திய மதனொடு,
பின்னாட் செய்த பிறங்குதொல்
கர்ப்பியம், மதிகைக் கலின்ற மாஅ
புராணம், புதலகல் கலிந்த பூத
புராணம், வல்விதி னுணர்ந்த கல்
கிசை துணுக்கமும், தாவாக் காலக்
தமிழ்பயின்றதவும், ஞகாவிரத்தோ
டெழுநூற்றியான்டு,—

“பரீஇயசக்க மிரீஇயபான் டியர்
கன், வெண்டேர்ச் செழியன் முத
காவிரல்செழு, திண்டேர்ச் கொற்
தமுடத்திரு மடிகள், ஞாகடைத்
தரண ஞகாவர்த, அரகலியிட்
டோகாம்பத்தொன் பதினம்,—

“இயங்கை- யரசரிற் கலியரன்
செதினோர், ஞகவை யரச சாயிடை
கதகம், விண்ணகம் பரவு மேதரு
கீத்திக், கண்ணகம் பரப்பிற் சபா
டபுர மென்ப” — எனவரும் ஆசிரி
யுத்தால் விளங்கும்.

இடைக்கரகாதர்—நிரு இடைக்கரத்
தில் சிகபிரானுக்கு கடிக்குத்திரு

காமம்.

இட்டசித்தி—ஒரு பொய்க்கை. இது
அழகர் மனைவியுள்ளது. விரும்பி
யன் வெல்லாம் பெறச் செய்வதல்
வதாதலின் இப்பெயர் பெற்றதெ
னத், சிகப்பதிகாந் கூறும்.

இதமவாகன்—அகத்தியர் புத்திரன்.
இவனைப்பற்றிய சரிதைமொன்றும்
புலப்படவில்லை. இவன் மகன் இத்
தமவாகன்.

இதிகாசம்—இராமாயணமும் பாசதமு
மென விரண்டு. சிகரகசியமொன்
றுகூட்டி ழும்பென்பதும் கழக்கு.

இத்தமவாகன்—அகத்தியர் பெனத்
திரன், இத்தமவாகன் மகன்

இந்திரகாளியம்—ஓரிசைநூல். இது
யாமனேந்திர நென்போராத்செய்
யப்பட்டது. சிலப்பதிகாரவுரையில்
மேற்கோள்காட்டப்பட்டுள்ள அன
லேயன்றி தாழ்முழுதும் காணப்
பெருதது.

இந்திரஜித்த—அரக்கன்- இராவண
னுக்கு அகன் பட்டமறிவியான
மத்தோதரி விடத் தோன்றியவன்.
இவன் இந்திரனை வென்றசிறைப்
படுத்தி இவன்கைக்குக் கொணர்
த்த பிதாவீனிடம் விடுத்தவனாத
லின் இப்பெயரேற்றவன். இவனது
குழந்தைப்பருவத்தே மேகம்போற்
கத்தியழந்தது காரணமாகமேகாந
னெனப் பெயர் பெற்றவன். இவ
காமனனாற் சொல்லப்பட்டவன்.

இந்திரசேனன்—(1) சூரியன் மகன்
(2) கன்னமகன் (3) தருமன்சாரதி.

இந்திரசேனை—(1) ஞாகவருணியன்
மனைவி (2) கன்ன மகன் (3) து
தொளபதி.

இந்திரத்தய்யம்மை—இந்திரத்தய்யம்மை

னென்னும்மன்னங்கேதிரபருக்குத் தான்கொடுத்த பாக்கள் விந்து பன்னமாய் சொருகாவி. இவன் செஞ்சொலம் இந்திரசுதனத்தில் இருத்தனமயின் இவன் கீர்த்திடல கத்தில் மழுங்கியது. பிறகு அமரர் இவனைப் பூமிமேல் விழும்படி தன்ன, மார்க்கண்டேயனிடஞ்சென்று என்னை வறிக்கையோடுகென, மார்க்கண்டேயன் யானறியேன் என்னினும் வயதுமுதிர்ந்து ஹிம கிருங்கவிரியில் வசித்திருக்கும் பிரகாசனெனும் உணகமாதிரம் அறியக்கடுமென, ஆங்குச்சென்று கேட்ட அகனும் அறியேனென, அதன் பிரேரணையால் இந்த இந்திரதீபம்மன் சரசிவிருத்த ஈளி கஜங்கெனும் கொக்கினிடஞ்சென்று அதன்மூலமாய் அங்காவியி விருத்த புகந்தனெனும் ஆமை யை விதை, அது சிறிதநேரம் போகித்து உணர்ந்து அறிகெனென்று பெயர் சொல்லக் கேட்டுக் களித்தவன். இவ்வாவி ஜகநாதத்தி லுள்ளது.

இந்திரதீபம்மன்--இருஷ்பன்பென த்திரன். பரதனுக்குச் சுமநிவி டம் பிறந்தவன். விஷ்ணுபத்தன். இவன் ஆழ்ந்தயோகத்திருக்கையில் அக்கடைத்த அகத்தியமுனிவரை கந்தனை வழிபாடு செய்யாமையின் யானையாகு என்னச் சயிக்கப்பெற்று யான்யாய்த் திரித்தகொண்டிருத் து கீர் கேட்டவையால் ஒரு தட கத்திலிறங்கி கீர்பருகித் தாமரை முதவிய மன்களைப்பறித்துப்பலபி டலான்கொடல் கிரீடித்துக்கொ ண்டிருக்கையில், ஹேமகூலி கறு

க் கந்தர்வன் காரதசுபத்தான் அச் சரசிவ் முதவியாவிருத்து இவன் காணப்பற்றிக்கொள்ள, இந்திரத் தீபம்மனயானை எங்காற்றினுக்குப் பித்துக்கொள்ளுகொறு தன்மழ க்கப்படி நாராயணனை மூலமேயெ ன்று கிடீ, திருமாலினுள் முதவையச் சங்கரித்துக் காக்கப்பெற்ற வன். இச்சரித்திரம் கஜேந்திர மோகமென்று வழங்கும்.

இந்திரப்பிரயதி--ஓரிருடி. விபாஸ சீடனான பவிலகன் சீடன். இவன் ருக்கேதத்தினை நாத் உறசெய்த வன். இவன்பர ஸுபநேசம் பெற் றோர் பாஷ்டலன் போத்தியன் பராசரன் யாஜ்ஞகங்கியன் மான் தேயன் அக்கினிமதி பெணப்படு கோர்.

இந்திரப்பிரஸ்தம்-புல்லிக்குத் கிடீபத் திலுள்ள ஓருநகரம். பாண்டகர்கட் கிராஜநாணி. இத்திருக்காண்டகப் பிரஸ்தமென்றும் நாமாந்தரம்.

இந்திரவதி--கோதாவரியின் உபநதி களிலொன்று.

இந்திரகாணன்--கருந்தனெனவும் மறுபெயருடையவன். இக்காகு பெனத்திரான விருகியின்புத்தி ரன். இவன் திருமால் அதுவைபா ல் விருஷபருபம் களித்த இந்திரன் [கருந்தம்] முதன்கீழ்த ஆரோக ணித்துப் போர்புகித்து அக்கர்ஷ ணைக் கொண்டமையின் இவை கார ணப்பெயர்க்க. இக்காகு மகனெ ன்வும் காலமீகன் உறம்.

இந்திரவிழா-அசுரநிப முனிவர்கட் டனும்படி ஹக்கெய்செறித்தநோ கத்தோட்செம்பியனென்னும் அர சருங் நோடூக்கப்பட்டு கருடக்

தோறும் காவிரிப்பூம் பட்டினத்
திற் சோழபரம்பரைவாரால் இத்தி
ரனுக்குடத்தப்பட்டே வந்த தோரு
ற்சுவம். இதினை நெடிமுடிக்கின்றி
யெனுமரசன்செய்யாதொழிந்தமை
யின் காவிரிப்பூம்பட்டினம் கட
லாற்கொன்னப்பட்டது? [ரணிமே]
இத்திரன்—(1) தேவர்க்கரசன் கிழக்கு
த்தினைப்பாலகன். கசியபருக்கு
அதிதியினிடம் தோன்றியவன். இ
வன் கசரம் அமராவதி. மனைவி இ
த்திராணி. ஆபுதம்வச்சிரம். யானை
ஐராவதமென்னும் காற்கோட்டு
வெள்ளையானை. குதிரை உச்சைச்சி
ரவம். சாரதி மாதவி. மகன் ஐயத்
தன். வாகனம் மேகங்கள் புஷ்பகம்
ஐராவதம் உச்சைச்சிரவ முதலி
யன.

இவன் ஒருகாலத்தில், தன்சைப
க்குற்றபிரகற்பதி முனிவரைத்தக்க
படி மமஸ்கரியாது ஆடல்பாடல்
களில் மனஞ்செலுத்தியிருப்ப, அ
ம்முனிவர் தம்மை யிகழ்த்துகரு
தி மறைத்துவிட, இவன் செல்வம்
காணடைவிற் குறைய, ஆசிரியனை
யாண்டுத் தேடியுங் காணப்பெறு
து பிரமன் பால்விண்ணப்பிக்க, பிர
மன் தின் ஆசிரியன் காணப்படுமெ
ல்லியும் துவஷ்டாவின் மகனான
முச்சிரமுற்ற விச்சிரவசனை அச
தனைனக்கருந்து குருவாகக்கொ
ழியென, அக்கட்டளைக்கிணங்கி
அவ்வளமே கொண்டு அமரர்செல்
வயிசத்தக்க தொருயாகம் ஆற்றுக
வென, அவன் அவ்வளமேயாகுவெ
ன்று, அமரர் செல்வம்குன்றவும்
அசுரர் செல்வம்திகரிக்கவும் கபட
மாகச்செய்தலை அவனது மந்திர

முதலியவற்றினுண்ணர்த்து, காக்கும்
மனமும் வேறுபட்ட வஞ்சகனைத்
தன் கைவச்சிரத்தாற் குறைத்து
அதனால் நேர்த்த பிரமனுத்தியை
மரம் கிலம் நீர் மாதருக்குப்பகிர்ந்த
ளித்து, அஃதெவ்வளமெங்கட்கொ
ழிவதென அவர் கேட்ப, மரத்திற்
பயிளுகவும், கிலத்தில் உவராகவு
ம், மாதர்க்குப் பூப்பாகவும், நீரில்
துரையாகவும் கழிகவென, இப்
பழியேற்ற எங்கட்குயாது கைமு
ண்டாமென, மரங்கள் வெட்டிக்
தோறுந்தளிரிக்கவும், கிலம் பள்ள
மாயின்தானேநிரம்பவும், கருகடை
ந்தமாதர் கருவுயிர்க்கு மெல்லையுங்
சைவரைக்கடவும், நீரிறைக்குக்
தோறும் ஊற்றெடுக்கவும் வரமளி
த்துப்புனிதமானவன்.

துவஷ்டா தன்மகனை இத்திரன்
கொன்றதனாற்றினந்து, வீருத்திர
னென்னுமே ரகரனை யுண்டிசெ
ய்து இத்திரனைக்கொன்று வருக
வெண்விடுப்ப, அவன் போருக்கு
வந்தகாலத்தில், தன்னைவச்சிரம்
யிகப்பழைமையாய்த் திடனற்றசா
யிருந்தமையின், தேவர் சூழ்ச்சி
யால் ததிமுனிவரை யடைந்து,
[சதியியிற்காண்க] அவர்முதுகென்
பைக் கொடுக்கப் பெற்று விச்ச
வகன்மனால் புதியதோர் வச்சிர
ஞ்செய்தபொண்டு வீருத்திரனை
யெறிப்ப, அவன் போர்புரிய ஏனா
து கடலிலொளிப்ப, அகத்தியமு
னிவரால் கடலைவற்றச்செய்து அ
வனைத் தவஞ்செய்து கொண்டிரு
க்கையிற் கொன்று, பிரமனுத்தியை
க் கருத்திப் பிரகற்பதிமுனிவ

ரதையுயரத் தெய்வச்செய்த
பிரமஹத்தியினின்று கீகியைன்.

இவன் பிரமஹத்தியார் பீடிச்
சுப்பட்டுத் துன்புற்றிருக்கையில்
இத்திரப்பட்டத்தொருவரு யின்மை
யால் கருவுண்ணெய்வனை இத்திர
பட்டத்திற்குத் தவனெனக்கொண்
டுபோக அவன் அகத்தியர் சாபத்
தால் சர்ப்பமாயினன் [அகத்தியரில்
அவ்வது கருவுணர் காண்க.]

முற்காலத்தில் மலைகள் நெரு
களுடையனவாயிருத்து ஒரிடத்தி
னினறு மற்றொரிடத்திற்குக் காலா
காலத்திற் பறத்து செல்வனவாய்
உலகினர்க்குத் தன்புசெய்து உத்த
மையின், தேவர் மாதுடர்வென
கோளுக்கெனங்கி அவற்றின் நெ
கையரித்து கோத்திரபித்தென
காரணப் பெயர்பெற்றவன். [அக்
கனமரித்து வருகையில் இமயமலை
யின்மகனான வுமகாகம் தென்கடலி
லொளித்தக்கொண்டதென்று தால்
கன் கூறும்] ஒவ்வொருமலையிலும்
அதன் அதிதெய்வமாயிருத்தகந்தர்
கராதியரை மலைபெண்பெரித்துக்
கூறவது வழக்கு.

இவன் னெனமமுனிவர் பத்தி
னியாகிய அகலிகையை பிச்சித்து
அவனைக் காலிப்புணர்ந்து, அம்மு
னிவர் சாபத்தல்உடல்முழுதும்
பெண்குறியடைபுப்பெற்று, தேவர்
கன் அம்முனிவரை கேண்டிக்
கொண்டமையின் தன்னைக்குப்
பெண் குறியாகவும் பிரக்கி
ட்டுக் கண்ணரவும் விளங்கச்
சாபத்துக்கிரகம் பெற்று ஆயிரம்
பிள்ளைகளும்பெயர்பெற்றவன்.
இச்சரிக்கையில் இத்திரனுக்கு கிரு

கூணங்குநர்சாபம்வந்து பேஷா
ண்டம் செர்க்கப்பட்டதென்று
கன் மாறுபடக் கூறதுமுண்டு.

இத்திரன் மேகலாணனும்மேக
லாணனுமாவின் இவனை மழைவி
க்க ஆயிரம் மூண்டுதோறும் சங்க
* ராத்திரு மூன்றாண்டில் பொசிப்
பொங்கலட்டு விழாசெய்து வரு
வது வழக்கு. [பேசிக்-இத்திரன்.]
கிருஷ்ணன் யாதவர்களிடமிருக்
கையில் அகாண செய்தபொங்கலை
இவன் கொள்ளாதவையாகத் தடு
த்துத் தாண்டொண்டமையின் அது
செய்து மேகங்களைப்பேய் மழை
பொழிவிக்க, கிருஷ்ணன் கோவ
ர்த்தனகிரியைக் குடைபுரகப் பிடி
த்துப் பகலிரையையும் யாதவர்
களையும் காத்தான்.

செவ்வனமுனி யாகத்தில் அச்ச
வினி தேவர்க்கவியூட்ட அவனைச்
கொல்லக்கருதி வச்சிரமெடுத்து,
தேவமுத்துவரான அச்சவினி
தேவரால் கைகள் ஸ்தம்பிக்கப்
பட்டு அவர்க்கு யாகத்தில் அவி
கொடுப்பதாக இணங்கியவன்.

ஒருவராலும் அசைக்கப்படாம
லால், தன்வனவெனப்படுவான்.

காசிபருக்கு யாவையிடத்தோன்
றிய சூரபன்மன் ஆயிரத்தெட்ட
ண்டக்களையும் நாற்றெட்டும் அ
ரகசெய்த பலவாய்த்துத்தயுத்தி,
தேவர்களை மீள்கொண்டு வந்து
கொடுக்குத் தொழிவி னமைத்த
பொழுது பவத்தேவியினை வந்த
வனம் கவத்த மன்றத்து. செவ
புணு செய்த பின்னர் காவையத்
தியிருத்து அவன் கொல்லப்பட்ட
பிறகு அந்நாவுதியையடைந்தவன்.

பாரிசாதனெனும் அரசன் பாரி
கயங்குடனாவின் அழகில் இச்
சைவொன்றே அவனைக் கூடிந்
ருப்பவகை யுபயங்கன் செய்
தும் அஃதேவாது அவ்வரசன்
செய்த தகவலேதத்திவ்யரூபசு
உயிர் நீங்கியவுடன் வுங்வுடனீர்
யிரவேசித்த அவனைக் கூடிந் திரு
ப்பி யடைத்த அவ்வாசத்தையபய
னிலவாகச் செய்தவன் [சைவ
புராணம்.]

இவன் மகனாகத் தெய்வபாணை
யவகரித்தபொழுது குமாரசுந்தர
னாக்ருத் திருப்பாக் குன்றத்தில்
திருமணஞ்செய்த கொடுத்தவன்.

தகையாகத்தில் குயில் கூடியே
ந்த ஓடிப்போனான். இவனாற்
செய்யப்பட்ட கடமொழி யிலக்
கணம் ஐந்திரமென்றும், அதனைத்
தொல்சுப்பியனார் இவனிடம் பயி
ன்ஞ்சொன்றும் சொல்லுவர். இவ
னாற் செய்யப்பட்ட சிப்பனும் இந்
திரமென்ப. இது சிப்பன், குப்
பத்திரண்டனு னொன்ற.

(2) தன்மெயிலெறிந்த தொடிந்
தோட்செய்யினனும் விழாக்கொன்
தும்படி வேண்டப் பட்டவன்.
மணிபல்லவத்திற் புத்த பீடிகை
வை கீழித்தத் தரிசித்தோரது
பழம்பிறப்பினாற்புகழ்ப்படுத்தமபெ
ருகமவை அத்தஞ்ஞாண்டி, அரச
னைப் பாதுகாக்க, நிலநிலகை பெ
ன்னுச் செய்கப்பெண்ணை சீயசித்
தவன். உயிர்த்துப் பாதுகாக்கும்
ஆபுத்திரனை வாமனிக்கொத்த தன்
வாய்த்தகைய அவன் மதியானம
றுந் திரப்போரின்றி அவன் கரு
த்த எய்திடத்தும் மிகுது பெய்

வித்த வளமுண்டாகச்செய்தவன்.
தனது ஆசனமாயிவ பாக்மெப்ப
னத்தின் கெடுக்கதாய் உகலென்தன்
அறவிலப்புகடையார்க்குச் செய்ய
வேண்டியவகற்றவ யறிந்த வினை
த்த செய்தவன். இவன் பரம்
பந்தரோர் சைவகாட்டுஞ் சைவ
புத்ததார். [மணிமேகலை.]

இந்திரனை-இந்திரன் மனை. புலோ
மனை. சத்தமாதரு கொருத்தி.
மகன் சயந்தன். வாகனம் யானை.
ஆபுதம் வச்சிரம்.

இந்திரவாஜன்—உபேந்திரன். இந்
திர+வாஜன். அவாஜன்—இனை
யன் [இந்திரர் கொடுவென்பது
பொருள்.]

இந்திரவாஜன்—சந்திரகிரி கொரு
வன். எனையன்மகன். வகுநிலிக்
கிளவன். ஓரிருகையை வடைத்த
ஆபுத்தேதத்தை எஞ்ஞனாந்து
அதன் பின்னர் அம்ருணிகளை யிச
ழ்த்தமையின் அவன் சைத்தரால் தா
குகனனாகச் சைவோமெனும் அச்
சைவ நீங்கியவன்.

இந்த—(1) சந்திரன் (2) அதிராந்திர
தன் (3) சைவதன் புத்தவன். (4)
செய்யபோந்திரத்தானுய ஓத்தனா
ன். இவன் திரபுனார் புகல்கன்
பதின்மகைப் புத்திரவாகத் தருக
வெனச் சென்பாக் வாய்க்குத்த
ஐத்தவனெனும் பதின்மகைப் புத்த
வாகைப் பெற்றவன்.

இந்தமதி — விதர்ப்ப நாணுமாரி.
அனன் மனைவி. தாதன் தாய்.
இமயமடச்சொழவன்மன — திரு இ
டைச்சுத்திரவே உமாநெயிடுபுயர்
இமயவாழ்வுப் பெருஞ்சோலாதன்—
குருசோன். கடமாட்டாதத்தினை

வென்று சென்று இம்மலையின் மேல் தனது குலவிவச்சினைபாடிய விந்நொடினைப் பொறித்தமைபால் இப்பெயரெற்றான். விடர்ச்சினை பொறித்த வேந்தன் என்றங் கூறப்படுவன். இவ்வரசனுக்கும் கோவலனுடைய ஒன்பதாகதலை முறையான கோவலனுக்கும் கட்புணை இவனைக் கும்பட்டேக்கண்ணனார்பதிற்பற்றப்பதில் இரண்டாம் பத்திறை பாடியதற்காக உம்பற்காட்டி ஐந்துநூற் பிரமதாயமும், இரு பத்தெட்டாண்டு சென்னாட்டில் வருவதில் பாடியும்பரிசிலாகத்தந்த வன். இவன் ஐம்பத்தெட்டியாண்டு வீற்றிருந்தான்.

இம்மவரம்பன்றம்பி பல்யானைச்செல் புழக்குட்டியன்—எட்டித் தொகையு னொன்றான பதிற்ப்பத்தில் மூன்றம்பத்தை யிவன் மீது பாலைக் கெளதமனார் பாடியதற்குச் சுவர்க்கம் பெற்றனர். இவன் இரு பத்தைத்தியாண்டு அரசிருந்தனை, இம்மயம்—பூலோகத்திலுள்ள மலைகளிலெல்லாம் ஒரு பெரியபாவதம், பாரத வருகத்தின் வடக்கெல்லை யாயுள்ளது. இம்மலையே பர்கத ராஜனென்ற பெயரால்விளங்கும இது ருஷிகன் சித்தர்போகிளது காசன்தனமாம். இம்மலையிலேயும் ஒரு கைலாயமுண்டு. செங்குட்டு வனாகிய சேரன் பத்தினிக் கடவுளாகிய கண்ணகியின் திருவுருவஞ் சமைப்பித்தற்கு இம்மலையினின்ற கல் கருவித்தனை.

இயங்கை - சிறுதி புத்திரி. வருணன் ஜேஷ்டாதேவியிடம்பெற்ற ஆதர்மன் மனைவி.

இயக்கர்—பதினெட்டுத். தேவஜாதி யரு ஷோரு சாரர்.

இயக்கன்—பூதப்பாண்டியன் தோழருனொருவன்.

இயக்கி—ஆரியாக்களையெனும் ஒரு பெண்டெய்கழ். பாண்டிகாட்டார் இசக்கி யென்றுஞ் சொல்லுவர். இரக்கியகாளிபீடம்—அறுபத்தான்ற சத்திபீடகாளுனொன்று. இது நேபாளத்திலுள்ளது.

இரகுநாதகோவை—குருகர் இராமாதுஜ கவிராயராவியற்றப்பட்ட தொரு தூல்.

இரகுநாத சேதுபதி—இராமநாத புரத்தில் அரசராக இருந்த ஒரு டக்கட்டு முன்னிருந்தவர். கல்வி யபியானமும் விதவகன்மானமுமு னளவர் இவர்மீது ஒரு துறைக்கோவை [காணிக்கண் புதைத்தல் துறை] ஒன்று அமுத கவிராயரால் அதியற்புதமாகச் செய்யப் பட்டினது. இப்பரம்பரையே கல்வியை வளர்த்து “மருவு முத்த மிழை முன்னுள் வளர்த்த பாண்டியன்” என்பதற்கோர் இணக்கிய மாயுள்ளது.

இரகுமயிசம்—காளிதாச கவியியற்றிய ஒரு நாடகம் அரசகேசரியால் தமிழ்ப் படுத்தப்பட்டது.

இரசகிருபணம்—சிறுக்காரரசம் அவுடரசம் பாவம் இவற்றை நிரூபணஞ் செய்துள்ளதோ ரலக்காரதூல். இரசரத்தினாகரம்—கலாத்தினங்கள் பொன் வெள்ளி முதலியலோகங்கள் கத்தாதின இவற்றைப் பல்லிஞ்செய்தல் கருக்கல் முதலிய முறைகளை யுணர்ந்தும் ஒரு இரசவாததூல். இதனை வியற்றி

“தூர்ந்திய நாத்திநர்.

இதற்கு—திதிபுத்திரி - ‘தவஷ்டா
பாதி, சஞ்ஞகையிந்தாய்’

“இரகாதலம்—கீழேழுதைத்தொன்ற
இதன் லுத்திய கதம் போகவதி.
இதற்காசன் வாடி. காமனன் மி
தித்தழுத்திய பவி இறியேயே “
சித்திருப்பன். அத்தான் இது பவி
சதம்மெனப்பமம்.

இடைப்புலவர்—அத்தனும்முட
வனுமாதப் பிறந்த இருசகோதரர்க
ளான வேளாண்புலவர். முடவன்
அத்தனம்மீதேறி வறியாட்டிச் செ
லுத்த காமெட்டுக்குத் திரிந்து பற்பல
அற்புதக்கவிபாடியவர்கன். முட
வன் இரண்டடிசொல்லு அத்தன்
அடைப்பூர்த்தி செய்வது வழக்கம்.
திருஷ்டாத்தம்—“தேங்குபுக ழாங்
கடச் சிவனேவன் வானியப்பா,
காங்கன் பசித்திருக்க ஞாயமோ”
என ஒருவரும் “—போங்காணும்,
கடறசங்கு டோலுறாக கொட்
டோகச யல்லாமற், சோறுண்ட
முனிசொல் சொல்” எனஒருவரும்
கூறினர். அன்றியும் மன்றொருசம
யம் “மாங்காட்டு வேளாண் மகளை
மருமகன்பாற், போங்காட்டி வின்
பம் புணர்ந்தானே” என ஒரு
வரும், “—ஆங்காணும், மக்கன்
மெய் தீண்ட லுட்கிண்ப மற்ற
ல்தரு. சொற்கேட்ட வீன்பஞ்
செவிக்கு” என ஒருவரு மாகக்
கூறியதற்காண்க.

இவர்கள் கலம்பகம் பாடுதலில்
வல்லவர்களென ஒன்னை யாராத்
“கண்பாயகலம்பகத்திற்கீரட்டை
ய்க்கண்*** அனாதொருவர் பாரொ
ளுதே” என விசுத்த பாடப்பெற்

தவர். இவர்களுர் பாடியதற்குள்
தெய்வீகவுண திரு ஆமரத்தர்க்
கலம்பகம் திண்டிக்கலம்பம் திரு
வெற்றியூர் மானிக்கத்தியாகர்
வடியுடைபயம்மை பஞ்சரத்தினம்
கன் முதலியன. “ஆசாவிபாசுநில
வுக்கமெங்கும், வீசுபுகழ்க்கானமே
கமே—பூசா, விண்டொண்ட செந்
தழவாய் வேகின்ற கைபையோ,
மண்கின்ற பாணமென்ற வாய்”
எனப்பாடிக்கானமேகப் புலவ
ரித்தபின் வருத்தியவர்கள்.

இரணியசெயல்—கைத்தியன். சரிய
பனுக்குத்திதியிட்டோன்றியவன்
இவன்சகோதரன்இரணியாகுண்.
இவன் பிரமண கொக்கிச் சேந்
தவம் புரிந்து தேவாகரமாதடா
லும் எவ்வகைபாடித்தாலும் இற
வாகர மேற்ற இறமார்த்த பலகார
யுத் தன்புறத்திக்குடவுணப் பணி
பாது தானே தலைகொணந்தருக்
குத்திருப்ப, காணன் தன் கூறாக
அவனுக்குப் பிரதமாதனெனும்
மனையுண்டு செய்ய, அன்றிவ
னுக்கு வித்தியாப்பியசாசு செய்
விக்கத் தொடக்குகையில், இரணி
யசெயல் எட்டிலுப்படிஅப்போத
காரியன் இரணியாயகமோ எனக்
கற்பிக்க, மறுவன் காராயனுயகமோ
என, அகனைப் பலவாறு தன்பு
றத்தியு மின்காத, உண்ணத்து
தியென் நீ யோதாக்கென்னக்கூற,
இரணியசெயல் கிணத்த நீகூறும்
காராயனன் பாண்டென் என
வினவ, பிரகலாதன் “சாணிலுமுன
னோர் பெற்றி பனுவினைச் சந்தக
திட்ட, கோணிலு முனன் மாமே
ருக் குத்தியு முனனின் சிந்த,

தனது மூளையினைச் சொன்ன சொல்
வந்து மூளையிற் செய்தி காணுதி
விசாரவி சென்றான் மூன்றைகளை
கன் சொன்னான்." உடனே இவன்
கொண்ட அத்தனையுமுதல்ப, அந்
தனத்தினின்றும் திருமால் கா
வடிவுக்கு சிங்கவடிவுக்கலந்த கா
சிங்கமாய்த் தோன்றித் தமதகை
புகிர்களால் அகலிப்பிழைத்த வீழ்
ந்த இறந்தவன். இவன் இரணிய
மென்றும் காமாதரமுடையான்.
இவன் ஐயவியுயர்வனிலொருவன்
[ஐயவியுயர்ந் காண்.]

இரணியசாபன்—யாற்றுகவல்பெருமணி
வர்பால் யோகாப்பியாசம் பயின்ற
தூர்த்தவன்.

இரணியவம்சம்—கொண்டதேசத்தரசு
ருளொருவன். இவன் பூர்வபாகத்
தால் கெண்டுவட்டமடைத்த சிங்க
வம்ச மென்னும் காரணப் பெய
ரேற்று, கவ்வாற்றினும் அக்கோய்
நீர்ப்பெருது, உகை வின்பத்தில்
மனம் கெடுத்த யாத்திரை செய்
யக் கருதித் தன் பரிவாரங்களிற்
கெவந்தற புடன் கொண்டு பற்
பல கதிகளிலும் பொய்கைகளி
லும் ஸ்காண்டுசெய்த கொண்டு கி
வாலயங்களை கமஸ்கரித்த யாத்
திரை செய்த கருகையில், சிதம்
பர கேடத்திரத்தை படைத்த ஆவ்
ருள்ள கெவகையில் நுழைவது
டன், தன்னுடவின் கெண்ணிறம்
நீங்கிப் பொண்ணிறம் பெற்றமை
யின் இரணிய வம்சம் [இரணி
யம்மபொன். வம்சம்—கடித்திரி
யன்.] எனப்பெயர் பெற்றவன்.
அக்கேயே தங்கியிருத்த திருப்
பணி மூதலியவந்தைச் செய்து

தன் திரவியமுற்றும் அகலிபாரத்
திற்கேபேதாமையின் கடித்திரைப்
பிரார்த்திக்கும், திருகருளால்பொன்
மாரி பெய்யப்பெற்ற அந்நிலம்
திருப்பணியை முற்றித்தருத்தி
யடைத்தவன்.

இரணியம்—(1) இரணிய கபிமனுக்
கு மறுபெயர் (2) குரவம்மன் புத்
திரகுளொருவன். வீரவரு. தேவ
ராற கொல்லப்பட்டவன்.

இரணியாகுன்—காத்திரியன். காபிப
னுக்கு மகனாகத் தோன்றியவன்.
இரணியகபிமனுக்குச் சோதான்.
பூமிசயப்பாயாகக் கருட்டிக் கட
லிலொளித்துக்கொண்டபொழுது
திருமால் வராகவடிவெடுத்தச் சகை
ரிகை இறந்தவன். இவன் ஐயவியு
யர்வனிலொருவன். [ஐயவியுயர்ந்
காண்.]

இரண்டாம்புத்த—சட்டித் தொகை
தாறுகொள்ளுதிய பதிற்றுப் பத்
தில் இரண்டாவது. இமவகடம்பன்
கெட்டுச் சோகாதனைக் குமட்டிக்
கண்ணாற் பாகவது. இதற்காக
உம்பந்தாட்டி ஐஞ்ஞாநர் பிரமதா
யம் பெற்ற மூப்பத்தெட்டி கருடர்
தென்காட்டி கயிற்பாகமும்சொடு
க்கப்பெற்றனர்

இரதிகன்—ஐயகோன் புத்திரன்.

இரதிதேவி—மன்மதன் மனைவி. இ
வளே மயன் புத்திரியாக் காயா
தேவிபாகவும், பிரத்யும்னன் பாரி
யாகவும் தோன்றின கெண்டன்.

இரத்தினசாண்டன்—அக்கவம்சாண்டன்

மக்களாத்தவளிக்முத்தவன் [கு]

இரத்தினசிகிபாதி—திரு காட்டியத்
தான் குடியில் கிளப்பாளுக்கு வ
ழக்குத் திருநாறம்.

இரத்தினதீபம்—மணி பல்வயத்திற்
கயவிலுள்ள ஒரு சிறு தீவு. இது
இலங்கைதீவமென்றுக்கூறப்படுமே.
இதில் புத்தருடைய, பாதப்படிமை
பாமைக்கப்பெற்ற உச்சியை யுடைய
மலை யொன்றுண்டு. [மணிமே.]

இரத்தினகாயகர்—திரு ஆடானியில்
சிவபிரானுக்கு வழங்குந்திருநாமம்
இரயிவதரன் — தேவரவணத்தரசன்
[குளாமணி]

[ரூர்.
இரவிபுரம்—மலைகாட்டிலுள்ள தோ
இரவிவன்மன்—(1) அசோதர நக

ரத்தரசன். அமுதபதியை கண்
வன். இலக்குமியின் தந்தை. (2)
புத்தன்மகன். [மணி]

இராககன்—இரகுமரபிணம் இராமன்
இராகு—விப்பிரசித்தென்னுள் காண
வன்மகன். இவன் சிவ்விகையென்
பாளிடம்பிறத்தவன். இவனுக்கிள
வல் கேதா. திருமால் மோகினி
கடிசென்று கீர்பாப்பியில் அமுதம்
பதிரகையில் இவ்விருவரும் தேவ
வுருவெடுத்துத் தேவரோடு கலத்
திருத்த அமுதண்டு விட்டதைச்
சூரிய சந்திரர் திருமாலுக்குக் கு
றிப்பா னுணர்த்தினவையின், இரு
வரும் சூரியசந்திரரை வெருண்டு
போர்புரியத்தொடங்குகையில், தி
ருமால் தமது சையிலிருந்த சட்டி
வத்தால் வெட்டப்பெற்றவர். ஆயி
னும் அமுதண்ட பலத்தால் இற
வாது தவஞ்செய்த கிரகனனாயி
னார். இராகு கரும்பாம்பும் கேதா
செம்பாம்பு மென்ப. இவருள் ஒரு
வன் பாப்புத்தையும், தேவவுட
னுங், மற்றையோன் பாப்புடனுங்,
தேவசிசுமமாகிற்பர். கல்கிரகம்
களிற் சேர்க்கப்பட்டனும் இவ்விரு

வரும் இடப்புறமாக நாகினித்
கற்றி வருவர். இவர்கள் எக்கால
மும் ஒருவருக்கொருவர் ஏதாமிடத்
திடேயே நிற்பர்.

இராகுவன்—(1) புத்தசேஷர் பதின்
மருனொருவன். புத்தன் மகன்.
(2) அத்திபதியென்னு மரசனுக்கு
நீலபதியிடம் பிரத்தகன். இலக்கு
மியென்பான் கணவன். திட்டிவிட
மெனும் பாம்பாவிதத்த உதயகு
மரனுங் பிறத்தவன். [மணிமே.]
இராகசைர் } கசியபனுக்குச் சா
இராகுசைர் } கசியிடத் தோன்றிய
வர்கள். இவர்கள் பிறத்தவுடனே
பசிதாக முற்ற சிலர் வக்யம [யா
முண்ணுங்] என்றும் அவையுருத்
சிலர் வக்யம [யாங்காக்க] என்றும்
இரைகதது பற்றி இராகுசைரென்
றும் வக்யுரென்றும் இருபிரிவாயி
னர். இராகசைர்கள் புலத்தி
யா மரபென்றஞ் சொல்லப்படு
வர். பிராமனும்சமாகத் தோன்றி
யும் நரமாயிச பக்யுமும் மாயை
யு முகூடயராய்த் தேவர்க்குச் சத்
தருக்களாயினர்.

இராசமன்னார்கோயில் — காவிரியின்
தெறவிலுள்ள ஒருவிஷ்ணுத்தலம்
இக்கே இராசகோபாலப் பெரு
மான் செங்கமல வல்லி நாச்சியா
ரெனுங் தேவியோடெழுந்தருளி
யிருப்பர். சுயம்புலிமானம். அரித்
திராகதியும், சக்கு சக்கர கிருஷ்ண
ருக்மணி கர்ஜித்திர சோப்பிரளய
கோபி காத கீராகரமெனப்
பெய்கவபுஷ்கரணியும் சண்பகரா
ணியமும் உண்டு. பெருமானுக்குச்
செண்டலங்கார சென்றுத் திரு
நாமம்.

இராசமாநேவி—மறகலி பதம்பரை யிற் பிறத்தவன். செழுமுகிவின் ளியின் மனைவி. உதய குமாரன் தாய். மணிமேகலை கூறிய அறகெ றி கேட்டுப் புத்திர சோக கீட்டு யவன். இவனடியற்பெயர் சீர்த்தி. இராசமாபுரம் — ஏமாங்க தேசத்தி லுள்ள ஒரு ககரம். சேவகன் இராச தானி.

இராசிகன்—மேஷமுதல் மீனமீனாக வுள்ள பன்னிரண்டமாம். சூரியன் ஒவ்வொரு மாதமாக ஒவ்வொரிரா சியிற் சஞ்சரிப்பான்.

இராஜகுஞ்சரன்—பரராஜ குஞ்சர னென்றும் பெயர் பெற்றவன். ம தரையை யாண்ட முப்பத்தைத் தாம் பாண்டியன்.

இராஜகுலோத்தங்கபாண்டியன்—ம தரையை யாண்ட முப்பத்தமூன் றும் பாண்டியன்.

இராஜகெம்பீரபாண்டியன்—மதுரை வையாண்ட பதினான்காம் பாண்டி யன்.

இராஜசேகரபாண்டியன்—மதுரையா ண்ட பதினமூன்றாம் பாண்டியன்.

இராஜசேகரி—(1) சோழரினொரு வன். (2) ஈழநாட்டரசரி லொரு வன். அரசசேகரியென்று காமாங் றுமுடையவன். காளிநாசகவியாற் செய்த இரகுமயிசத்தைத் தமிழ்ச் காவியமாகச் செய்தவன்.

இராஜசார்த்தலபாண்டியன் — மது ரையை யரசாண்ட முப்பத்திரண் டாம் பாண்டியன். இராஜ குடா மணி பாண்டியனுக்குப் பின்வந்த வன்.

இராஜகுடாமணிபாண்டியன் — (1) மதுரையை யாண்ட முப்பத்தோ

தாம் பாண்டியன். (2) அதுபுதாம் பாண்டியன்.

இராஜகுமம் கேட்டபெருகத்தின்னி- ஒரு சோழன். உலோச்ச குடிரனும் புலவராற்பாடப்பட்டவன்.

இராஜசேகரபாண்டியன்—மதுரை வையராவுரித்தாட்டாவது பாண் டியன். மாறியாமுய திருவிளையா டல் து. வன் வேண்டுகோளால் நீக ழுத்தது. இவன் கரிகாற்சோழனு டைய காவத்திலிருந்தவன்.

இராஜதர்மன்—காரீஜங்கனுக்கு கா மாத்தரம்.

இராஜபயங்கரபாண்டியன்—பரராஜ குஞ்சரனுக்குப்பின் வந்தவன். ம தரையில் அரசு செய்த முப்பத் தாரும்பாண்டியன்.

இராஜபுரத்தரபாண்டியன்—மதுரை வையாண்ட பன்னிரண்டாம்பாண் டியன். தன்னிர்ப் பந்தர் வைத்த திருவிளையாடலும் இரசவாசஞ் செய்த திருவிளையாடலும் இவன் காலத்திலே நிகழ்த்தன.

இராஜமார்த்தாண்ட பாண்டியன்—ம தரையாண்ட முப்பதாம் பாண் டியன். சித்திர விகிரமனுக்குப்பின் வந்தவன்.

இராஜராஜரேந்திரன் — கேகிதே சத்தரசன். இவன் சமஸ்தான் வித் துவான் கன்னவபட்டர்.

இராஜராஜபாண்டியன்—பன் றிக்குட் டுகலை மத்திரிசனாக்கிய திருவி லையாடல் தன்காலத்தில் நிகழப் பெற்றவன்.

இராஜன்—(1) இந்திரன் (2) சந்திரன் (3) சூரியகன்.

இராஜாதிதேவி—கருதேவன் தக்கை யுபசேனாம்புரி. வித்தன் முதலின்

தன் என்னுமிருவரைப்பெற்றவன்
இராஜா திராஜபாண்டியன்—மதுரை
கையாண்ட இருபதாம் பாண்டி
யன். இவ்வாறு சென்ற திருவி
ணியாடல் கண்டவன்.

இராதேயன்—கர்ணன். இராதையால்
வளர்க்கப் பெற்றவன்.

இராதை—(1) திருஷ்ணன் கணினிய
ரித்துதிப்பிரியை. கச்சன் சகோ
தரி. (2) கர்ணனை வளர்த்தவன்.
இவனால் வளர்க்கப் பட்டமையின்
இராதேய சென்று கர்ணனைக்
கூறுவா.

இராமகிரி — காகபுரத் தருகிலுள்ள
தொருமலை. [மேகதூதம்]

இராமாதர் — இராமனாற் பூசிக்கப்
பட்ட திருஇராமேச்சுரத்தில் சிவ
பிரானுக்கு வழங்குதற்குரியம்.

இராமர் — தசரதருமாரர். திருமா
லின் தசாவதாரங்களில் ஏழாவ
தாகத் தோன்றியவர். இவ்வாறு
கூமிசுத்தவர். இவர்தாய் கௌசல்
யாதேவி இவர் சகோதரர் பர
தன் இலக்குமணன் சந்தருகனை
மெண்ப்படுவேர். மனைவி சேதை.
புத்திரர் குசலவர்.

பிதர்வாகவிய பரிபாலனஞ் செ
ய்ய மனைவியோடும் தம்பி இலக்கு
மணரோடும் தண்டகாரணியஞ்
சென்று வந்ததிாத்த அங்குள்
முனிவர் வேண்டுகோளால் இராக்
தவாரத்தவம்மாஞ்செய்த அவர்
கள் யானாகினைக் காத்து, குர்ப்ப
ணகையின் குழ்ச்சியால் இராவண
ன்சேதனாய்க்கொண்டிபோக,கக்கி
ரிவனென்னும்வாறா விசைட்டைப்,
அனுமனாரு கடைத்து வாலியைக்
கொன்று அவன் மகன் அங்கதரி

அரக்குக்கி, கழுபதுகென்னம் வா
றா சேனைகளைக்கட்டிக்கொண்டு
அதுமானால் சேதவிலக்கவிலிரு
ப்பதனாந்துகொண்டு சேதுபத்
தஞ்செய்து இராவணன் கும்பகர்
ணன் முதலியோரைச் சங்கரஞ்
செய்த விபீஷணனுக் கிவங்கா
புரி தாஜ்ஜியத்தை வளர்த்தப் பன்
னிருகருடமும் கழித்துப் புஷ்பக
விமான மிலுர்த்த தக்காட்டைய
டைத்து அரகரிமையைக் கைக்
கொண்டவர்.

இவரது இளமைப்புகுபத்திலே
பிறந்தோர் தாடகை முதலியோர்.
தண்டகாரணியத்திலே கரன் து
ஷ்ணன் விராதன் மாரீசன் முதலி
யோர். இராக்ரகுலத்தினர் பொ
ருகாவத்தில் மிக்கொழித்தவர்.
இவரது பாணத்தப்பாமற் கொல்
லத்தகையதாகவின் இராமபாண
மென இக்காலத்தும் வழக்கத்திற்
சொல்லுது காண்க..

இவர் கருத்தன மரபினுதித்த
மையின் காகுத்தனென்றும், இர
குமரபினராகலின் இராகவனென்
றும், தசரத குமாரராகலின் தாச
ராதியென்றும் இவனோரன்ன பெ
யர்கொண்டியவர்.

திருமால் தேவாகரர்க்கு முன்
னொருகால் நீடித்த புத்தத்தில்
சேகர்பக்கலில் துணையாகச் செ
ன்று அகரரை வருத்த, அகரர் ஓ
டிச்சென்ற பிருகு முனிகராக்சிர
மத்திறு னுழைத்து அம்முனி பத்
தினியாசிய சிவநியென்பானிடத்
தடைக்கலம்புக, திருமால் அங்கே
புஞ் சென்ற அவர்களைக் கொல்லு
உடனுழைகையில், சிவநிதித்த.

மையின், நன் மாயிபெய்தல் ஒரு
நாது அவன் பிரத்தைத் துணிக்,
அவன் உயிர்கொண் டுந்தான்.
அதனால் பிரகு முனின் கிஷ்டை
கொண்ட கடந்ததையுணர்ந்த திரு
மாளுக்குப் பத்தப் பிறவிசுஞன்
டாகவும் அவற்றுகொன்றில்மனை
வியைப்பிரித்த கருத்த மாறம் ச
பித்தநாசலின், இராமாயணதாத்
தில் மனைவியைப்பிரிய கோத்த
தென்பது தாழ்ந்தநாணம். அன்
றியும்,

ஐந்தராகரன் மனைவியாகிய
பிருத்தையென்பாளுடைய பேரழ
குக்கு மையல்கொண்டு அவன்னை
வன் போலச் சென்ற அகனைக்
கூட, அவன் கற்பிணையழித்த, செ
மொன் அகளுடன் கைதிரும்ப அ
கன் அதனை யுணர்ந்த கொண்டு
நீ தேவனுயிருத்தம் அகரப்பெண்
னைவகவிலாமையின், உன் மனை
வியையும். ஓரக்கன் விரும்பிக்
கொண்டு போக நீ வகனைப் பிரித்
தருக்கக் கடனகையெனச் சபித்தத்
தீயில் விழுந்திறந்தான் [பிருக்
தையின் கான்க.] இதுகாரணமாக
வும் சிதைவைப் பிரித்ததென்பர்.

இராமாதனுசாரியர் — விஷ்டுடாத்
கைதமென்னும் வைணவமதத்திற்
குப் பாஷியஞ் செய்தவர். இவர்ஐ
ணையுமி ஸ்ரீ பெரும்புதூர். குலம்
பிராமணர். பிரே ஆளுக்கேசவா
சாரியர். தாய்-சாத்தியதி. ஞானசிரி
யாமராதப் பிரகாசமென்னும் சன்
னியாசி.

இவ் சாத்தியமல்லாநாய் ஆதி
ரியன் முன்னரே விஷ்டுடாதை
தத்தை கந்தபனாரு செய்த, திரி

தண்டசங்கியாகியவன். அந்நாளை
ன்னும். பெய்தாங்கி திருமொ
ருதவிய பல திருப்புகளையடைத்
து ஆங்காங்கு திருமடங்கள். தாபி
த்த வைஷ்ணவமதோத்தரணமு
ம் தோபாஷியம் தர்க்கபாஷியம்
வேதாந்தருத்திர பாஷிய முதவி
யனயுஞ் செய்தவர். இவரை
கைஷ்ணவர்க்கன் ஸ்ரீ பாஷியக் கார
தென்றம் எம்பெருமானு தென்
தும் உதவார்.

இராமாயணம்—இராமருடைய சரித்
திரத்தையுணர்ந்தவதோர் இதுகா
சம். இச்சரிதவியுருன்ன. கைசர
முனின் பிரமசுபையில் கடந்தகா
லாற்றின்க்குறக்கேட்டபடி கால்
மீதி முனிகாரத் உறப்பட்டது.
தித்தற்கு முற்பட இதனைவ பத்
திரகாலியமொன்றம் வடமொழி
யில் திவ்ணாமையின், இதனை ஆதி
காலியமொ கழந்தருவர்

இத பாசகாண்டம்-அயோத்தி
யாகாண்டம் ஆரணிய காண்டம்
கிஷ்டிந்தாகாண்டம் கந்தர காண்
டம் உயுத்தகாண்டம் உத்தரகாண்
டமென்னுஞ் சந்த காண்டங்களை
யும் ஒருபாது நான்காவிரர். பிரத்
தகளுமுடையதாய், ஒவ்வோரா
யிர க்லோகங்களில் முதவின்
ஒவ்வொரு காலத்திரி முத்திராகு
ரத்தினும் ஆரம்பிக்கப் படுகைய
அதனால் காலத்திரிருப மென்றும்
காரணப்பெயருடையதாய் வகன்
தும். [சுயுத்திரியின் கழுத்தகன்
இருபத்துக்கொரு இராமாயண கி
ரத்திகன் இருபத்துகாண்டகாலியம்]

இராமாயண சரித்தரைய் கட
மொழியின் பேர்த்தாயனர் முதவிய

பல்வேறு முனிவர் செய்துள்ள கவுத் தெரியவருகிறது. இவனும்த ராமாயணம் அப்பாத்தராமாயணம் அற்புதராமாயணம் ஆகத்தராமாயணமுதலியனவும் இக்காலத்து கழங்குகின்றன.

இதனைத்தமிழ்க்கவி செய்தவர் கம்பர், இவர் கல்வியிற் பெரியவ ரென்றும், வைணவர்க்கு னாற் கம்ப நாட்டாழ்வாரென்றுப்புறப்பெற்றவர். இவர்க்கு முதலுந் வான் மீதிராமாயண மென்பது அவர் கூற்றானே னுணர்வு. ஆயினும் கற் பனை யலங்கார முதலியன தங்க ருத்தின் வண்ணமே செய்தவர் சி தாதேவியை யிராவணன் கொண் டி போன சத்தர்ப்பமுதலிய சிற் சில விடங்களில் அபிமானத்தோடு செய்தவராதக் காணப் படுகிறார். இவர் காலம் "ஏகவி சகாப்தமெ ண்ணுந் தேழின்மேற் சடையன் காழ்வு" என்னும் இராமாய ணக் கவியால் உணரத்தரும். இவ் விராமாயணத்தில் உத்தரகாண்ட கீங்கிய ஆறும் இவராலும், அஃ. தொன்றுமே ஒட்டக்கூத்தப்புவல ராலும் இயற்றப்பட்டன. இது மிக்க ஆழ்த்துண்பொருளுடை மையும், தன் கவிக்கும் க.த்தர் க விற்கும் வேறு பாடறியு கிமித்தம் அவர் கவிதைவை யிறுதியிற் சேர் க்கப்பட்டிருத்தலும் கருதித் கம்ப ருத்திரமென்பர்.

கம்பராமாயணம் நிற்கக்கூறு தராமாயணமென கொண்டு பழை மையாக விருப்பினும் அது சாக் கோலங்கமாகக்கிடையாத தொன் முய் மறைத்தது.

இராமாயணசரிதம் 'வெளிப்ப டையாகவின் விசித்தெழுதுவது அகாவசியமாயிற்று. கருக்கம்இராமரிற்காண்க.

இராமேசுவரம்—இராமர் இராவண சக்கராஞ் செய்து திரும்புகையில் சேதுவீணருகே சிவலிங்கப் பிர திட்டை செய்த பூசித்தல்தலம்.

இராவணன்—இராகத்தரிற் பிரபல மாயிருத்தவன். இவன்கையிலிருத் துயலபேருக்குத் துன்பு செய்து முனிவர் முதலியோருடையயாகா திகளைத் தமடபடுத்தி வந்த கொடியோன். புலத்தியன்பேரன். விச் சிரவாவு மகன். இவன் தாய் கைக சி. மனைவி மயம்மகனாகிய மத் தேரதரி. இவன் தம்பியர் கும்ப கர்ணன் விபீஷணன் எனப் படு வோர். இவன் தங்கை ரூப்பண கை. இவன் மகன் இக்கிரஜி த்து. இவனுக்குத் தலைகப்பத்தம் கைகள் இருபத்தமாம். தேவாசுரர்க ளாவிதவாவரம் பிரமனிடம் பெற் றவருகலின் திக்கெல்லாம் ஐயல் கொண்டு குபேரனை யெதிர்த்தப் புகழ்பக விமானத்தைக் கவர்த்து கொண்டு அதிலிவர்த்து கைலை மலைக்கு கோரவர, திருங்கிடதேவர் கண்டிதடைபடுத்த, இக்கைலைபை வேரோடு பறித்தெறிவே னெனக் கல்லுகையில், சிவபெருமான் பெ ருவிரலாவருத்தத்தன்புற்று. செடி ல்காலங்கிழேகிடத்தகருத்தி, சிவ பிரானைத்ததித்து திளின்று கீவ ட்ச் சென்றவன். இவன் அமுது ததி செய்தையின் இராவண னென்னும் காரணப் பெயரெய் தியவன்.

செவ்விதாசத்தாலடைந்த இவ்
வந்தைத் தனது இவ்வகைக்குக்
கொண்டு போகையில், தேவர்கள்
அப்பதற்குப்போய்ச் சேராதுதடுக்க
விரும்பி, விளையக்கூடவுண் அச்
தணராக அவனருகே வரச்செய்
து, வருணனும் அவன் வயிற்றின
நீர்ப்ப. அவன் ஜலஸ்பரிசுஞ் செய்
வகேண்டித் துன்பற்ற அருகே
வந்து கொண்டிருந்த அந்தணனான
மங்கரணங்கண்டு, யான் இவன்
காதிபதி இராவணன். செவ்விதாசா
தமாளர்விலிவந்தைக்கொண்டு
செவ்விறோன் இது புயியில்
வைத்தால் மீண்டும் எடுக்கமுடி
யாத நீயிவ்விலிவா மூர்த்தியைச்
சிறித தாக்குவையாலின் நீரகழித்
து ஏற்றுக்கொள்ளுமென, அவர்
யான் அவசரகாரியமாகச்செவ்வின்
நேன். விரைவில்வருக. மும்முறை
வீளிக்குமுன் வரகொழியில் நில
மினை ணைத்தவிடுவே னென்ற
பெற்றுக்கொண்டு, அவன் நீரகழிக்
குமுன்னரே இராவணனு ஈன்ற ஒரு
முறை இருமுறை மும்முறையுங்
கூவி நிலமினை வைத்து எடப்ப,
அவன் ஜலஸ்பரிசுஞ்செய்து கொ
ண்டு இவ்வகைத் பெடுக்க அது
நிலத்திலுள்ளி வராமையின் தன்
பலக்கொண்டிப்பப்பவலின்காத
போல் குழைந்து விட்டமையின்
தோகிணைகவரொன்றும் மகா
பலநீங்கமென்றும் பேராவின்
குவதொன்றாயிற்று. அதனை பெ
டுக்க முடியாமையின் விரைந்து
சென்ற வேதியனான விளையக்
கடவுளுடன் மகவயுத்தஞ் செய்து
அவரால் துக்கியெறிப்ப பட்டிம்

என்கு புடைச்செய்தும் இறுதி
யில் அவரை நிறுத்தியோடு நிரித்
தப் பத்துத்தலைகளிலும் திருபதி
காக்கனாலும் திருமுருகுபோலக்
குட்டிக்கொண்டு மண்ணிப்புடேட்
டி இவ்வகைக்குச் சென்றான். அ
நீண்டியர்மீனைவி உலோபா மூத்
நிரையாசைச் காழற்ற, அகத்திய
சாற் றண்டிக்கப்பட்டதே நயிற் காட்
டிவிசாகுணம் போக்கப்பட்டவன்.

வாலி எர்த்த வீரிவாந்தனனெ
னுமிருவரால் அபஜயப்பட்டதன்றி
வேறெல்லா விடத்திலும் வென்றி
கொண்டே திரும்பியவன். இவன்
மேருவீன்பக்கவிற் சென்றபொழு
து அரங்கையைப் பலாத்காரமாகப்
புணர்த்தான். அதனைப்பற்றித் தன
கூபரன் இனி விருப்பில்வாத மாத
காரப் புணர்த்தால் தனிகெடுத்தி
றக்கக்கடவுள் பென்றதாபத்தாலே
யே சிதாதேவையை மானபங்கு
செய்தற்குஞ்செய்வன். வேதத்திற்கு
ஜடைசெமஞ் செய்தவன்.

இராகணீயம்—இராகணனாற் செய்
யப்பட்ட தொரு தால் இது இரா
கணனைச் சாமவேதத்திற் பொருத்
திப்பாடுமுறைமைபை அறிவிப்பது
இரு—அதிதியன் காரிமாந்தரம்.

இருகன்—விஜயம்மகன். இவன் ம
கன் வீருகன்.

இருக்குவேதம்—வேதம் காண்டனா
னொன்று. இஃதிருபத்தொரு கா
கைகையுடையது. வேதத்திற்கா
ண்க. [மலை.

இருகூபிரி—உதயசிரி, சூரியனுதிர்கு
இருகூம்—ஒருமலை. இது மானக
சேர்த்தருதினுள்ளது.

இருகூன்—(1) அஜயீடன் மக்களுள்

மூன்றாம் புதல்வன் (2) புருஷன் மகன். இவன் மகன் பருமியாகவன் (8) குருமயிசத்தத் தேவாழியின் மகன்.

இருங்கோலென்—கூடநிலையில் ஒரு முனிவருடைய ஓமங்கினியி லு தித்தத்துவராபிசையாண்டுகிற புத்தொன்பது தலைமுறை தொன் டு தொட்டெடுத்தவெளிக்கரு னொருவன். மிக்ககொண்டயாள். தவச் செயலிலிருந்த ஒரு பெரியோர்க் குத் துன்புச்செய்வதெ புலியை அகர் கட்டினாயாற் கொன்று விழ் த்தி அகர் தவத்தெத் நாத்ததபற் திப் புயிசடிமா வென்றம்பெயரே த்தவன்.

இருசங்கன்—பெருசங்கன்.

இருசின்—ஒளிரும். ஒளர்வன்புத்திரன். விசுவாமித்திரன் சங்கசத் தியவதியின் சங்கவன். இமதக்கினி முனிவனுக்குப் பிரசு.

இருகைரோமா—சுவர்க்கைரோமாவின் புத்திரன்.

இருசநாமன்—யதவமிசத்த கசுதே வனுக்கினவன் துவன்பிதாசுனகன்.

இருதத்தனன்—காரிராஜன் மரபினு தித்த பிரதத்தன்.

இருதகைக்கு—ஒளிராவி. தன் மகன் இரேவதி ஈனகாம் பாத்தத்திப்பித் து தண்டனாது பற்றிக் கோப முற்ற, அக்கைத்திரத்ததப் பூமியில் விரும்படி சபித்தவன்.

இருதன்—மிதியைவசன். விஜயன் புத்திரன்.

இருதபுண்ணன்—இங்குளாகுமிசத்த அபுதாபுலன்புத்திரன். கானகத்தி துரோமம் இரதரேசநியாகக்கொன் டவன். இவன் விதர்ப்பரதட்டிற்

குத் தமயத்தியின் இரண்டாஞ் ச வம். வரமென்று தேக்கவிச்சென் தபோது அகனிடத்தில் அகாஹ்ருதய வித்தையைத்தான் உபதே சிக்கப்பெற்று, தனக்குத் தெரித்தி ருத்த அகாயஹ்ருதய வித்தையை அவனுக் குபித்திரத்தவன். இவன் மகன்சங்காமன்.

இருதிசுகியவன்—(1) குபேரன். (2) கோவலன் தந்தை. தன்மகனிறத்த தாரகுது ததவ்யுண்டவன்.

இருபன்—பிரமமானசபுத்திரருனொருவன் இருஷபனென்றதுசொல் வப்படுவான். சிருஷ்டிசெய்ய உ டனபடாமற் நிதித்தமையின் பிர மன் மீண்டும் பரிசு மூதவாய்நுரைப் படைத்தவன்.

இருபாலிருபுத்த—சித்தாத்தசாத்திரம் பதினாக்கனொன்று. பத்தாத்திருகொன்பாக்கனாயும் பத்தாத்திருவாசிரியுக்கனாயு முண்டவது. பாசலகனாத்ததைப் பருதகைக்கடா விடையாக அருணாதி சிவாசாரி வராவருளிக்கெய்யப்பட்டது [ரம்.

இருபுகழன்—இத்திரனுக்கு நாமாத்த இருமலர்க்கண்ணப்பை—திருச்சுத்த 'சமக்கையில் உமாதேவக்கு கழ க்குத் திருகாமம்.

இரும்பிடர்த்தலையார்—கடைச் சக் கப்புலவருனொருவர். சோழன்க்கி ளாவனுடைய அம்மான. அவனுக்கு மத்திரியும் பெருத்துணையுமாவிருத் தவர். இதனை "கடப்பட்டேயிருத்த சோழன்மகனும், பிடித்த தலைப் பேராளன்பெத்தே—கடைக்காற், செயிரது செங்கோல் செவிநிலி னுன்" என்னும் பழமொழி 105ஆம் வெண்பாவனுணர்வ. இவ்வுபுதய

பாட்டுடன் எட்டுத் தொகையுட்
சிலவுக. இவ்வாறு பாடப்பட்டோர்
பாண்டியன் கருத்தை யொன்வாட்
பெரும் பெயர் கழுதி [மண்பெ-
யுறாதது]

இரும்புனை—ஒருகூறம். சோழநாட்
யிலுன்னது. இதற்கு ஆங்குடி
பென்றும் பெயர்.

இருஷகிரி—ஒருமலை—மதநாட்டில்
வராகிரிக்கருகிலுன்னது.

இருஷபம்—(1) சிலநாணம் (2) இரு
கந்திதேவர் (3) இடபராசி.

இருஷபன்—(1) இரக்கரணுக்குச் சசி
விடம் பிறந்த இளையகுமாரன் (2)
காபி மகன். பரதன் முதலியனறு
புத்திரரைப் பெற்றவன். (3) உப
ரிசரகசுவமிசுத்தொருவன் (4) இரு
பன் (5) சுசுரிவன் சேனாவீரரி
லொருவானான்.

இருஷி—சததியதரிசிகள் இவர்கள்
எழுலகையினராயினர். அகருவ,
இரானுவிருடியர்—உலகிலுந்
காட்ட இராச்சியத்தை கீடததிய
மந்தாதாபோன்றவர்.

சுருதலிருடியர் — வேதாத்ரீய
னஞ்செய்து ஒவ்வொரு சாத்நிரத்
தைவெளிவிட்ட சசுருதர் போல்ப
வர் [சசுருதர்—வைத்தியநாடு செய்
தவர்]

காண்டலிருடியர்—வேதகாண்ட
ங்கள் ஒவ்வொன்றில் வல்லுநராய்
உலகர்க்கு அகற்றை புணர்த்தும்
ஹுமினிபோல்வர்.

பரமலிருடியர் — ஆன்மஸாபத்
தைச் சருதி உலகவின்பத்தை அற
னொழிந்த பேரவாதிபேர்.

ககாலிருடியர்—புத்திதத்துவக்
கட்டி ககத்தத்துவம் ககரயிற்

சென்ற கியகராதிபேர்.

தேவலிருடியர்—ஆன்மஞ்சுரு
பிரகஞ்செய்த உலகினர்க்கா
கத்தீதவர்களை இருடினர்க் அவ
தரித்த காததாதிபர்.

பிரமலிருடியர்—கீர்க்குண பிர
மோபாசனை செய்யும் ககர்த்தவ
பரமுடைய ககிவட்டர் முதலியோர்
எனப்பிரச்சப்பட்டு வின்க்குவர்.

இருஷி—சொல்லியகை ஆரி
கமெனப்படுமி [ஆர்வம்—ருஷிப்
ரோத்தப] அவருரைப்பொங்கா
தென்பது உலகெழஞ்.

இருஷிகுலியை—ஒருகதி. இருஷ
பாவதததிலிருந்து கருவது.

இருஷிகை—(1) ஒருகதி. மகேந்திர
கிரியில் தோனவது (2) ஒரு பிர
மணப்பெண். பாலவைதகீயமகாட
த்த இலக நருமதைத்திக்கவரலி
ன்ன கந்திகேசர மென்னுத்தலத்தி
ல், பார்த்திவ வின்க்புணைசெய்து
கொண்டிருந்து, தன்புணைத்திடை
யுறு செய்க கத்தாடனென்னும
ககனுக்கூசி இவற்றைப் பிரார்
த்தித்து அவனைச் சககரிப்பித்த
முத்தியடைத்தவர். [சசகபு]

இருஷிவசிருக்கன் — ஒருமகருஷி.
விபண்டகாரோகேயகை, அத்தா
த்தில்கருபுடச்சரகைக்கண்ணோ
கித்துச் சுசுலத்தை சகில் கீட்டு
விட அச்சகவகத்தோடு ககத்த
ஹுத்தை ஒருபெண்மகப்பருவாத
னிடி மகப்பிறத்தவர்.

கைத்தோட்டுமுன்கிலுரைப்படு
கோருமிகரே. அகத்தேசத்தில்க
கககாணம் மறுபுயின்மைகால் பல்
ககைகவாண யகமுதலியசெய்தித்
தும் புலப்பகது, இறுதியில்க

முனிவர்வரிண்மறைபொழியுமெனக் கேட்டு, இவரைத் தன்னாட்டிற்கு அழைத்துவரவேண்டுமென்றதந்திரமாகச் சிலமாதரைவிடுப்ப, அவர்கள் சென்றுகண்டு இவரை வரும்படி விளிப்ப, ஒருபொழுதும்பெண்ணையே கண்டிராதவ ராதலின் இவர்கள் இரண்டு கொம்புடையவர்களென்று உற்றுப்பார்த்து உணர்ச்சிரமம் எஞ்ஞன்னது எனக் கேட்ட, சமீபம் சமீபமென்ற அழைத்துக்கொண்டு அங்கேசுந்தையடைய, உடனே பெருமறை பொழித்தது கண்ட அரசன ஆன தபரவசனாகி, இம்முனிவரையடிபணிந்து தன்குமாரத்தியை மணஞ்செய்துகொளளும்படிவேண்ட, அங்நாளே விவாகஞ்செய்துகொண்டு சென்றவர். [சுசுவடி]

இருஷியமுகம்—சிவ்நினைக்கருகிலுள்ள ஒருமலை. சுக்ரீவன் தன் தமையனாகவாவிக்குப் பயந்து சாபத்தால் அவன் ஏறக்கூடாமலின் மறைத்து விடுத்த இடம். தசரதராமன் இவனுடன் கட்டிக்கொண்ட இடமுமிதுவே.

இரேணுகாபீடம்—அறுபத்துநான்கு சத்திபீடங்களிலொன்று இதுமாத புரத்திலுள்ளது.

இரேணுகை—ஐமதக்கினி முனிவன் பாசி. பரசராமனைப் பெற்றவன். இவன் ஐமதக்கினி முனிவன் கட்டினைபெற்ற பரசராமனாகல் வெட்டப்பட்டவன். உலகத்தில் மாரியம்மையாகத் துதிசெய்யப் படுபவன்.

இரேவதி—புத்தர்களில் எட்டாவதாக கத்தோன்றியவர்.

இரேவதி—இரைவதபர்வதத்தில்தாம

ரையோடையிற் பிறத்தொருகண்ணிகை இவன் பிரமசமுனிவர்வளர்க்க வளர்ந்தவன் இரைவதமணிகையின் தவன் இரைவதத்திற் காண்க.

இரைவதம்—துரைகைக்கருகிலுள்ள வெருபர்வதம். இரேவதி பெண்பான் இதொக்கென்று மிருகயாற் சபிக்கப்பட்டு இம்மலையேல் வீழ்ந்து ஒரு சரசாயினலையின இப்பெயர் பெற்றது.

இரேணுவம்—(1)சுராயிரயோசனைச் சதுரமாய் உருக்கிய செம்புநீர்மலமாய் மகாகொடுப்பாலிகளை வறுத்தகயிடமான ஒருகரம். (2)இருபதெட்டுச்சிலாகமகங்களிலொன்று. இது சிவபிரான் திருச்செவியும் ஆற உபபேதமும், எட்டு அற்புத கிரகசமுமாக விளங்கும். [ருத்தி.

இலக்கணை—செவகண்மனைவியருளொருவருமணன் } இராம னினவல். இலக்குமணன் } தசரதன் மனைவியரில் சுயித்திரைவிடம் பிறந்தவன் இராமனிடத்துப்பரமபகத்யுல்லிககாசமுமுடையவன். இவன் அவனிடத்தற்ற அன்பின மிகையாலேயே வனவாசத்தில் உடன் சென்று பதினாளுக்கு வரும் ஆகாரமும்நித்திரையுமின்றியிருந்தவன்

இலக்குமி } (1) திருப்பாற்கடலைக் இலக்குமி } கடைத்தபொழுது அதிற்றோன்றியவர். பிரமன்புத்திரியென்றும் பிருகு புத்திரியென்றுஞ் சொல்லப்படுவர். ஆயேஷ்டைக்குப் பின்பிறந்தவரணத்தினால் இவையவளென்றும் சொல்லப்படுவர். செல்வக்கடகதிதேவதைபாகலின் திருவென்றும் சொல்லவதண்டு. (2)கம்பன்மகன். இவனை உத்யானவதைதி

தரண்ட் பிரத்யும்னன் கந்தர்வமண
மாகக் கூடினதையுணர்ந்த சும்பன்
இமாசலத்தில் விசுந்தாகதிநீரத்தி
வ்வச்சிரபஞ்சரத்தினுடவிட்டான்.
தூர்க்கையால் அஃதுடைக்கப்பட்டு
பிரத்யும்னன் காக்கப்பட்டதான்
சும்ப நிகம்பர் சொல்லப்பட்டார்
கள். [சைவபு] (3) இரவியன்ம
னுக்கு அமுதபதிவயிற்றிற் பிறந்
தவன். தானரவீகரகளின் தங்கை.
இராகுலன் மனைவி. திட்டி விட
த்தார் கணவனிற்குத் தவுடன் தீயிற்
பாய்ந்து உயிர்த்தவன். சாதுசக்
ரனென்னு முனிவனுக்கு உணவளி
த்த புண்ணியத்தால் இகழேமணி
மேகலையாகப் பிறந்து பெணத்தந்
மக்கேட்டவன் [மணிமே]

இலங்காதேவி—தகடும்புத்திரி. தரு
மன்பாரியை. லம்பை பென்றும்
பெயர் பெற்றவன்.

இலங்காபுரி } தென்சூடலில் விசுவசர்
இலங்கை } மனல் சிவமிக்கப்பட்ட
தொருதீபம். இக்கேசரம் முதலில்
மாலியவாணுக்கும், பின்னர்குபேர
னுக்கும், அவனிடத்திருந்து அபகரி
க்க இராவணனுக்கும் இராஜதானி
யாய்க் காலாந்தரத்தி விருத்தது. இ
தைச் சோகந்த காட்டுடன் எழுதுறு
காதலில் தீரணமென இராமாயண
த்தாலறிவப்படும். இது கடல்கொள்
ளப்பட்ட தென்றும் இதிலொரு
கூடு இப்பொழுதுள்ள தென்
றும் சொல்லுகிறார்கள். அன்றி
யும் கயவாகுகென்னும் அரசனுக்
கு இராஜதானியா யிருத்த தென்
று சிலப்பதிகாத்தால் விளக்கு
கிறது. இது அதுராசபுர மென்
றும் பெயர் பெறும். இரத்தின

நீலமெனும் புத்தபீடிகை யிருத்த
லீடமென மணிமேகலையுடும்.

இலங்கினி—இலங்கையைக் கூடதினை
யில் காத்த அதுமனாற் சொல்லப்
பட்ட முதற்பலியாண அரசு.

இலங்கை—இலங்காபுரி.

இலங்குமென்றம் - காலிரிப்பும் பட்டி
னத்தன்ன ஐத்தசபையுனொன்று.
இதற் பலகோய்களை யு மத்தும்
பொய்க்கை யொன்றானது [சிலப்]
இலாவத்தன்—அர்ச்சுனன்மகன்—இவ
ன்தாய் உதாபி.

இலங்கபுராணம்—சில புராணங்கள்
பத்தனுனொன்று-பத்ரோராவிரம்
கிரத்தக்கோ யுடையது- மிகதுட்
பமான விடயங்களை யும் சிலமகி
மைகளை யுஞ் சொல்வது- இத்தமி
ழில் வரதுக்க ராம பாண்டியனாகல்
செய்யுள் கடைவில் மொழி பெயர்
க்கப்பட்டுள்ளது.

இலங்கம்—பரசிவம் ஆன்மக்களின்
திவானபாவனாகியித்தம் கிட்கை
சகனத் திருவுருக் கொண்ட நிலை.
அதின் பிண்டிகை யானது சத்தி
யுருகம். இலங்கம் சிவருபம். ஆச
லே, இலங்கம் ஞானசத்தி கடி
கம். பீடம் கிரியாசத்தி கடிகம்.
இவ்விரண்டு சிவ னதிஷ்டுக்குத்
தேகம். இத்தேகத்தை யதிஷ்டித்
துள்ளுகளுந் பரசிவன். இலங்கி
யாம். முன்னர்க் கந்திய அக் கிலி
ங்கம், விவத்தம்-விவத்தாய்வத்தம்-
அவ்வத்த மென மூலிதமாம். அவந்
துட் சத்திரசேகர முதலிய பல
திருவுருகங்களை யுடைய சகனவுரு
கமே விவத்தம். சகன விஷ்ணுவே
விவத்தாய்வத்தம். கிஷ்கனயே அவ்
வத்த மென்பது. இவ்வி விவத்தாக்

யக்தம் செவ்வியவருமாம். அதன் திருவுருவில் விருத்தமே ருத்ரபாகம். பீடத்தின் அதோபாகத்தின் அடிநாக்கு மூலை பிரமபாகம். கடுவின் எட்டி மூலை விஷ்ணுபாகம் இவற்றுட் பிரமபாகம் கவுச்சலிங்கம், விஷ்ணுபாகம் சூர்திரிவிங்கம். உருத்திர பாகம் புலஸிங்கமாம். இதுவே பிரணவ முதற்பொருள் இதுவோசோதிபுருஷமே மகாரகார உகாரமாயிருக்கும். அகார வாக் சியமே சியம். உகாரவாக்சியமே சத்தி. மகாரவாக்சியமே பரம் எனவும், அகாரம் நாதம், உகாரம் வீரம், மகாரம் கலை எனவும், வேதங்கடும். இவை சிவனது அவ்யக்த உருவாகிய நிலங்களம். இவ்வாறாக சிவசத்தி விங்கத்திற் சதா சிவாதியர் தோற்ற வயமாவர்.

நிவர்த்தியே முதலான பீடமும், தொழி வறுதியான கர்த்திருமுதலான விவிங்கமும், கம்மசாதாக்கி யமானவிவிங்கமும், சாக்ஷியதீதை யான கால்கும், தக் தொழிவ்கலை யுன்னடக்கித் திரண்ட குடிவாபீடத்து வியாபித் முதலிய சந்திரனார் பிரேரிக்கப்பட்டுக் க இத்தி கையாறியாம் காக்கலை னீர்தும் பொருத்தின இடம் காத்தமயமான இலங்கமாம்.

இது அழிவிலாப் பொருள்கட் செவ்வாமாதாரமாய் அழிபொருள் களை யதிஷ்டிப்பித்திருப்பது இது பஞ்சமூர்த்திகளுடைய ஒருமைப் பாட்டிவாண்டாவதாம். அண்டத்துட் பிண்டங்கட்குரிய கிற்றாவதாம். பிண்டத்தை யெண்பட்ட பீடத்திற் கருத்தருகி யிருத்தலாம்.

பிண்டமான சத்திதானே திருமேனியாதலாம், கருணாகலை யான கிஷ்கணமும் பெருமைபுற்ற கணமும் திரண்டி பிண்டமென்னும் பெயரையுடையதாயிருக்கும்.

பிரம விஷ்ணு ருத்திரரை யதிஷ்டிக்கப்பட்ட பீடமும், அதற்கு எதுவான மனோஸ்காரை யதிஷ்டிக்கப்பட்ட கல்வபத்திரமும், இவ்வகைய சிவபீடத் தெழுந்தருளியிருக்குஞ் சிவமூர்த்தியான சதா சிவமும், அகர் திருமுகமுதலிய திருவுறுப்புக்களை யதிஷ்டிக்குஞ்சிவ சத்தி கிரியைகளாகிய வித்தியாதேகமும், அதற்கு மூர்த்திமானு கிற சிவோபாதி ஐந்தும், அபரகாதம் அபரவித்தலைபும் பரகாதம் பரவித்துணைபும் அதிஷ்டிக்கப்பட்ட சாதாகியமெனதுபெயருற்றதே இலங்கை.

பின்னும் சிவபெருமான் அதி காரத் தானமாகிய சதாசிவரெழுந்தருளியிருக்கும் பதமத்தின் கிழக்கு பிரமாண்டமாகிய பிரிதிவித்தவம். அப்பு முதலிய கலையீருகச் சொல்லிய இருபத்தொன்பதா தத்துவமும் நானம். அமரேசமுதலிய புலன மொழுபத்திரண்டும் கானத்தின் கண்டக்களாகிய மூன்றுள். புத்தி குணமாகிய பஞ்ச சற்பாகம் கானத்தின் ருத்திரமானது. புறவிதனைச் சுமந்துநிற்கும் முடிச்சுப்படம் ஈயாதத்துவம். உன்னிதம் சத்தவித்தியா தத்துவம். சத்தவித்தியா புலனவரை சத்திக் கருபத்து நான்குக் கண்ணிகை, கலை யறுபத்தொருக்குக் குண்டவி. வித்தை ஐம்பத்தொ

ரண்டாம். வட்டம் காண்கும் ஞானம் - கிரியை-விச்சையாதி சத்திகாரல் விவாபிக்கப்பட்டருளியன் சத்திரன் அக்கினி மண்டலமாம். பிருதிலி முதலிய மூப்பத்தொரு சத்துவம் கலையு மகிஷ்டிக்குஞ் சத்தவித் தைவினுடைய விவாதிடொரு சத் திமண்டல மென்னும் அபரவித்த அபரநாதம், பரவித்த, பரநாதமா ய்சிற்பது சிவாதாமாம். சத்ததத் துவ மிருபத்துமூன்றாம் இவற்றை யகிஷ்டிக்கும் சமனை யுன்மனை கா நிருமேனியாம். இவ்வகைப் பெருமை யுற்றதே தியானவிக்க மார்.

இவ்வியை, கம்மதோற்றம்; ஆகவே சிருஷ்டியாதி பஞ்சகிருத் யத்தைச் செய்யு மீசரப்பிரபாவம் இவ்வகை மெனப்படும் விரிவுசிவாக மவகரிர் கண்ணென்க.

இவ்வகோற்பலம்—சிகழார்த்தங்கள் அறுபத்து. காண்கனு னொன்று, பிரமணம் திருமாலும் காண் பெரி யன் காண் பெரியனென இறுமாக் தபோது அவர் மமதையை யகற்ற அக்கினிச்சம்பமாய்த் தோன்றிய தொரு மூர்த்தி.

இதிகட்பெருக் கண்ணனார்—கடைச் சங்கப் புலவரு னொருவர் - இவர் பாடல் திருவள்ளுவ மாலைபொ ள்று காணப்படும்.

இளங்கண்டரக்கோ - கண்டரக்கோ லின் இளவல். இவனும் இளயிச்சித் கோவும் ஒருங்கிருக்கையில் அவ் ருற்ற பெருந்தலைச் சாத்தனார் இவ னைமட்டிம தழுவு, அவன் இப்ப டிச் செய்த தென்னென, அவர் இவன் மேன்மையைப் புலுத்து

பாடினர் - [புறநானூறு]

இளங்குமணன் — குமணன் தம்பி - தந்தமயனாகிய குமணன் சிறத்த கொடையாளி யாதலின் அவன் மேற்பகைமைபுற்று, அவன் காட் டைச் சாப்பற்றி அவன் உணர் தி லொளித்திருக்கையில், அவனைக் கொல்லக்கருதி, பெருந்தலைச்சாற் தனால்துட்பகைமை மொழியப் பெற்றவன் [புறநானூறு]

இளங்கோம்பம்மை — (1) திருக்கரு ப்பறிவூரிலும் (2) திருப்பறிய லூரிலும் உயாதேவியாருக்கு கழந் குத்திருகாமம்.

இளங்கோகர்—கோங்குநாட்டரசர்.

இளங்கோ கடிசன் } யலை காட்டில்
இளங்கோவேதன் } கஞ்சிகரத்தி
விருத்த அரசகெய்த சேரலாத
னென்னும் அரசன் புத்திரர். சே
ரன் செங்குட்டுகன் தம்பி - இவர்
முதலில் இளங்கோ வேத்தனென்
றும், இளங்கோகென்றும், தறவு
பூண்டமையாற்பின்னர் இளங்கோ
வடிகனென்றும் பெயர் பெற்றார்.
சிலப்பதிகார ஞானசிரியர் இவரே.
இவரைச் சேரமுனியென்றற்கு
தகர். மதரைக் கடைவாணிகள்
சாத்தனார் மணிமேகலைப் பிய
ற்றி இவரைச் சேட்பித்தாரென்று
மணிமேகலைப் பதிகக் தெரிக்கின்
றது.

இளகோன்—உதயகுமாரன் [மணி]
இளஞ்செழியன் — கொற்கை கரை
ததரசன்; இவனுக்கு வெற்றிகேற்
செழிய னென்றும் பெயருண்டு.
இளஞ்சேட்சென்னி - கரிசற்பெரு
கனவந்தம்பி.

இளத்திரையன் - காஞ்சி கரத்தி

விருத்த ஓராசன். காசுபட்டினத்துச் சோழன் பிடித்துவார்த்தால் காசுலோகத்தே சென்று காசுசென்னி கைவயப்புணர்ந்த காசுத்த, அவன் யான் பெந்த புதல்வனை என்செய்வேனென, தொண்டை [குருசோடி]யை அடையாமாய்க் கட்டிக் கடவிலவிட, அவன் கத்துகரை யேறின், அங்குக்கு யான் அரசு வரிமைவை செய்துவித்த காடாடி கொடுப்ப வெண்கடற, அவரும் அங்கனம் வரவிடத் திரைதருதலின் திரையெனப்பட இவனை குப் பெயராயிற்று. இவன் மீது தான் பெரும் பாணுற்றுப் படை செய்யப்பட்டுனத.

இளமுலையம்மை — திருகோத்தரில் உமாபதியவருக்கு வழங்குத் திருகாமம்.

இளம்பூரணர் — பேராசிரியருக்கு மாணவரும், கச்சினார்ச்சினியருக்கு வித்தியா குருவுமாயுள்ளவர். இவராலே தொல்சாப்பியத்திற்கு உரைபொன்றெழுதப்பட்டது. அது இன்ன எழுத்திசைநெறிப்புகடையது. இதுபற்றியே "எழுத்தச்சி எம்பூரணம்" எனவும் வழங்குவது பிரசித்தம்.

இளம்பெருமானாகன் — பதினென்றூத்திருமுறையில், சிவபெருமான் திருமும்மனிக் கோவையியற்றியவர்.

இளவீச்சிச்சோ — வீச்சிச்சோவின் இளவல். இவன் பெயர் இளவச்சி ரக்கோவெனவும் வழங்கும். இளம் கண்டரக்கோவிற்கான்க.

இளவெளிமான் — வெளிமானுடைய இளவல். வெளிமானிறந்தபின்னர்,

பெருஞ்சித்திரனார் வந்த பரிசில் கேட்ட, மிக்சிற்றி தனித்தமையின் அவராலவமதித்தப் பாடப்பெற்ற வன் [புரநானூறு]

இளவிருதவருஷம் — வைவருஷம் எனிலான்று - மேருவைச் சூழ் தன்னது. இன்னச் சூழ்த்தன்னது கத்தரிக்கடல்.

இளவிலு) திரை வித்தலின்மகன்
இளவிலு) இவன்தாய் அலம்பகை, கணவன் விச்சிரவசன் - மகன் குபேரன்.

இள — (1) தகைப் பிரஜாபதியின் புத்திரி. காசுபன் மனைவியர்ப்பதி ன்முகுரு கொடுத்தி லுலகாங்களைப்பெற்றவன். 2) வைவகவை மனுவின் புத்திரி. புதன்மனைவி. புருசனைப் பெற்றவன். திருமால் கருணைபால் ஆண்டடி கேற்றச் சுத்யுன்னுணவன். (3) யதவை மிசத்தவகடேவன்மனைவி.

இளயாழ்வான் — வைணவசொகாச குகிபதின் எழுபத்த கால்வரு கொருவர்.

இளயாண்குடிமாறநாயனார் — அறபாண்மும்மை கையன்மார்களுளொருவர். இளயாண்குடியென்று குடிரிலே மாறனென்றுத் திருகாமத் தேவிலோனான்மாரி லுதித்தச் சிவனடியார்க்குத் திருவமுது செய்யப்படுத கடமைபுகக் கொண் டொழுதி, சிவபெருமான் இவரைச் சோதித்தாராகும் பெருமியிலி விருத்தியுட, தமது கொண்கை மாறுத டென்பட்டிம் சிவனடியவரை யுபசரித்த கருவையில், ஒருவன் பெருமறை பொழியு மிரலில் இவரவகஞாடியவருருகேற்ற இவர்

வீட்டினை யடைத்த உணவுகேள்
கிமெனக் கூற, அவரை யுபசரித்
திகுந்தி, பால் வித்திய கெல்லினை
செழுனிவிற் சென்று கூடலிற்
ருகவி யேற்று, பாத்தி நீரம்பா
இளகிகேரவுடன் கொண்கெந்த
மனையிபாற்கொடுப்ப, அகர் அக்
கெல்லினை வறுததப்பதஞ்செய்து
அரிசியாகெச்சமைத்த, கேரவை
ப்பதார்த்தமாகிப் பெரியாருக்கு
உணவளிப்ப, சிவபெருமானப்பற்
முதிர்ச்சிக்காகக் களி உர்த்தமுத்தி
யளிகைப் பெற்றவர்.

இறையனாரைப்பொருள் — ஓரிலக்க
ணதால். இதனையிய வென்றும்
பெயர் பெறும் இதனை யியற்றினார்
மதுரைச் சோமசுந்தரர் கடவு
களென்றும் இறையனாராலின்று.
திப் பெயரோறது. இவர்களுரை
செய்தார் மதுரைச் சண்டையனார்
மகனார் கங்கோனார். இது அறுபது
குத்திரங்களை யுடையது. இதன்
அருமைபெருமைமையும, இதசெ
ய்யப்பட்டதற்குக் காரணத்தையும்
“உலகியனிதத்தம் பொருண்ம
பொடுக்க, மாறனும் புலவரு மய
ங்குறு கலை, முத்ததும் பெரும
றை முனைத்தருள் காக்க, வன்
பினைத்தினைபென் றறுபது குத்தி
தம், கடவுறு தெடுக்குகையால்
வைத்ததபோல், பரப்பின் நயிழ்
ச்சகை திரட்டிமற்றவர்க்குத், தெ
ளிந்தக் கொடுத்த தென்றமிழ்கட
வுள்” எனவரும் கல்வாடம் 5 - ம்
குறிநியத்தானுணர்ச்ச.

இறையனார் — மதுரைச் சோமசு
ந்தரர் கடவுளின் கருகிய ஒருபுல
வர். இவர்களைச் சந்தத்திருத்த

வர். இவரைச் செய்யப்பட்டது
அப்பொருளிலக்கணம்.

இனன்—சூரியன்.

இனியவைகாற்பது—சங்கமருவியதி
னென்றேழ்க்கணக்கினு கொன்று
இனியவிடயங்களைபெடுத்துக்கறு
‘காற்பதம்வெண்பாக்களாலானது,
இதனை யியற்றிய புலவர் சூரஞ்
சேத்தனார்.

இன்னொன்பது—சங்கமருவிய பதி
னென் றேழ்க்கணக்கினுகொன்று
இன்னொன்பதுமகன் செய்யாது
ஒழிக்கப்படவேண்டினின் அவை
யிற்றென உணர்த்திய காற்பது
வெண்பாக்களாலாகிய துக், அன
வையாலும் வந்த பெயர். இதனை
யியற்றினார் சேலிதேவர்.

ந

நாண்டான் — வைணவ சிங்காச
னாதிபதிகள் எழுபத்த கால்கரு
கொருவர்.

நாணம் — சிவபெருமானது ஐந்து
திருமுக்களிலொன்று. இது உச்
செழுமாமென்றேழ்த்திரையையே
க்குறதும் வெண்ணிற முடையது
மாம்.

நானன் — (1) சிவபெருமான். (2)
அட்டதிக்குப்பவகருள் வடகீழ்த்
திரைக்காலவன். (3) ஏகாத்ருத்
திராகொருவன்.

நகவரனார் — கிருஷ்ணதேவர
யர்பாட்டன்.

நகவரன் — கடவுள் [ஐகவரியகான்
என்பத்பொருள்] நகவர் சிவபெ
ருமானென்றும், வைணவர் திரு
மாவென்றும், காமர்த்தர் யிராமெ
ன்றும், விழமத்தினர் தத்தத்த

வுள் சென்றும் எசுசத்தத்திற்குப்
பெருஞ்செய்வர்.
எச்சம்பாடியாச்சான் — வைணவசிங்
காசனாதிபதிகள் எழுபத்து எல்லா
ருளொருவர்.

சட்டி யெழுபது — ஒட்டக்கூத்தப்
புவனரியற்றிய எழுபது செய்யுட்
களாலாகிய ஒரு ஜாதினல். இது
செங்குத்தர்சாஸனிய தம்மினத்தவர்
தங்கள் ஜாதியைச் 'செம்பித்துப்
பாடும்படி புலவரைக்கேட்ப, அவர்
அதிகாரணமாக எவ்வளவு செல்ல
மளிப்பினும்பெறேன. ஒருசாய்க்
கொருமகையுள்ளவளில் எழுபது
பேர்களின் தலையைப்பரிசளிததா
ல் அங்ஙனஞ்செய்வேனென, அது
கேட்ட அம்மரபினர் கசரகடெடா
தும் ஓலபோக்க, அதைவாசித்து
அப்படி யுள்ள ஒவ்வொரு வரும்
தங்கள் தங்கள் தலைகளை வெட்டிக்
கொள்ள, எழுபது தலைகள் ஒரு
சேரக்கூத்தரிடம் கொடுவர, கூத
தர்குலோத்தங்கச்சோழன் உடபக்
குக் கொண்டேபோமபடிசெய்து அவ
ற்றைச்சொத்து அசனமீது பீடமி
ட்டுத்தாயிருந்து, தமதுகையிலிரு
ந்த சட்டியை முன்னிலை யாகி,
எழுபது செய்யுள்களைச் செங்குத்
த மரபினர்க்கெற்பித்துக்கூறியது
இதபாடி முடிந்தபின்னர் எழுப்
பெழுபது என எழுபதுசெய்யுட்க
ளாலாகிய தொருநூல்செய்த அத்
தலை கொடுத்தவர்களை யெழுப்
பியதாகச் சொல்லுப் - அத்துல்கி
டைத்திலது. ஆயினும் அநிலோர்
பாடல் "சைவாணிரீயுலகி விருப்
பதுவுள் கல்விபுணர் கவிவல்லோ
ரைத், தலைவாகக் காப்பதுவு மகா

காவில் வாழ்வதுஞ் சத்தியமேயன்
சூ, சிலைவாண னாவிருத்தா யிரம்
புயங்குணிகுதுமுயாவெனாற்றான்,
தலையாவி கொடுத்திடுஞ்செய் ருத்
தருயிர் பெற்றிடரீ தயைசெய்வா
யே" எனக்காணப்படுகின்றது -
இம்மரபினர் இதுகாரணமாகச்சிர
சிங்காசனாதிபதிக னென்னஞ்சிறப்பு
ப்பெயரேற்றனர்.

சுபுண்ணிடாண்டான் — வைணவசி
ங்காசனாதிபதிகள் எழுபத்து எல்ல
வருளொருவர்.

சுரத்தார்மொன் தோயன்மான் —
இவன் சிறுசெல்லவெனினும், பரி
சிலர்க்கு இவ்வெனெனது கொடு
த்தவன். தன்மன்னனுக்குற்ற தன்
பக்களைக் கீழாத்த பகைவரைவெ
ல்லும் வீரமுடையான். கொளு
ட்டு எறிசிறார் மாடலன் மதரை
க்குமரஞ்ஞாற பாடப் பெற்றவன்
[புறநானூறு]

சுழம் — ஒருசேதம் - இது சோழ
பாண்டி நாடுகளின் தெற்கேயுள்ள
கடல்குழந்த ஒருதீபம். முதலிற்று
பேரஹம், அதன்பின்னர் இராவ
ணன் முதலியவிராக்கதரும், அதன்
பின்னர் சோழராஜ பரம்பரையின
ரும் அரசுகுறித்தலிடம். இது இல
ங்கைத்தீவெனதும், [சிம்ஹனம் =
(இலங்கை)பட்டை] சிம்ஹனத்தீ
வென்றும், சேரத்தவீபமென்றும்
சொல்லப்படும். இத்தேசத்தில்கிங்
களர் மிகுதி. பெளத்தமதமும் கிறி
தவமதமும் தலையெடுத்தவர்கள்.
சைவசமயமும் கிறிஸ்தவமதங்களில்
இப்போதுள்ளது. திருக்கேதிக்ச
ரம் திரிகோணமலையெனுஞ் சிவன்
தலையுடைய, கனிகாம மென்னுஞ்

சுப்பிரமணியத்தலமும் அங்கிருந்த
வே அதேசேதத்திற்குச்சிறப்பு. அது
மெண்குஞ் சொற்குப்பொன்னென
றும் கூனென்றும் பொருள்களுள்
வாகவின் அங்குள்ள சிலர் பொன்
னாடென்றும், வேறசிலர் கண்ணை
மிகுதியாக வுடைய நாடென்றும்
கூறவர்.

எளிதின் — பூருவின் கமிசத்துதித்த
ரைப்பியனுக்கு காமாந்தரம்.

உ

உக்கலம்மாள் — வைணவ சிங்காசனஞ்
திபதிகள் எழுபத்துநால்வருளொ
ருவர்.

உக்கலாழ்வாள் — வைணவ சிங்கா
சனாதிபதிகள் எழுபத்துநால்வரு
ளொருவர்.

உக்கிரகுமாரபாண்டியர் — தடாத
கைப்பிராட்டியார் குமாரர். மது
ரைபு லரகபுரிக்கு நான்காம்பாண்
டியர். இவர் சோமசுந்தரபாண்டி
யரால் கேட்குண்டென்கொடுக்கப்
பெற்று, இத்திரன் முடிமேல்
வளையை யெறித்தும், அடங்குவ
வெல்லிடும், மேருவைச்செண்டா
லடித்துப் பொருள்கொண்டும்
விளங்கியவர். மேகங்கரைத் திரை
யிட அகற்றவையினை மழையெய்
விப்பென்று கூறி இத்திரன்வே
ண்டுகொள்ளவு மிணங்காது ஒரு
வேளாளன்பிணையிருப்பஅகற்றை
ச்சிறைவியுத்தவர். இத்திரனுலனி
யப்பெற்ற பெரிய தோராரத்தி
னைத் தாங்கினமையின் ஆரத் தாங்கு
பாண்டியனென்றுஞ்சொல்லப்பெ
ற்றவர். மகாவீ - ருரியருவத்துச்
சோமசேகரன் மகன் காந்திமதி.

உக்கிரகுமாரபாண்டியரைப்பற்றி
சிலசரிதைகள் சிலப்பதிகாரத்தால்
கூறப்பட்டுள்ளன.

உக்கிரசிரவன் — குதலுத்துதித்தவன்
ரோமகர்ஷணன் மகன். சென்ன
காதிசுருக்குளல்லாப்புராணகளை
யமுபதேசித்தவன். இவன் புரா
ணஞ் சொல்லிக் கொண்டிருக்கை
யில், ஆகுற்றபவராமனைக்கண்டு
மரியாதை செய்யாமையின் கொரு
ண்டு தன்னைவிலிருந்த தருப்பை
யால் இவனைக்கொன்று வீழ்த்திச்
செல்ல, முனிவர்கள் அவரை வே
ண்டிக்கொள்ள அவராலெழுப்ப
உயிர்பிழைத்தவன்.

உக்கிரசேனபாண்டியன் — மதுரை
யையாண்ட முப்பத்தேழாம்பாண்
டியன். இராஜபயங்கரபாண்டிய
னுக்குப் பின்வந்தவன்.

உக்கிரசேனன் — (1) யது ருலத்துத்
தேவகன் தமையன். (2) குருகுல
த்து அபிமன்னுவின் பேரன். ஜன
மேஜயனுக்கினையவன் (3) கிருஷ்
ணன் மரபில்யகத சகாருவியுத
ல்வன்.

உக்கிரபீடம் — சத்திபீடங்கள் அறுப
த்துநான்கனுளொன்று. இது கண்
கத்திலுள்ளது.

உக்கிரப்பெருவழுதி — கடைச்சங்க
மிரீதுய பாண்டியரு ஞொருவன்.
காணப்பேரெயில் சடத்த உக்கிரப்
பெருவழுதியிற்காண்க.

உக்கிரகர்மன் — உக்கிரகுமாரபாண்டி
யனிற் தாண்க. இது காமாந்தரம்.

உக்கிரன் — (1) சிவன். (2) கிரேத்திரன்
(3) குமாரக்கடவுள் துணைகரான
இவகை வீரருளொருவன்.

உக்கிரபுயன் — கிருதிபத்திரன். சந்த

ஐமாய்க்தபின்னர் அவன் மனைவி சந்திய வகிமயக் கவரச்சென்று வீமேனாபிந்தவன்.

உச்சந்தியன்—ஒருமுனிவன். மிருகன்மீயின் மனைவியாகிய விருத்தையின் பிதா.

உசேரன்—மதுவின்ஜேஷ்டகுமாரன் இவன்மகன் சிபி. உசேரகரத்தான்.

உசேரபீஜம்—ஒருர்-இவ்விடத்தில் அலிகித்தவின் புத்திரனானமருத்த மகாராஜன் ஒருயாக்குசெய்தனை.

உசேகக—வேதசிரசுவின் புத்திரன்.

உச்சிவரதநாதர் — திருக்கற்குடியில் சிவபெருமானுக்கு வழங்குந் திருநாமம்.

உச்சைச்சிரவம் — திருப்பாற்கடல் கடைத்தபோது அதிலுதித்த ஒரு வெள்ளைக்குகிரை இது இத்திரனுக்குக்கொடுக்கப்பட்டது.

உஜ்ஜனாணி } அவந்திராட்டின் தலை
உச்சயினி } ககரம். பிரச்சோதனை
என்னும் அரசன் இராஜதானி
[யணிமேசலை] அவந்தியிற்கான்க.

உஞ்சை — உச்சயினியின் பரியாய நாமம்.

உண்மைமொழிவினக்கம் — சித்தாந்த சாத்திரங்கள் பதினான்கனுளொன்று ஆறுதிருவிருத்தங்களைபுடையது. உமாபதி சிவசாரியருனிச் செய்தது.

உண்மைவினக்கம்—சித்தாந்தசாஸ்திரம் பதினான்கனுளொன்று. ஐம் பத்து காங்கு திருவெண்பாக்களைபுடையது. தத்துவங்களைத் தக்கா சிவமுதையாக, திருவதிகை மன வடிவக்கடத்த தேவராயஞ்ஞானருனிச்செய்யப்பட்டது. [மகன்.

உதக்ஸேனன் — விஷ்வக்சேனன்

உதகன்—ஒருகுடி, பைலவமுனிவர் டேன் குருபத்தினிக்குக் கொடுக்கக்கருதிப்பெனவழியராஜன்மனைவியிடத்தில் யாசித்துப்பெற்ற குண்டலத்தை, நாகராஜனுள் தகடன் அபகரித்துக்கொள்ள மிகப்பிரயாசப்பட்டு அதனை மீட்டும்பெற்றுக் குருபத்தினிக்குக் கொடுத்தவன் இது காரணமாகச் சர்ப்பங்களைக் கொல்லவேண்டுமென்று கருதிச் சர்ப்பயாகஞ் செய்ய ஜனமேஜயனைவலியார்.

உதக்தியன்—உக்சிரசன் புத்திரன். சசோதரனை பிருகற்பகி. மனைவி மமதை திர்த்தகதாணுக்குப்பிதா.

உதயகிரி— 1) சூரியனுதிக்கும்மலை இருக்கூறியெனனுஞ் சொல்லப்படும் (2) நெல்லூர் ஸில்லாவிலுள்ள ஒருமலை.

உதயகுமரன்—காவிரிப்பூம்பட்டினத்தரசனான செந்முடிக்கின்னியின் மகன் மணிமேகலையிடம் விருப்புற்றி அவனிடம் பலமுறை சென்று இரந்துபின்னின்றவன். முடிவில் அவன் காயசண்டிகை யென்னும் வித்தியாதரமங்கையில் வடிவங்கொண்டுநின்று, அவ்விடத்துச் சென்று அவ்வித்தியாதரமங்கையின் கணகனாகிய காஞ்சனனென்பவனுடைய வானால் வெட்டுண்டிறந்தவன். இவன் பெயர் இளங்கோனென்றும் வழக்கும் [யணி]

உதயணகுமாரகாவியம்—வத்சாதேசத்தரசனான உதயணகுமாரனுடையசரித்திரத்தைக்கடும்நயிழ்தால் இது ஐந்துசுவர்களைபுடைய பாயிரத்தையும், ஆறுகாண்டங்களைபுடையது. அவை உஞ்சைக்காண்

டம்; இலாகாணகாண்டம், மகத
காண்டம், வத்தவகாண்டம், வரகா
காண்டம், தறவுக்காண்டம்
என்பன இதனை. “உருகையினிக்
காண்டத்திலுபர்வலி தூநீரெட்டு,
மிஞ்சுகேயிலாகாணத்தின் வீறுயர்
மூப்பதாகு, மெஞ்சலின் மகத கா
ண்ட மெயிலுடை மூப்பத்தைத்தே
மைஞ்சுட லைம்பதாகு மரிபகத்த
கத்திலுன்றே” “நறமலர்மாலையார்
பனரவாணன் காண்டத்தி, மறுபது
மொன்றமாகுமபிப தறவுக்காண்
ட, மறுபதமைந்துமாகு மன்புலவ
த்தோடகோர்க்குத், திறவதிந்தேட்
பவர்க்குத், சிலகையாகு மன்றே”
என்னும் பாடல்களானறிச. இந்நா
லாசிரியர் பெயர் காலமுதலியான
தோன்றலில்லை

உதயனன் — (1) அகம்சியன். (2)
ஜனமேஜயன் பேரன். சகஸ்திரா
னீனப்புத்திரன். கௌசாய்பிகை
த்திரான் இவனை கஞ்சித்துக்கா
டமகாசேனன் நிகையலிட்டபொ
ழுது இவன்மத்திரியால் சண்டம
காசேனன் மானாண வாகவதத்தை
புடன் வெளியே உபாயமாக்கொ
ண்டுவரப்பட்டவன். (3) சதானீ
னப்புத்திரன். கௌசாய்பி மனை
னாபிருத்த பிறகு புத்தசேனனுவி
அரசுதடுத்த பெனத்த முனிபாண
வன். (4) வந்ததேசத்திரான். [உத்
தவனென்பது பொருள்.]

உதயனன்கை — சிறகாப்பியக்கன்
றுத்தனுனென்று.

உதயனன்மத்திரிகள் — ஐயி உரும
ன்னுலான் வரத்தன் விடபகல்
எனு வங்கர் [மணிமே.].

உதயனாசாரியர் — சீயாவருகையாஞ்சலி

பென்னுதலாசிரியர்:

உதயாகவன் — அஜாதாதத்தருபென
த்திரன். பாடலிபுத்திரமெனும் ரு
சம்புதத்தை புண்டசெய்த மகத
தேசராஜன்.

உதாவக — மிதினமன்னனான ஜன
ன புத்திரன்.

உதாண — தசகாபுக்கலிலொன்று.
இதுகாப்பியாரபத.

உதமன — (1) மூன்றாமது (2)
உததாணபாதன மனை. திகைவே
ட்டைக்குச்சென்ற அககோரியத்
கனுவிறத்தமையால் இவன தாய்
செருமியும் மனந்தானாது உயிற்றுத்
தனன்.

உத்தமோஜன் — தருபதராஜன்புத்
திரன். திஷ்டத் தும்பனான்கிள
வல். பாரதம்பதினெட்டாம் போ
ரியலில் அவததாமனும் சித்திரை
க்காலத்திற் கொல்கப்பட்டவன்.

உத்தரகை — கௌத்த விடயக்க
னாவு உருகதும்பாரதத்தொரு உ
துமானதுல் - பகந்தேசையைக்
கேட்ட அச்சனை மீனமும் ரூ
னமடைபும்படி என்னனும் அரு
னிச்செய்யப்பட்டது.

உத்தரகுரு — போசுயியிலொன்று
தபோகனம். ரூரியனது உடல்வெ
ம்மையற்றது அவன் மனைவியும்
தவஷ்டாயின் மகனான கஞ்சி
கை அகலினிதேவனைப் பயத்த
விடமிதவே.

உத்தரகோசமங்கை — கிபெருமா
ன் மணிவாசகப் பெருமானுக்குத்
குருத்திர சீழலிற் குருமூர்த்தியா
பிருத்த அதுக்கெடுத்த நாட்கொண்
ட வெவ்வனம். இதுயனன்குறாட்டி
துவ்வுது.

உத்தரனென்தன் — வடராணுகர
த்தரசன்.

உத்தரமீயாஞ்சை — வேலாத்தருத்
திரம், ஜெயினிமுனிவரியற்றியது.

உத்தரன் — (1) விராடராஜன்புத்தி
ரன். விராடனது பசுநிரைவர்த்த
கெனரவரோடு போருக்காற்றாது,
பின்னர் அர்ச்சுனனுதவியால் உவ
ரைவென்று பசுநிரையை மீட்டுச்
சென்றவன். (2) கணவலியுயர்க்குத்
துணையான் ஓரரசன்.

உத்தராதித்தம் — பன்னிரு குரி
யருளொருவன் - இவனது பூசை
யால் அலகூண்டெயென்பான் முத்தி
யடைத்தான் [காசிகண்டம்]

உத்தரை—விராடராஜருமாரி, உத்
தரனுக்கிணைபவன். அர்ச்சுனன்பே
டிருபந்தாங்கிப் பிருகங்கனை யென்
னும் பெயர்பெற்ற அஞ்ஞாதவாச
ஞ்செய்தபொழுது அயனிடம்நாட்
டியவ் கற்றவன். அபிமன்னியு
மனைவி. பரீக்ஷித்துவிண் தாய்.
இவன் பரீக்ஷித்தவைக் கருப்பமு
ற்றிருக்கையில் அகவத்தாமன்விடு
த்தபாணம் அக்கருவைச் சிதைத்
காமல்கண்ணாற் காக்கப்பட்டது
இதனாரணமாக அகருமுத்தைக்குப்
பரீக்ஷித்தென காமகரணஞ்செய்ய
ப்பட்டது.

உத்தவன்—ஒருமுனிவர். விதரனுக்கு
க்கண்ணன் சரிதையும் ஞானமும்
உபதேசித்தவர்.

உத்தவன்—(1) யது வமிசத்ததித்த
பிருகஸ்பதிலிண்டன், இவன்பிதா
தேவபாகன்-வகதேவன், இவனுக்
குப் பெரியதத்தை. தனது நன்ப
ருளை கண்ணன் கட்டிப்பெற்ற
வதரிசாச்சிரமம் [இவ்வந்தக்காடு]

சென்று சந்திரசம் பூண்டவன்
(2) கருஷன்புத்திரன்.

உத்தாமகுமை—பார்வதிதோழியரு
ளொருத்தி [கைவபுராணம்]

உத்தராகர்—ஒரிருடி. வியாக்கிரபா
தர் குமாரர், இவருடைய குருபத்
தியை வியத்த அசுவினிதேவர்கள்
இவர் குருவாகிய தெனமியரது
உலகத்தத்தினைமற்றிச் சுலர்ண
த்தாமாக்கிறார்கள். இவர் மகன்
சகேதகேத. இவரை உபமன்பு
வென்று சொல்லுவர். சிவபெரு
மானால் திருப்பாற்கடலைப் பருகி
னவர். இவருடையதாய்வசிக்ஷடன்
தன்வாக, கண்ணனுக்குச்சிக்ஷிதகை
செய்வித்த அவனைப்பாகுபதவிரதி
யாக்கியவர்களுடையோ.

உத்தாலகர்—அருண்ணன்புத்திரர். இருக்
வேதத்திற்றிரஸ்தாபிக்கப்பட்டவர்.

உத்தானபாதன் — சுவாயம்புவின்
இரண்டாம் புத்திரன். இவன் தாய்
சதருபை. மனைவியர் கரீதி சுருசி
யென் விருவர். இவனுக்குச்சரீதி
விடம்தருவனும், சுருசிவிடம்உத்
தமனும் புத்திரராகப் பிறந்தனர்.

உத்பிரன்—சிவபெருமானால்நூலிகே
சனுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட அடி
மைகளி லொருவன்.

உபகாரகர்மா—தசருமாரநாடகத்திற்
கூறப்படும் பதினமருளொருவன்.

உபகு—மிதினை மன்னருள் சத்தியா
தன் புத்திரன் இவன் மகன் உப
குப்தன்.

உபகுப்தன்—உபகுமகன். மிதினைமன்
ளொருளொருவன்.

உபகருதி—அசாரீரி. ஆகையவாணி.
ஏன்னை ஒருவர் எண்ணுகையில்
உண்டாகும் திருவாக்து.

உபசருப்பதிதேவதை—வாணி.
உபநாணி—வைகவானரன் புத்திரி.

இரணியாசுடன் மனைவி.

உபதேவி—தேவகன் புத்திரி. கற்பவிருஷ்டி முதலிய பதினமரைப் பெற்றவள்.

உபாத்தன்—யதவயிசத்த வசதேவன் குமாரன். இவன் தாய்மத்திரை. சகோதரன் கந்தன்.

உப நிடதங்கள் } வேதிரசாக வின
உபநிஷத்துகள் } க்கிப் பிரமஞானத்தைப் போதிக் கும் முடிந்தலிடயங்கள். அவை தூற்றெட்டு. அவுடோந்தரசதோபநிஷத்திற்காண்க.

உபபாண்டவர் — தருமனாதி. ஐவர்க்கும் திரௌபதியிடம் பிறந்த ஐந்தாமர்கள். இனம்பஞ்சபாண்டவரென்றுஞ் சொல்லப்பட்டவர். பாரதபுத்த முடிவில் இரவில் நீத்திரை செய்து கொண்டிருக்கும் போது பாண்டவர்களென்று அகவத்தாமனாற் கொல்லப்பட்டவர்கள்.

உபமங்கு — உத்தராகிரிற் றண்க. வியாக்கிரபாத முனிவர்குமாரர்.

உபமங்கு பத்தவிலாசம் - திருத்தொண்டர் புராணாகிரித்ததை வடமொழியிற் கூறுமது. இது உபமங்குப் பரோத்தம்.

உபயகோமுனி — பசுவானது பிரசவிக்கையில், கன்று தாயினின்றமுற்றும் வெளிப்படா திருக்கையிற் செய்யப்படுக்தானம் - இவ்வாறுசெய்ய இயலாதார் பொன்னாற்செய்து கொடுத்ததுமுண்டு. [இரண்டு பசுமுக்கையையுடையது]

உபயாஜன — ஒருகேதவன். கங்காநீரத்தில் காகைப் பிரஸ்தாச்சிரமமேற் கொண்டவன். இவன்பாஜ

னுடனிருத்த தருபதன் யாதைதப் பூர்த்திசெய்தத்தன்.

உபரிசரவக — சூரியன் அமிசமாக அயோத்தியிலிருத்த ஓரசான். இவன் காணத்திற் சஞ்சரிக்கும்விமரனமேறி யுகாயுகையில், வசந்தருதுவால் தனக்கு வெளிப்பட்ட கீரியத்தைப் பலாசத் தொண்டியிலேற்று, அதனை வினாக்காது தன்மனைக்கொப்ப வெண்ணுக்கையில், சோனமொன்று அவன் கட்டளை பெற்று அதனையேற்று அயோத்திகேக்கிச்செல்ல, வழியில் மற்றொருசேனம் அது மாமிசமென்று தான் அபகரிக்கச்சண்டையிட, அத்தொனனை தவறி யமுனையாற்றில் விழ, கிரிகை பென்னும் அப்சரஸ்திரீ பிரமசாபத்தால் மச்சவடிவோடிருத்தவன் அதனைப் பாணஞ்செய்து கருக்கொண்டிருத்த விலகுவன்விலகப்பட, அவன் அதனைச்சேதித்த அதன் கயிற்றில் ஒருபெண்ணும் ஒரு ஆணுமாயி இருகுழந்தைகள் உயிரோடிருப்பக் கண்டு, கண்டெடுத்த பொருளிற் பாதிமன்னனுக்குரித்தென்னு நியையத்தால் ஆன்குழந்தையை உபரிசரவகக்குக்கொடுத்து விடும்படி சந்தேகையுணர்ந்த. தன்வீரியத்தா னுதித்தவனென்றணர்ந்த வளர்த்த மன்னனாகியவன்.

விலகுவன் அப்பெண் மகனாகத் தன் கயிசத்த முதியோன் பெயரால் மாற்றத்தடி யென்றும், அந்தவிலக்பெயர்களுடையனாகுக்கோகினியென்றும், கிரிகைபெண்பவன் மச்சவடிவாய் பெற்றமைவால் கிரிஜுவென்றும் பெயர்கொத்தவனார்

ந்தணன், இவனேசத்தியவதி- பராசால் வசிட்டணர் பெற்றவன். இவ்விரும், சத்தியவதியிற்காண்க. உபஸ்திரிதிகள்—கண்ணகர் கபிலர் லோதிரிதர் தேவலாகத்தியாயனர் லோகாஷி புதர் சாதாதபர் அதி பிரசேதர் தகன் விஷ்ணு விருத் தவிஷ்ணு விருத்தமது தெனமியர் காரதர் புலஸ்தியர் உத்தராகிர ரெணும் பதினென்மர் தத்தம் பெயராற்செய்தஸ்திரிதிகள்.

உபாஸி—புதந் சிவ்வர் பதினமரு னொருவர்,

உபேத்திரன்—லாமணமூர்த்தி, இஃதி ரணுகுப்பிறகுதோன்றியமையின் உபேத்திரனெனுமிப்பெயர்பெற்ற ணர், கசியபனும் அவன் மனைவி அகிதியுத்திருமாலைப் புத்திரராகப் பெறுவான் ஒருதித் தவக்கிடைத் தமையின், திருமால் அவர்வேண் டிகோளுக்கிணைகிஅர்வனமேயுதி த்து மாவலியினவீரடக்கியவர் திரி விக்கிரமமூர்த்தியும் இவரே

உப்பூரிசிறாண—மதரைஉப்பூரிசிறா னெனவும் இவர் பெயர்க்கும்கும் இவர் புத்திரர் உருத்திரசனமனார் உமா, உமை—செவசத்தி. சிருஷ்டி காலத்தில் பரிணமித்த பிரணவ சொருபமென னுல்கன் கூறும். தகன் தன்மகனாக வேண்டித்தவ ள்செய்து அவ்வனமே கலம்புரி கடியவாயிருத்த அண்டெடுத்த தா கடியனியெனகாமிட்டணன். பின் ணர் ஸித்திமாவதராரணம் மகனா சத்தவக்கிடத்த ஓர் தாமரைத்த விநிற் குழத்தைவாயிருக்கக் கண் டெடுத்தத் தன்மனைவி மேனைவி டங்கொடுத்த லணர்த்தமையின்,

பார்வதராரணமாரி பர்வதி யெனத் தத்திராத்த காமம்கழல்கும். விச்ச வாவக வெண்ணும் விச்சாதரன் குமாரியாய் மதுரைப்பதியிலுதா ண்டி உமையைநோக்கி உணவா திரைகொற்றத்துக்கெத்தம்புரிய, தேவி இனமபருகப் பெண்குழங் கையாய்க் காஷியளித்தூதிற்புடும் கருவுடனென்மடியிலிருத்தியென யாக்கிக், தேவி உனது மறுபிறப் பில்மலவத்தவனு பான்மியன்மனை வியாய்க் காஞ்சனமாலைபென்னும் பெயருடனூதிப்பப. அப்பொழுது அவ்வனம் வருகவென்றனுக்கிரசி த்து அவ்வரசனான மலைவத்தவ னுன் யாகத்தில் முடிமுனைப்பெண் னாகித் தடாதகவென வினங்கி னன் [இத திருவிளை யாட்புராண த்தித்பிரசித்தம்.] அன்றியும் கலை ஞர் மகனாகவும் பிறகையாகவும் வினங்கியசரிதைகள் எண்ணிறத் தனவுன்.

உமாசமேதன்—செவபெருமான்.

உமாபதி—செவன்.

உமாபுதிசெனாசாரியர்—தில்லைவாழ் தணரில்ஒருவர். இவர்கொற்றவன் குடியில் வாழ்க்கையுடையார், சத் தானுசாரியரி லொருவர். இவரு க்கு ஞானசிரியர் மறைஞானசம் பந்த சிவாசாரியர். பெற்றருன்சாம் பாணுக்கு இறைவர் கொடுத்தனுப் பிய “அடியார்க்கெனியன் கிற்றம் பகவன்கொற்றம், குடியார்க்கெழு திய கைக்கிடெ - படியின்மிகை, பெற்றான் சாம்பாணுக்குப் பேத மறத் தீக்கெசெய்த முத்திகொ கொடுக்க முறை” — என்னுத்திரு முத்தைக்கண்டு முத்திகொடுத்

தவரும், அதைக் கேள்வியுற்ற அவன் மனைவியும் அரசனும் காண அந்திருமடத்தில், கெய்காணகப் பூஜாரிமனைவிய ஜலத்தைப் பருகி வந்ததோர் முன்னிச்செடியையும் மூத்திக்கனுப்பியவரும், கெப்பிரசைம் - திருவருட்பயன்-வினாவுண்பா-போற்றிப்பட்டுளுடை-கொடிக்கவி - கொஞ்சலிவதுது உணமைகொறிவினக்கம் - சங்கற்ப நீராசரணம் - கோவிற்புராணம் திருமுறைகண்டபுராணம்- சேக்கிழார் புராணமுதலியன இயற்றியவரும் இவரே.

உமாமுநீர்—திருவனாறலிலே, கெபெருமானுக்கு வழங்குத் திருகாமம் உமாமகேச்சரமூர்த்தி—கெமூர்த்தங்கள் அறபத்துகாண்டனுமொன்ற; கெவசத்தி யாகிய உமாதேவியே இறைவன் திருக்குறிப்பின் கண்ணம் பஞ்சகிருத்தியியிவற்றி அக்கினிக்குஷ்ணம்போல, அபிரசைபா வமாயிருத்தலின், அக்ஞேணயுருவே ஆகிசத்தி இச்சாசுததி கிரியாசத்தி ஞானசத்தி பராசுத்திபெண ஜலகைப்படும். இப்பஞ்சசத்திகளின் தசாம்சபேதுத்தால் சகனகிஷ்டகனமாயி சதானெருபமாம். கிரியாசத்தியினால் சதானெத்தில் சகஸ்ராம்ஸமாக அகந்தேசகருபமாய் இருபத்தைத்து விக்கிரகபேதமாகித் திருத்திய பேதத்தைச் செய்யும் அவ்வுமையோடுகடிய அமுசே உமாமகேச்சரமூர்த்திபெணப்படுகை.

உமாமகேச்சரர்—திருவகவத்தில்கெபெருமானுக்குவழங்குத்திருகாமம் உமேசுமூர்த்தி—கெமூர்த்தங்கள் அற

பத்து காண்டனு மொன்ற. ஒரு பதமகற்பத்திய பிரமன் சககாதி காணரு புதல்வரைப்பெற்று, அவர்களைக்கொண்டு கிருஷ்டடி கிறைவேருமைவின் வருத்தித் திருமாலுடன்குறை உறிவாப்ப, ஆகப் பிரமனைக் குமரரையும் கூட்டிக் கொண்டுக்கவாயபதியையடைந்து விண்ணப்பிக்க, அவர்களை கொற்றிவிதியால் கிறுசெய்து, இடத்தோனைப்பார்க்கஆங்கிருத்த உமாதேவி தோன்ற அவருடன ஒருகிருவினையாடிக்செய்து, பண்டுபோல அதுவரையுமெழுப்பி, கிருஷ்டடி னைகூட்ட்செய்தனுப்பிய கெமூர்த்தி இக்கருத்த ஆசைக்க கெய்க்க பதமமய தானெகே, போகக்க கெக்கெபுணர்ப்பெக்கே—பாசத், தருத் வடிவுத் தானுமா யான்மல ஜெவந்தி, பெருவடிவை யாரறிவர் பேசு" எனனுக் கெண்பாவினுத் வினக்குதல் காண்ட.

உமை—பார்வதி

உமைமயம்மை—(1) திரு அஞ்சைக்கணம் (2) திருவூரல் இத்தல்தலக்களில் பார்வதி தேவிக்கு வழங்குத் திருகாமம்.

உய்யக்கொண்டாரினைகாடு—அரைகிலிக்கும் காலிக்கும் கலேவின்ககட்டின் பூர்ககாலகாமம்.

உய்யக்கதேவகாயகூர்—(1) திருவிவரூரினர். திருவுத்தியாருனுஞ்சித்தந்த தானகிரியர். (2) திருக்கடஞ்சினர். திருக்கனித்தம்படியாருனுஞ் சித்தந்த தானகிரியர். திருவுத்தியா ரிவற்றிய உய்யகாத கையருக்கு மாணக்கர். இவரை யாட்டுகினைப்பிரென்றம், அத்தாள்

கடராஜ பதியால் அங்கேசுரிக் கப்பட்டு
உதென்றும் கூறுப. இவ்வியடயம்
“காட்டையைச் காண்பின்செய் மா
து வினைப்படிக்கெ-பூட்டை யெடுக்
கக்கொள் புவிபூரே” என்பதனா
துணரப்படும்.

உரகர்—பதினெண்கணிகளி லொரு
சாரார்.

உருசிரவன்—சத்தியசுவன் மகன்.

உருத்திரசன்மனார்—மதுரை உப்புரி
கிழான் புத்திரர். இவரைக்குமாரக்
கடவுளின் அவதாரமாக தூல்கள்
கூறும். இவையுரைப்பொருளுக்
குரையிட்ட நாற்பத்தொன்பதின்
மருவையையும் கேட்டு அவற்றுள்
மதுரைக் கணக்காயனார்மகனார் கக்
கேனாருரையை மெச்சியவர். இவ
ரே அகநானூறுதொகுதகவர். இவர்
மூங்கைப்பின்னையாயிருந்தவர்.

உருத்திரத்தந்தன்—சகலத்தராசன்மம்
திரி [சேவகசித்தாமணி]

உருத்திரப்பபதிகாயனார்—அறுபான்
மும்மை காயனமார்களுனொருவர்.
தலைபூரிலேனுளித்தவர். அல்லும் ப
கலும் செகித்தனைவோடு தடாகத்
திலிருந்து உருத்திர பாராயணத்த
டன் தியானனுபஞ்செய்த செவியா
னாரதிறுவடிவையடைந்தவர்.

உருத்திரன்—(1) செவன (2) ஸ்ரீகண்
டபரமேசுவரர் (3) பிரளயகாலருத்
திர தேவர் (4) ஏகாதசருத்திரரி
லொருவர் (5) அண்டாண்டங்களி
ன் நாற்புறத்திலும் மேல்கீழ்முத
லிய விடங்கியினுமுள்ள கோடா
கோடியுருத்திரர் (6) கனகவிஜய
துக்குகன்புனை ஓரரசன் [ருளர்]
(7) ஆரியஅரசரிலொருவன் [மணி]

உருப்பசி—(1) ஊர்க்கெயிவழ்பாருக்

ருளாமாதரம். அப்பெயரிந்நாண்க
(2) தேவகணிகையரி லொருத்தி. அ
கத்தியமுனிவர் சாபத்தால் மானி
டப்பெண்ணாய்த் தோன்றி மாதவி
யெனப் பெயரெய்தியவன் [சிலப்]

உருமினா—தென்றிசைப்பாலகளுன
யமன்மனைவி.

உருவந்தன்—யதுவயிசத்துதித்த வச
தேவன்புத்திரன். இவன் தாய்துறை

உரையாசிரியர்—இளம்பூரணர் சே
னாவரையா நச்சினர்க்கினியர் பரி
மேலழகர் அன்றியும் பேராசிரியர்
முதலியோருமாம்

உலகநாயகி—திருநீற்றியூரில் தேவி
யாருக்கு வழங்கும் திருநாமம்.

உலகவறவி—ஊரம்பலம். காவிரிப்பூ
மபட்டினத்துச்சக்கரகாணகோட்ட
த்திலுள்ளசம்பாபதி கோயிலின்மு
ன்புள்ளது. பலருக்குத்தந்திரியத
ருமகாலை. இதுபோன்றதை [லோ
கோபகனிகை] என்பார் வடதுணர்.
கத்திர்பாவையுள்ள இடமிதவே
மணிமேகலை செல்லுத் தோறும்
இதனை வலஞ்செய்த தொழுதே
இதிபிலறினான்.

உலும்பினிவனம்—கோசலதேசத்தி
ற்கபிலவஸ்துவியர் சாக்கிய சக்கர
வர்த்தியாகியசுத்தோதனனுடைய
பட்டமகிஷியான் மாயாதேவியின்
வயிற்றிலிருந்து அவன் வலமருங்
கூல்வழியே கௌதமபுத்தர் அவ
தரித்த இடம். இவ்விக்காலத்து ல
ம்பினி என வழங்குகிறது [மணி]

உலாகன்—(1) இத்திரன் (2) சருகரி
மகன். சகாதேவனுந் கொல்லப்பட்ட
வன். கௌதவதான் பாண்டவ
ரிடத்தது சென்றவருனொருவன்.

உலாபி—காக்கிமகன். காக்கைவிரிவை

இவனே அச்சகனாக் கூடி இவ்வ
நதனைப் பெற்றவன்.

உலோகபாவன்—(1) சேகரஞ்சிரியன்
அச்சனைத்தியிற்சொன்ன (2) பதுமை
சமோதரன் [சேகரித்]

உலோகாயதன்—ஒரு சமயவாதி. இ
வன் ஈசன் கன்மம் ஆன்மா இவை
யிள்ளை பெய்தும், மாநரின்பமே
பொருளென்றும் உறவோன்.

உலோகனார்—அகரானுத பாடிய
புகைஞ் சொருகர். இராஜகுமரம்
வெட்ட பெருகற் கின்னியெனுஞ்
சோழனப் பாடியவர்.

உலோகாழத்திரை—புலத்தியர் தம்
கைபென்றும் விதர்ப்பராசனாயகத்
தில் அனாஞ்சுக் குமாரியாகத்
தோன்றியவ ரென்றஞ் சொல்லப்
பட்டவர். அத்தியர் மனைவி . இவ
காஅபேஷித்த இராவணன்பலத
ன்பண்ணை யடைத்தான்.

உலோகபாதன்—அஞ்சனாட்டரசன்.
தன் காட்டில் மழையில்லாதகாலத்
தில், குடிபய இருக்கக்கூடிக் மழை
பெய்யுமெனப் பலருஞ் சொல்லிய
படி, அம்முனிவரை வருவித்து
மழை பெய்யப்பெற்றபின் அவருக்
குத தன்குமாரத்தியை மணம்புரி
வித்தவன் [சைவபு]

உலவனம்—காவிரிப்பூம் பட்டினத்
தைச் சார்ந்த ஒரு பூஞ்சோலை. புத்
தபாத பீடகையுடைய ஒரு பளிச்
சுறையு யுடையது. மணிமேகலை
பூப்பறிக்கச்சென்றா னென்பதானர்
ந்த உதயகுமாரன் அவனை யுடன்
கொண்டு செல்ல முதலில் வந்த
மூய்ந்த விடயிதவே. மணிமேக
லாதெய்வம் அவனுக்குக் காட்சிய
ளித்த அவனை மணிபல்லவத்திற்குத்

கொண்டு சென்றவிடமும் இதவே
உறையூர்தில்—காஞ்சின் மனைவித் தா
ன்.

உன்னக்கைக்கொணர்ந்த கயிலார் —

இவர் கமலகயன பட்டரின குமா
ரர்; இவர் பாதகப் பிரசாசனாட
ய குழ்ச்சிபாவ் உடையவரிடமிரு
ந்த பிரிக்கப்பட்டும் கைக்காளான
மாகி, அக்குத் தெய்வீகமாகத்தம்
காமனாத்த இவர்கத்தால் உன்
னக்கைக்கொணர்ந்த கயிலாரெனப்
பெயரடைத்தவர். பின்பு அவ்வினி
க்கத்தைக்காளத்தியின்பிரதிஷ்டாட
செய்த கைகாசாரம் பூண்டொழு
ருகையில் திருமலை கம்பியால் வை
ஷ்ணவராய் என்பாரென காமம்
பூண்டவர். கோவிந்தப்பட்டரென்
பது இவரது பிள்ளத்திருகாமம்.

உன்னமுதலான்—பதுமைவான ஒரு
நொத வேறுதிடத் தமிழ் தான்.

உறக்கை—உறையூர். சோழருடைய
இராஜதானிகயி கொன்று.

உறையூரேணிச்சேரி—உறையூருக்க
நெத ஒரு செந்துர்.

உறையூரேணிச்சேரிமுடமோகிவர்--
இவர் அத்தனை. சோழன் முடித்த
னைக் கோப்பெருகற்கின்றி - ஆய்
எனும் கன்னல் இவர்களைப் பாடிய
புகைர். ஆய் இறந்த பிள்ளு மிருத்
தன். இவர்பெயர் மோகிபெய்தும்
வழங்கும். [புறநா.]

உறையூர்—உறக்கை. சோழருடைய
இராஜதானிகயி கொன்று.

உறையூர்க்குணாபுரி—காவிரியின்பெ
ன்னையிலுள்ள ஒரு விஷ்ணுவ்
தலம்.

உறையூர்மருத்துவன்தாமோதரனார்--
சோழன் குழப்பன்னித் தஞ்சிய

பெருத்திருமாவனவனையும் பிட்ட
ங்கொற்றனையும் பாடியவர் [புறநா]
உறையூர்முதுகண்ணன்சாத் தனார்—
சோழன் கலகமின்னியைப்பாடிய
ஒருபுலவர் [புறநா]

உறையூர்முதுக த்தனார்—கடைச்சந்
கத்துப் புலவர் திருவிள்ளுவமாவை
பாடியவருளொருவன்.

உற்கஜம்-ஒருபுண்ணியதீர்த்தம். இங்
குத்தான் பாண்டவர்கடையவரைப்
புரோகிதராகக்கொண்டது.

உச்சையம்—ஒட்டிசுரத்தேசம் பஞ்சகௌ
டங்கியிலொன்று.

உற்கணன்—துருவன்மகன் தன் தந்
தைதுருவனைப்போலவே இனமை
ப்பருவத்தேதுறவியானவன். இவ
ன் தப்பிவந்தான்.

உற்கன்—சயன்புத்திரன்.

உற்பலாகுபீடம் — சத்திபீடங்கள்
அறுபத்தாங்களுளொன்று. இது
சுவர்ணாகுத்திலுள்ளது

உற்பலாகுதி—நீர்விரகுதருஷி. சாபத்
தால் மிருகமாகிச் சுராஷ்டிரன்பரி
சத்தால் கருப்பமாய்த் தாமசமனு
வைப் பெற்றவன். ஸ்ரீ மகன்.

உன்மத்தன்—இராக்கதன். மாலியுகா

உன்முன்—சகலாமறு புத்திரன்.
தாய் கடுகலை. மனைவி புஷ்கரிணி.
அங்கன் சுமணசன் கியாதி கிருது
கயன் அங்கிரசன் இவர்களைபிதா.

உருகாயகன் } அகிருத்தனிற்காண்க
உருசபதி }

உருஷ—(1) வானகரன் மகன். அந்
ருசைன்பாரி. (2) சூரியன்பாரி.

ஊர்

ஊகூ — ஒருவித்தியாதரன். இவன்
ஐவத்தினன் மறைத்தோண்டு,

நீராமமொரு முனிவர்காலைப்பற்றி
யீர்க்க, அவரால் முறையாகுவெ
ணச் சபிக்கப் பட்டு அங்கனமே
கஜேந்திரன் காலைப்பற்றி யீர்த்து
கெடுங்காலம் போர்புரித்து திருமா
லின் சக்கராயுத்தாற் சங்கரிக்கப்
பட்டுச் சாபநீங்கிப் பண்டையவடி
வேற்று முத்தியடைத்தவன்.

ஊங்கனார் — சேரகாட்டின் கடற்
கவரயினுள்ள ஒருர். இதுனருகே
கடலில் வஞ்சனையாக முனைத்த
கடப்பமரமொன்றைச் சேரன்வெ
ட்டினன் [சிலப்]

ஊசின் — யதுமரபினன். கிருதி
மைகதன்.

ஊர்ச்சுவதி — பிரியவிரதன் மகன்.
தேவயானை யென்றும் பெயர்பெற்
றவன். சக்கிரன் மகன்.

ஊர்ச்சிதன் — யதுமரபினன். கார்த்
தவீரியார்ச்சுணன் மகன். [ந்தி]

ஊர்ச்சை — வுசிஷ்டர் மனைவி. அரு

ஊர்த்ததண்டகேசர் — திருஆலங்
காட்டில் கிவபிரானுக்கு வழங்குந்
திருநாமம்.

ஊர்மினை — ஐனகரானுன் தத்தபுத்
திரி. இலங்குமணன்மனைவி இவன்
தன் கணவன் இராமனோடு வனவா
சஞ்செய்து திருமயிவரு மெல்லை
யும் கீத்திரையி லிருந்த தாகவும்,
இலங்குமணன் நீத்திரையின்றுயிரு
ந்ததாகவும் கூறவர்.

ஊர்வன் — கசிபுத்திரன்.

ஊர்வன் — ஓர்ப்சாக. நரநாராயணர்
தொடையி லுதிசதமையின் இப்
பெயரேற்றவன். [ஊரு-தொடை]

ஊர்வன் — உகிரமானதொத்தி யிரு
க்கையில், நாரதாதி தேவருஷிக
ளும் பிரமருஷிகளும் ஒருபுத்திர

கையுண்டு செய்க வென, இவன் ஒரு காணற்குச்சத்தைக் கையிற் கொண்டு தன் தொடைபை அங்கினியில் வைத்து மதிக்க, அதிலிருந்து சுவாலாமானி பெணும் புத்திரன் பிறக்க, பிரமன் பிரார்த்தனையால் இவன் அப்புத்திரனைச் சமூகத்திரத்திலுள்ள கடகாமுகாக்கினியில் வசிக்கவும் அக்கையே ஆகாமாசுப் புசிக்கவும் வரமளித்தனுப்பியவன். அம்மகனுக்கு ஒள்குணென்றும் பெயர்.

ஊன்பொதி பசுக்குடைபார் — சோழன் கெய்தலங்காணல் இளஞ்சேட் சென்னியையும், சோழன் செருப் பாழிபெறித்த இளஞ்சேட் சென்னியையும் பாடிய ஒரு புலவர். இவர் மாயிசுத்தைக்குடையிலுமறைத்துச் செறைமையின தூப்பெயரேற்றவர் [புறநா.]

எ

எக்கனாழ்வான் — வைணவசிக்ஞாசனாதிபதிகள் எழுபத்து கால்வருனொருவர்.

எச்சத்தன் — விசாரசுருமருக்குப் பிதா. மண்ணியாற்றல் கையில் விசாரசுருமர் கெய்தலுனை செய்து கொண்டு மருக்கையில் பார்த்துத் தைக் காணாவிடறி, விசாரசுருமரால் காணவெட்டப் பெற்றவன். தன்முகநிற்காண்க.

எட்டாம் பத்து — எட்டுத்தொகையு கொண்டு மிய பதிற்றுப்பத்தில் எட்டாவது தகடுமேறித்தொருஞ்சேரவிரும் பொறைகையாரிசில் கிறார் பாடி ஒன்பது நூலுமாம் பெற்றகாசு பரிசில் பெற்றது.

எட்டிருமான் — காவிரிப்பூம் பட்டினத்துள்ள ஒருகண்கண், கத்திற் பானையில் அதிட்டித் திருக்கும் துகத்திசென்னுள் தெய்வத்தின் கண்பன். [மணி.]

எட்டுத்தொகை — ஒவ்வொன்றும் கடைச்செய் புலவர்கள் பலரால் செய்யப்பட்டி. தொழில் அளவு பாட்டு பொருளைப்பவற்று கொண்வொன்றால் தொகுக்கப்பட்டமை யின தொகையெனப்பட்டது. இதனை, “கற்றினை கல்ல குறுத்தொகையைவகுமுது, குறுத்த பதிற்றுப்பத் தோங்கு பரிபாடல், கற்றறித்தார் சொல்லும் கவியோ டகம்புறமென், நித்திரத்த வெட்டுத் தொகை” என்னும் வெண்பாவாணரிசு. இவற்றைப்பற்றித் தத்தம் கெய்து வரிசுநிற்காண்க.

எட்டுக்கொண்டி — காவிரியின் வடகையில் சோழகாட்டிலுள்ள கெய்தலம். [விடம்பிறந்தலன்.

எது — யது, யயாதிக்குத்தேவயானை யம்பார் — வைணவசிக்ஞாசனாதிபதிகள் எழுபத்து கால்வருனொருவர்.

எயில் — பாண்டிநாட்டிலுள்ள ஓரூர், எருக்காட்டேர்த் தையங்கண்ணனார் — சோழன் குறுநூற்றத்தத்தஞ்சியின் விவகாரினைப்பாடிய ஒரு புலவருமைகெளரியனார் — புறநாணுறு பாடிய புலவருனொருவர்.

எல்லப்ப காவலர் — செத்தமிழ் காவலனை ஆதிராயத்தில் வெளிப்போத்தல் இவரே. இவருக்குத்தில்வ கவிவெணவுஞ்சிறப்புப்பட்டம் வழங்கும். இவர் பிச்சித்தி பெற்ற அருணாசலபுராணம் அருணைக்கலம்பகம் தீர்த்ததிரிபுராணம் திருவெ

ஊடாட்டிப்புராணம், செங்குத்திப் புராணம் அந்தாதிகள் முதலிய பல துங்களை லிபந்தரியல். இவரும்திங் லியகலி பிண்ணிப்பெருமானையகா ரெனும் மணகாணதாசரும் ஒன்று கக் கல்விபயின்றதாகவும் கேகலி. எல்லன் — ஒருபிரபு. தொண்டை காட்டிக் குன்றத்துரினன். தமிழ் கற்றார்க்குப் பெருகிதியளித்தகொ டையாளி. தனக்கெழுன்ன பாண் றெருவன் இறத்தபொழுது அவ னுடலைச் சுமக்கப்புகுத்த தொண் டைமண்டல சதத்திற் புகழ்த்து பாடப்பெற்றவன்.

எழினி — கேரளதேசத்தரசன். இப் பெயர் யவநிகா ஏன கைமொழி யில் வழங்கும். அதிகன் அதிகமா னிற்காண்க.

எழினிஅதியமான் — கையெழுல ன்ளலிலொருவன். குதிரை மலை யையுடைய ஒரு சிறு காட்டிற்கிதி பன். சித்திரனாரற் பாடப்பெற் றவன்.

எழுத்தறிந்த காதர் — திருஇன்னம் பரில் சிலபெருமானுக்கு வழங்குக் திருகாமம்.

எழுத்தறியும் பெருமான் — மாதா வென்னுமாதன் மிக்க தருமங்களை டேத்திகுத்த மூப்புற்று மாணயி ன்றி வருத்தி, சிலர் போதனையால் தர்மங்களைக் குறைக்கக் கருதி கணிகரையழைத்துக்குறைத்தெழு துவெண்க் கட்டளைவிட்டு அதனை த்தான் பாண்டவியினையில், திரு கொற்றியூர் கீண்களாவென ஏழு தப்பட்டிருப்ப, அதனைகிறக்கவி ட்டு மீண்டும்பாத்தபொழுது அங் கனனே யிருத்தமையின் திருகொ

ற்றியூ ரினைவனார்க்கு இப்பெயர் வழங்குகதொன்றும்.

எழுப்பெழுபது — ஒட்டக்கத்தப் புலவரியன்றியது. இது காதம் காண்புடலில்லை. இதன் விலரம் ஈட்டி யெழுபதிற்காண்க

எறிச்சனார் மலாடனார் — திருவள்ளு வமலை சொல்லிய கடைச்சக்கப் புலவரு னொருவர்.

எறிபத்தையனார் — அறுபான் மும் மைகாயன்மாருனொருவர். கருஜூரி னார். சிலகாயியாண்டா ரென்பார் சிலாச்சனைக்குக்கொண்டு சென்ற மலர்மலையின் குடலையை, புகழ்ச் சோழ கையனாருடைய யானையா னது பறித்துச் சிறைப்பக் கண்டு தமதிறுக்கரைத்திருந்தவாட்படை யால் அதனை வாழ்முதலிய லிடங் களிற் சிறைத்தத்துகண்ட புகழ்ச் சோழர் தமதவானைக் கொடுத்து யானையபாதி என் னுட்டியை யரிசெவன, காயனாருத்தமதுட்டியை யரிய எத்தனித்துத் திருவருள் பெற்றவன்.

ஏ

ஏசைக்கரபுரம் — ஒரு அக்கிரகாரம். அரக்குமாளிகையினின்று தப்பிய பாண்டவருங் குத்தியும் அத்தனை வேடந்தங்கிச் சென்று சேர்த்தவி டம். பகாகரனைக்கொன்ற இடமு மிதுவே. [வன்.

ஏசைக்கரன் — தறுபுத்திரரி கொரு ஏசைத்தன்—கணபதி. (ஒற்றைக்கொ ம்பன்) [ரிவொருவன்.

ஏகதன் — பிரமனது மாணச புத்திர ஏகபூதமூர்த்தி — சிறுட்டியி னாரம் பத்தின் பிரமலிஷ்ணுருத்திரசுரிய

சந்திராநிலரை முதலையே வயப்ப
கம் இடப்பக்கம்' இதயம் வலச்
சன் இடக்கண் முதலிய இடங்க
ளினின்று நோற்றுவித்து, சக்கர
த்தில் அங்ககரை அங்கவ்விடங்க
ளிலொடுக்கிக் கொள்ளுஞ்சிகழார்
த்தி. இது அஷ்டாஷ்டவந்திரகலீ
யையுனொன்று.

ஏகபாதன் — அஷ்டடவந்திரன் புத்தி
ஏகபிங்களன் — குபேரன். [ரன்.

ஏகம்பவாணன் — ஒருவேளாண்பிரபு.
இவருர் ஆற்றார். கம்பரிடத்தில்
வித்தியாப் பிராசுரஞ் செய்தவர்.
தமிழ்நாட்டு மூலகேத்தராய்க்கட்டி
கொண்டவர். புலவர்க்குப்பெரு
க்கொடைபாளி. தொண்டைமண்
டல சதகத்திற் புசும்பு பாடப்
பெற்றவர்.

ஏகன் — தேககிரவசவன் புத்திரன்.
வசுதேவனுக்கெனவன்.

ஏகலவன் — ஒருவேடவன். வில்வித்தை
ஏகலவன் — கற்பிக்கும்படி துரோ
ணசாரியரைக்கேட்டே, அவர் இழி
ருவத்தின னெனத் தடுத்தலிட,
இவன் அவரைப்போன்ற ஒருபிர
தமையெய்தித்து அதனிடத்தன்பு
செலுத்தி வில்வித்தையிற் தேர்ச்
சிபெற்றவன். அச்சுனங்கேட்டை
க்குச் சென்றபோழுது அவனுக்
கும் இவனுக்கும் பேச்சுண்டாகிப்
பேர் சமமாகப் புரித்தமையின்,
உன் குறையார் எனயினவ, துரோ
ணரை அச்சுனன் அங்கிருந்து
துரோணரிடம் கூட்டுகெடுவிக்,
துரோணர் அவனைக் குருகாணிக்
கவையக வலக்கைப் பெருவிரலைக்
கேட்டே அதனை அறுத்தத்தவன்.
இவன் பாரத ஷத்தத்தின் மூல்

கண்ணனாற் கொல்லப்பட்டன்.
ஏகாகதி — குபேரன்.

ஏகாந்தராமையர் — பூகோகருத்திர
ரொண யாகராலு மதிக்கப்பட்டிரா
டோறும் கைவாயஞ் சென்று தரி
சித்தவந்த ஒரு வீரகைவர்.

ஏகம்பரானீர் — காஞ்சியிலே சில
பெருமானுக்குவழங்குத்திருமாம்.
ஏகம்பரபீடம் — சத்திபீடங்கள் அது
பத்து நான்கனு னொன்று. இது
வேதாரணியத்திலுள்ளது.

ஏமசத்திரன் — அபிதாசுரித்தாமணி
யெனும் கணுனித்தாந்த கிண்கு
செய்தவன்.

ஏமகாதன் — பாணபத்திரரை யாழி
ல் வெல்ல வந்து இரவியேயே
தனதுகைநிற் கோடியொருபாணன்.

ஏமமாபுரம் — நடமித்தன் கைம்.

ஏமங்கதம் — சேகரனுடைவகாடு

ஏமங்கதன் — சித்திர கூடராசுருமா
ரன் [குளா]

ஏயர்ஜோன் கலிக்கும கையனார் —
அதுபான் மும்மை கையன் மாரு
னொருவர். திருப்பெரு மங்கலத்
தில் வேளாண் குலத்திலுதித்தவர்.
மகாசிலபதநர் - குலகோயால்வரு
ந்துகையில் சிலபிரான். இவரது
கணவிலெழுந்தருளீர், சுந்தர மூர்
த்தி கவாயினை வரிக். இக்கோய்
தவிரகுமெனத் திருகாய்மலர்ந்தரு
ளினர். சுந்தரமூர்த்தி கவாயினை
பரமசிகனைப் பரவைவாயர் கீட்டி
ற்குத் தாதுப்பியவ ராதலின்
அவர் சிவாபராதியெனக் கருதி அவ
ரால் கோய்தனவிலுதும் இறந்த
லே கலமென்றதமது உடைவா
ளால் வயிற்றைப் பிரித்தொன்ற,
சிவபெருமான் அநாதிரித்துடயி

பீத்த குலகலிந்தருளினார். பிங்
னார் சுந்தரமூர்த்தி கவாயிகளுடன்
மிக்க கண்புற்றிருந்தவர். இவர்
மனைவியார்மானக்கஞ்சுற நாயனார்
புத்திரியார். [பஞ்ச வடிக்காகக்
கூத்தலைத் தந்தையால் மணவினை
க்குமுன்னர் அரித்து' கொடுக்கப்
பெற்றவர்]

ஏண்டமுனிவன்—கொட்டைபூரில்
வசித்திருந்தவர். ஒரு காலத்தில்
காவிரிப்புனல் வலஞ்சுழிப் பிலத்
துள் புகுவதாய் தேசம்கொமமடை
ந்தமையைச் சோழராசன்சொல்லி
முறையிட, ஒருமுனிவனவதமன்
னாவது அதில் வீழ்த்திறப்பின்,
அது அடைபட்டு நீர் நிலமிசைப்
படருமென அரசன்தானே அங்கு
யிறந்த பிராணனுக்குச் சும
ண்டிசெய்வது கலமென்று அரசு
ரிமையை மகனுக்குளிப்ப, அதை
யுணர்ந்த அவன் மனைவி அம்முனி
வனிடஞ்சென்று பணிய, முனி
வன் நீர்க்ககமல்களிலாயிரு என்
ருகேர்வதிப்ப, அம்மங்கை தன்னை
வன்நிலமனத்தையுணர்ந்த, 'தேவ
ரீர் செய்த ஆசீர்வாதம் பழுதுபடா
மற் கருக்கென்றம' எனவேண்ட,
தான் அரசனிடஞ் சொல்லியதை
கினைந்து, அவனிடஞ்சென்றது
வேயிறவாமற்றித்து, தானே யங்
கன்னஞ் செய்வதாகவும், தனக்காக
கான்கு விவாயப்பிரதிட்டை செ
ய்யவேண்டுமென்றங்கு, வலஞ்
சுழியில் வீழ்த்தித்து, கிரைப்பில
த்திற் புக்கொட்டாது தடுத்தபுண்
னியன். இவர் காரணமாகவே தஞ்
கைசாஜாரஜேக்கரம்-கங்கைகொ
ண்ட சோனேச்சுரமுதலியுள்ள பிர

திட்டை செய்யப்பட்டன.

வெரமுபது— கம்பர் வேளாண்மரபி
னரையும் அலர்க்குரியவழங்கு
வினையும் சிறப்பித்தக்குறிபெழு
பது செய்யுட்களாலாவொருஜாதி
தால், திருக்கைவழக்கமும் இத்த
கையதே.

வையார் குழலியம்மை — திருஇரும்
பூரையில் உமாதேவி யாருக்குரிய.
திருகாமம்

வலாதி — சங்கமருவிய பதினெண்
கீழ்க் கணக்கினுனொன்று, எழுபது
செய்யுட்களால் கணிமேதராய்வி
ற்றியது.]

ஏழாம்புத்து— எட்டுத்தொகையுனொ
ன்றான பதிற்றுப்பத்தில் ஏழாவது.
செல்வக்கட்டுக்கோ வாழியாத னெ
ன்னுஞ் சேரனைக்கபிலர்பாடியது.
இத்க்காது நூலீரம் பொற்றாகம்
ஒருபெரியமலை மீதேறிக் கண்ட
காடும் பரிசில் தரப்பட்டது.

ஏழிமைமலை— ஒவ்வொருகாம்பினும்
எவ்வெழிலைகளை யுடைய ஒருமரம்.
இதனை வைத்தபாணமென்கடதலா
ர் கூறவர். இதன்மலர்மணம் பா
னைமதரீர்போலும் காற்றத்திற்கு
மை கூறப்படும்.

ஏறாக்கோல்— காத்தட்டி மலைய
ணித்த குறவர்தலைவன். மலைகாட்டு
மன்னவன். இவனைப்பாடியவன் கு
றமகன் இளவெயினி.

ஏனாதி— அபிமானிக்கப்பட்ட பிசுபுக்
களுக்கு அரசரார் கொடுத்தவந்த
ஒருமட்டப்பெயர்.

ஏனாதிநூக்கிள்ளி— கொட்டையும் வீ
ரமுமுகடைய ஒருபிரபு, இவனைப்
பாடியுலவர்கோனாட்டு எறிச்சிஜார்
மாடவன்மதுரைக்குமரனார்

எனாதிநாதநாயனார்—சமுத்தருவச்சான்
முர் மரபிலே எயினனாநிலேஜனி
ந்தவர், அதுபான்மும்மை காயன்
மாருளொருவர்.படைத்தொழிற்சா
மர்ததியமுடையராய் அரசனாண்ம
திக்கப்பெற்றவரும் எனாதிபட்டம்
வசித்தவரும், திருவெண்ணிறுஉரு
ததிராக்மணிகந்தோரிடத்துப்பத்தி
யுடையவருமாயிருந்தவர், இவரோ
டுவாட்போர் புரிந்து பலமுறைபுந்
தொல்வியுற்றோடியுதிருரெண்
போன் இவரைமுடிக்கக்கருதி உத
யகாலத்தில் நெற்றியில்திருவெண்
ணிறு பிறங்கத்தரித்து வாரும் ப
லகையுன் கொண்டு, போருக்காயை
ப்ப, அவனோடுபோர் செய்து கொ
ண்டிருந்து அவனை வெட்டப்போ
கையில், அவன் கையத்தை முகத்
தினின்றகற்றஅவன்நெற்றியில்விழு
தியின்வினக்கத்தைக்கண்டு சிவனா
டிய செனவானாகிற்ப அநிருரன்ந
ன்காரியத்தையமுடிப்ப, சிவாநுக்கிர
கத்தால் முத்தியடைத்தவர்,

ஐ

ஐங்குறுநூறு— எட்டுத்தொகையுண்
முன்றாவது. அகப்பொருட்பகுதி
யாகிய ஐந்திணைகளையும் நூறுநூ
றுஅகவற்பாக்களால் விளக்குவது.
கடவுள் வாழ்த்து முதல் ஐந்தாற்
றொரு அகவற்பாக்கையுடையது
இவற்றுள், கடவுள் வாழ்த்து பார
தம்பாடிய பெருத்தேவனாராலும்,
மருதத்திணையைக் குறித்த முதல்
நூறு ஓயம்போகியாராலும், கெய்
தத்திணையைக்குறித்த இரண்டா
நூறு அம்மாவனாராலும், குறிஞ்சி
த்திணையைக்குறித்த மூன்றாநூறு

கபிலராலும், பாலைத்திணையைக்கு
றித்த கான்காநூறு சூதலாக்கையா
ராலும், முல்லைத்திணையைக்குறித்
தஐந்தாநூறு பெயனாராலும்பற்றப்
பட்டன. இதனை “மருதமோ சம்
போகி கெய்தலம் மூவன், கருதுங்
குறிஞ்சி சூபிலர்—கருதிய, பாலை
யோதல்வாந்தை பன்முல்லை பேய
னே, தூலையோ தைக்குறுநூறு.”எ
ன்னும் வெண்பாவானாக. இதனை
த்தொகுத்தான் புலத்துறைமுந்நிய
கூடலூர்க்கிழார். தொகுப்பித்தான்
யானைக்கட்சேய்மார்தாஞ்சேரலிரு
ம்பொறை.

ஐஞ்ஞாற்றுவர்— சச்சத்தனதுஅகப்பரி
வாரமகளிர். புதல்வரும் சேவகன்
சேமுமுமாகியவீரர்.

ஐத்திரேயன் — ஜனமேஜயனுக்குப்
பட்டாபிஷேக நடத்திவைத்த குரு
ஐத்தவர்— இத்துவென்னும் பெயரு
ற்ற அத்தனை வரத்தாற் பிறந்து
பிரமபதவியடைத்து சிருஷ்டிகடத்
தியுபதினார். இவர்கள் காரியப
கோத்திரத்திலுதித்தவர்கள்.

ஐத்தாம்பத்து — எட்டுத்தொகையு
ளொன்றாகியபதிற்றுப்பத்தில் ஐந்
தாவது. கோச்செங்குட்டுவனைப்பா
ண்பாடியது. இதற்காக உம்பர்கா
ட்டுவாரியையும், அவன்மகன் குட்
டுவன் சோலையும் பரிசில் கொடுக்
கப்பெற்றது.

ஐந்திணையைப்பது } இவை யிரண்டு
ஐந்திணையெழுபது } ம் பதினெண்
ழக்கணக்கி னுட்சேர்க்கவை. ஐந்தி
ணைகளைப் பற்றிக் கூறப்பட்டன.
இவற்றினுள் முத்தியது மூவாநிய
ராலும், பித்தியது மாதன் பொறை
யனாராலும் மியற்றப்பட்டன.

ஐந்திரம் — (1) இத்திரனும்செய்யப் பட்டவடமொழியியாகாரணம்—இது தவலியாகாரணங்களு ளொன்றென ப்படும். (2) சிற்பதால் மும்பத்திர ண்டனுனொன்று.

ஐம்படைத்தாலி — காவலாகக் குழங் கைகட்டுத் கழுத்திற் பூட்டுவ தோ ராபரணவிசேடம். திதிகடவுளா கிய திருமாலின் பஞ்சபுதங்கள் போலப் பொன்னாற்செய்யப்படுத லின் இப்பெயரேத்தது.

ஐயடிசன் காலவர்கோளுவனார்—அறு பான்மும்மை காயணமாரு ளொரு வர், தொண்டைமண்டலத்தில் பல் கவன் மரபிலுதித்த ஓரரசர். அரச சத் செல்வன் தன்பாநருவதென் றுஅநனை வெறுத்த மகனுக்குமுடி குட்டியிட்டுத் தவக்கடோறுகதிரு ப்பணி திருத்தொண்டு முதலியன செய்த கொண்டிருத்த முததிய டைத்தவர். பதினேரீக்திருமுறை யில் இவரிலற்றிய கோத்திர வெ ண்பாவென்னும் பிரபத்தங்காணப் படும்.

ஐயனாரிதனார்—தமிழிலக்கணப்பகுதி ஐந்தனுள் புறப்பொரு ளிலக்கண ன்செய்தவர் அது புறப்பொருள் வெண்பாமாலை யெனப்படும். தொ ல்காப்பியப் புறப்பொருளுக்கும், இதற்கும் சிலவேறுபாடுகளுள்.

ஐயனார்—அரிசரபுத்திரனிற்காண்க. ஐயா கிச்சிறுவெண்டேனையார்—புற காணாறு பாடியபுலவருனொருவர்.

ஐயூ முடவனார்—இவரை ஐயூர்மொ ரென்றும், உறையூர் முடவனாரெ ன்றுஞ் சொல்வதுமுண்டு. பாண்டி யன்மடடாரத்தத்துஞ்செய கிள்ளி வளவனையும், தரமான், தோன்றிக்

கோணையும் பாடியபுலவர் [புறநா] ஐயூர் மூலக்கிழார் — காணப்பெரெ யில் கட்டத் உத்திரப் பெருகழுதி யைப் பாடியபுலவர் [புறநா]

ஐயை—மாதரிபுத்திரி, கண்ணகியிட த்தன்புடைமையின், தேவரீதியால் கண்ணகிகோலினைச்சேரநாடுசென் றடைத்தவர் [சிலப்]

ஐராவணம்—திரண்டாயிரம் கொம் புகளோடு கைகரையத்தி விருக்கும் வெண்ணையானை.

ஐராவதம் — திருப்பாற்கடலி லுதி த்த கான்குகொம்புகளுடைய வெ ண்ணையானை. கிழக்குத் திச்சுளம். இத்திரன்வாகனம். இதன்பிடி அப் பிரணம்.

ஐராவதி — இமாசலத்தின் தெற்கே யுதித்த சந்திரபாகையோடு சங்க மமாகும் உபகதி.

ஐராவதேசர்.— தருவாச சாபமேற் றுக்காட்டினயானஐராவதத்தார் பிரதிட்டை செய்த முதனையின் மேற்கே பூசிக்கப் பெற்ற சிவ பிரான்.

ஒ

ஒக்கர்மாசாத்கனார் } — இவர்கள் ஒக்கர்மாசாத்தியார் } புறநானுறுபா டிய இருபுலவர்கள்.

ஒட்டக்கூத்தர்—செங்குத்தமரபிலுதி த்த ஒரு சிறந்தபுலவர். குலோத் தங்க சேழன் சமஸ்தான வந்து வான்களிற் நிலைமையர். இவர் ஒருகாலத்தில் “ஆடுக்கடைமணி சாவகாசமாக வகிலமெங்கும், கீழும் புகழைத் தரித்தபிரானித்த ரீணிக ற்திள்,” என அரசனைச் சிறப்பித் தையில், அரசன் அதன்பின்வரிச

ண்டடியவாக “பாலும் புனல் புர
‘தொட்டக் கூத்தன் பதாம்புலத்
தைச், குடுக்குலோத்தல் சோழ
னென்றேயெனச் சொல்லுவதே”
என்றவாறு அக்கட்டளைக் கவித்த
தைபெறுமத்தமைவானே, இவர்
குலோத்தல் சோழனுக்கு வித்தி
யாருரு வாநல்லெண்டு மென்பத
னார்த்தகது. “கோவைபுல அந்
தாதிக்கொட்டக்கூத்தன் * அவர்
தொருவர் பாரொருதே” என
ஒளவைபாசான் விசத்த உற்பெ
ற்றவர். இவர் கம்பர் புழேத்திப்
புனல் ஒளவைமுதலிய சிலவித்த
வாண்டோடு வந்தித்தப் பகைத்த
கொணர் சரிதல்னா. விரிப்பிற்
பெருகும்.

இவர் தம்பாறுற்ற தக்கபுலமை
யில்லாக் கவிவாணரைச் சிறையி
ட்டுவைத்த மகாசேவியுளறு முடி
த்த மறவான் வினுபதசயிபித்தவர்
னை கருவித்துச் சிலவினாக் கவி
வினவித் தருதிவாச விடைதா
தார் தலைபெட்டெதல் கழக்கெ
ன்பது “இரண்டொன்றத் தலை
முடித்த திறக்கப்போட்டு, கெட்
தெற்றோ கவிவொட்டக் கூத்தனி
ல்லை” என்பதனாக் கவிவந்தும். இவர்
இராமாயணத்தின் உத்தரகாண்ட
மும், ஈட்டியெழுபது எழுப்பெழு
பது முதலிய சிலதல்களுக்கு செய்
்தவர், தெய்வப்புலமைவர். “சென்
டகன் டத்தொனிக் கஞ்சியமான்
கருவங்குலியே, திசண்ட வெம்
வத்தப் பிணமீதுசெய்தவன்கேர்
த்தலை, அண்ட விடப்பங்கொடு
னோக்கொம்பந்த வக்கொணாள்,
குண்டகன்னத்தி னுதைத்தவன்

காணக் குலோத்தல்சேனே” என
க்கண்டகத்தி பாடியவர்.

ஒப்பினாவயி } உமாநேயியா
ஒப்பினாருமையம்மை } குக்குருறை
ஒப்பினாவம்பினை } வே திருமேடு

க்களம் - திருச் சோற்றத்தறை -
திரு ஆவதிதறை இந்தகூத்திரம்
களில் கழக்கும் திருகாமக்கன்.
ஒருகொறப்பெயரியனார் — காஞ்சித்
கஞ்சுகணப்பாடியபுனல் [புறநா]
ஒருதறைக்கோவை — காணிக்கன்
புதைத்தல் என்னும் ஒருதறைவி
லேயே இரகுநாத சேதபதியின்
மேல், பொன்னுக்காவீர் பிற்த
அயிர்த கவிசாஸ்பாடிய தரியதல்
ஒருபாவொருபது — ஒருகவகப்பா
காற்பத்தப்பாடலை யுடைய ஒரு
பிரபத்தம்.

ஒவ்வியூர்மீழார் — தொடித்தலைவிரு
த்தண்டினூர் பாடப்பட்ட பெரு
ஞ்சாத்தன் பிதா.

ஒவ்வியூர் மீழான் மகன் பெருஞ்சாத்
தன் — கீரக்கும் பாணர்க்கும்
விறவிவக்கும் பேருபகாரி, கவிய
கீரன். இவையிந்தப்பின்னர், குட
வாயில் கன்னதனார், தொடித்தலை
விருத்தண்டினூர் பிரிவாற்றாதுபா
டினர் [புறநா.] *

ஒவ்வியூர் தந்த பூதப்பாண்டியன் —
பேரிவ்வல்ல பாண்டியருனொரு
கன். கவிசெய்தலில் திறமையுட
யோன், இவன் பெயர் பூதபாண்டி
யனென்றும் கழங்கும். இவனுக்கு
காமம்பென்னும் ஊரினான் மா
கன், எய்வென்றும் ஊரினான
ஆத்தை, அத்தகஞ்சாத்தன், ஆன
ழிசி, இயக்கென்னுமிவர்க்கெண்
பர்கள். இவ்விந்தத்துடனே தலை

ன் மனைவி தீயிற் பாய்ந்தித்தான் ஒழிவிலொடுக்கம் — கண்ணுடைய கண்ணாரிவற்றிய ஒரு ஞானதால் இது சரியைக்கழற்றி சிரியைக்கழற்றி மூதலிய பிரியுணையுடையது. ஒன்பதாம் பத்து—எட்டித் தொகையு னென்றாலுமே பதிற்ப்பத்தில் ஒன் பதாவது. குடக்கோ இளஞ்சேலி கும் பொருதையைப் பெரும் குன் றுர்க்கிழாப்பாடி மூப்பத்திராயிரம் பொற்காசுமுதலியன பரிசில் பெ ர்த்தது.

ஓ

ஒளையாதன்—சிகபெருமான் கைக்கு நிகரத்திலே பூஜித்தப்பேறுபெற் றொகையன். ஒளைய + கைத்தனை ன்றிருவாராகக்கூறுவதுமூண்டு. இப் பூகஜு செய்தவிடமே திருக்கச்சி ஒளையாதன் தனி, பெண்ப்பெம். இது கைத்தாழ்த்திகையாகியேன் தே வாதம்பெற்றது.

ஒளையாதேசன்—திருவோண்கைத்தன் தனியில், சிகபெருமானுக்கு கழல் குத்திருகையம்.

ஒளையாதையன் — ஐக்குறுதூற்றில் பாலைத்திணையைக்குறித்த கைக்கா துறுபாடியபுலவர்.

ஓய்மான் கல்லியாதன் — கடை பெழுவுன்னல்வளிலொருவன். மா விலங்கையென்னும் சிற்றூர்க்கை சன். பத்தப்பாட்டி லொன்றான நிறையாற்றப படைக்குத் தலை வன். கைக்காளுரைப் பாடப்பெற் றவன்.

ஓய்மான் கல்லியாதன் — கொடைபா னிகளிலொருவன். கைக்காளுரைப் புதுப்பெற்றவன்.

ஓய்மான் கல்லியாதன்—ஓய்மான் கல் லியக்கோடனுக்குப்பின் மாலிகன் கையி கரக்கடத்தியவன். கைக்கா ளுரைப் புதுப்பெற்றவன். ஒரு கொடைபாளி.

ஓய்மோபியார் — ஐக்குறுதூற்றில் மருத்திணையைக்குறித்த முதுகூறு பாடியபுலவர். புறநாடற்றில் இவர் பாட்டமுண்டு.

ஓரி—கடைபெழுவுன்னல்வளிலொரு வன். கைத்தர்க்கு கைக்கொடுத்தவன் இவன் குதிரையின் பெயரும் ஓரி. ஓரோப்போகி—ஓய்மோபியார்.

ஓயிவச்சேனை—சித்திரசேனனென் னுன் கைத்தருவனுக்கு காமாந்தரம். கைத்திற் பாவையி கதிட்டித் திருக் குத் தவகிசென்னுன் செய்வத்தி னுடைய கைப்பன் [மணி]

ஓயிலம் — ஓயிவகையிலே விளக்கிக் கூறுதல். இது கைத்திலிருந்து பின்னாமுறைத்தது.

ஓடிதீசன்—ஓடிதீ [பருத்து]கேத்தி பஞ்சு கைத்தீசன்.

ஒள

ஒளையாடாணம்—உபபாடாணம் பதி னெட்டனுனென்று. உளையாணி வரைச் சொல்லப்பட்டது.

ஒளையேன் — உளையேன் புதுவகையான கிருகன் மரபிதுதித்தோர்.

ஒளையன் — (1) ஊர்வன் புத்திரன். கவலையாலி பெணவும் பெயரு டையான் [ஊர்வனிற்காண்க] (2). சிவகையனுக்கும் மனுக்கனிகைக் கும்பிறத்தலோகிருக. இவனுக்கு இருவகையன் முதுகாசுறு புத்திரரி குத்தான்.

ஒளையாள்—கல்லியாதப்புகையெயல்

லியலாருண் றெம்பட்டவர், தெய்வ பத்தியும் அற்புதமகிமைபுமுடை வவர், இவர் பிரா பகவனென்னும் வேதியன். தாய் ஆதியென்பான் பாணர் சேரியில் கனர்த்தவபத டைத்தவர். பிறத்தபொழுதேதாய் தந்தையர் நிபமணப்படி செகைப் பிரியமாட்டாது வருத்தகையில் "எவ்வுயிருக்காகக் கோரினான் டோ வியையோ, அவ்வுயிருங் பா னுமொன்றிற் கெல்லோ- கவ்வி, அருருவது சொண்டிற் கலவானே னென்றப், அருருவதுதானேவரும்" எனக்கூறி அவரைத் தேற்றிவிடுத்தவர். இவருடன் பிறந்தோர் அதிக மான், திருவள்ளவர், எயிலரென மூன்றாகோதாரும், உப்பை உறு வை வள்ளியென மூன்றாகோத ரினையாவர். இவர் தமிழ்காடு முழு வதுஞ் சஞ்சரித்துப் பற்பல அமை யக்களிற் பற்பல தனிக்கவிகளால் பற்பல அற்புதங்கள் செய்தவர்.

இவரார் பாடப்பட்டோன் அதிய மான் செமொனஞ்சி, அதியமான் மான் பொருட்டெழினி, தொன் டைமான், காஞ்சிவள்ளுவன், சே ரமான் மாவெண்ணோ, பாண்டியன் கானப் பேர்த்த உக்கிரப்பெருவ முதி, சோழன் இராஜ ருயம் வே ட்டபெருநகின்னி முதலியோரோகர். அதியமான் செமொனஞ்சி தனக்குக்கிடத்த கருகெகுவிக் கலியை உண்டோர் செமெக்கெஞ் சிவீத்திருப்ப சொன்ப தனர்த்தம் தானையுட்டுவொன்றாது இவரிட த்தன்ன அன்பினும் கொடுக்கவு ன்னு செமெக்கெஞ்சிவீத்திருத்தவர் இந்நிபப்புறாதுந்நிப் இவர்பாட

விலும், செமெக்கெனடயிலும் கா ணலாம். அதியமான் செமொனஞ் சியி னிடத்தன்ன அன்பினும் கொ ண்டைமாளிடத்தாது சொந்தவர். இவர் உக்கிரப்பெருவமுதி காலமு தல் கம்பர் காலம்வரையில் அகேசு தற்றுண்டுகள் சிவீத்தகொன்றதி யப்படுமெறுது.

இவரியற்றியதங்கள் ஆத்திரகுடி சொன்னதென்றன் மூதறைய கல் வழி அகநிக்கோவை பத்தனத்தாதி ஞானக்குறன் முதலியன. அன்றி யும் எட்டுத்தொகையுள் சிலவர். நில் பலசிலபாடங்களும் அவ்வங் கமையக்களிற் கூறிய எண்ணிறத்த தனிச்செய்யுட்களும் இவர் பெய ரானே விளங்கும். இவ்வாக்குவி சேடத்தானே தொண்டைகாட்டில் காக்குங்கிணறு இன்றளவும் அங் கனமே புன்னது.

௧

கேர்தன்—காத்தனென்னும் அரசனு டைய காவற்செனிகையின்மகன். அவ்வரசன் தன்குறேடு போர்புரி யவர்த பரசாரமற்குத்தோன்றாது ஒளித்தக்கொண்டபொழுது அவர் டெட்டானபாற் காலிரிப்பும்பட்டின த்திலிருத்த அரசகடாத்தியவன். தன்புதல்வகிருவரில் மூத்தோன் வணிகமாதாவை விசாலையையும், இவையோன் பார்ப்பணியாவிய மரு தியையும் விரும்பித் தீங்கிழைப்ப முயங்குசொற்பதனார்த்தகவரை வானாற்றடித்தவன். இவனாற்சாக் கப்பட்டவையின் அக்கோரம் காச த்திவென்றும் பெயருந்தது.

செழுநெல்—காத்தபாநாதுடன் அமை

மாச அந்நியமானஞ்செய்தவன்.

கருத்தி--அனாவியுதித்தவரவன் புத்திரன். தன்மகன் சேனைக்கு வாயலானத்தேட அவனையுடன்கொண்டு பிரமசனபவையடைந்தஆடல்பாடல்வரைச் செறிதசோம் பார்த்துக்கொண்டிருந்த, உவ்விடயத்தைப் பிரமனுக்குணர்ந்த, பிரமன் நீ பொழுதுபோக்கிய காலம் நீ வலவகத்தில் இருபத்தேழு சதாயு ககன் கழிச்சமையின் உன்னை வறிச்சேன அகனொருவரு மிலர். ஆதலின் ஆதிசெஷாவதாரமாகப் பவராமனுதித்தான் அவனுக்கு ன்மாவைத் தருகென, அக்கமமே பூலோகமடைந்த பவராமனுக்கு மனஞ்செய்தகொடுத்தவன்.

கருத்தர்--புத்தர்ன் இருபத்தேழுவ ரிஸ்இருபத்தைத்தாவதாததோன் திபவர். [மனைவி.

கருபுதேவி--தகன்மகன். தருமன் கருவை--ஒருமனை. ஓட்டிசதேசத்தி னுள்ளது. [கங்கவன்.

கருவன் -- பவமரபினன். கச்சனாக

கருவன் -- திஷ்பாகுபெனத்திரன் மகன். இவன் பிரா விருகி. இவன் திருமால்விருப்பின்படி இத்திரன் இடபகுபமேந்த முதுகெற்றான், அகரகுடன் போர் புரித்த வென் தவன் [கருவன்--முகப்படி.] இத்திரன் கருவரத்தில் கரணமையின் கருவந்தனைப்பட்டான்.

கருவந்திரன்--கருடன் [பகிசனாக்ரக சன்.] [சோசனாக்ரகன்.

கங்கவன்--பவமரபினு எந்த கீம்ம

கங்கன்--(1)பவமரபினுதித்தவகதே வன் தம்பி, (2)சம்பாதிவமிசத்தப் பகிரசன். (3) பவன் (4) ஒருரு

னிலன். அவன் மனைவி பிரமலோ கச (5) தருமனுக்கு அஞ்ஞாந வாதத்தில் வழங்கியபெயர். (6) கன் னுன்செய்வித்தவன். சேனக்கென ன்தம் இவன் பெயர்குழறும்.

கங்காதானமூர்த்தி-செருர்த்தகன் அறுபத்த ஶன்சனுனொன்ம. ஒரு காலத்தில் செபிரானுடன் பூஞ் சோலையி னுவாவிக்கொண்டிருந்த உயாதேவி ஓர்வினையாடல் கருதி த்தமதுகார்த்தால் இருவிழிகளையும் பொந்த உலகெங்கும் இருண்மய மாகே, அம்மையார் அச்சத்தால் அகாரங்களைவெகெளயல் விரல் கன்பத்திலும் பெயர்வுதோன்றிப் பததக்கைகளைவிச் சத்தமூற் திரங்கெட்டு வறிக்கொண்டமையி ன், தேவர் இருடிவர் முதலியோர் இவரவனைப்பணிவ. இவரவன் அக் கைகையச் சிரமிசபவனிதனர் உமாதேவிதிருக்கார்த்திவித்தமை யானும் செபெருமான் சடைமே வனரித்தகொண்டமையானும் அக் கைகையிற் செறித செறித பிரமன் திருமால்ருதலியோர்த்தக்கென வகித்தகக் கொண்டுசென்றனரென் பது புராணசரிதம்.

கங்காதித்தன் -- தவாதசாதித்தரி லொருவன். பரேதன் கங்கையை ப்பூமிக்குக் கொண்டுசெருகையில் அருகிலிருத்தவன்.

கங்காத்தவாரம்--திருமால்வாமனா தாரகொண்டு தமதுஅடிவையமே சேனாக்ரகப்போது அது அண்ட முகட்டிப்பட்டு அக்கிருத்த சோவ கங்கை அத்திருகடிசுழியே பெரு முகியிட்டமென்றும், இத்திர அரித் தவாரமென்றது சொல்லுவன் அக்

ஹுடைய வயிற்றைப் பிரிக்கொண்டு வெளியேவந்து தன்னுடைய நகர் கச்சிரையெழுப்பி, கச்சிரைப் பால்விடைகேட்டுப் பெற்றுக்கொண்டபொழுது, தேவயானை “யானுன்னை மணம்புரிய விரும்பினமையின் நீ செல்லப்படாது” எனத்தடுத்தி, கச்சிரை, தேவயானை “நீபெற்றமத்திரம்பலியாதொழிக” எனச்சப்பிப்ப, கச்சன் “யான்பிறருக்குப் பதேசெத்தால்பலிப்பதாக, நீயிராமணகுலத்தில் மணம் பெறாமாக” எனப்பிரதிசாபிட்டுச்சென்றவன் தேவயானை இது காரணமாகயயாதியை மணஞ்செய்துகொண்டான். கச்சிரை வேதியர் சுரபானஞ்செய்யப்படாதென விலக்குரிய மித்தனன்

கசியபன்—(1)மீரிக்கு ஒருகையாதுதித்தவன். பிரஜாபதிகளிடமிருந்து, தகட்புத்திரிகளிடமிருந்து, ததி-தது-மதி-சுரபி-சுரோதவகை விதை-தாம்பகை-கதை-தத்து-கதை-அருட்டை-இளையெனப்படும் பதின்மூவையும், வைகவாகரன் புத்திரிகளிடமிருந்து - புலோமை யெனப்படும் இருவரையும் விவாகஞ்செய்து கொண்டவன்.

இம்மணவியரிடம், அதிதியிடம் ஆதித்தரும், திதியிடம் தைத்தியரும், ததுவிடம் தானவரும், பிரதால் அண்டஜம் கவோதஜமுதவியலக கிருட்டிகளும் உண்டாயின. இவ்விருவெல்லாம் அவ்வவர் பெயராலுள்ள நிறப்பு வளிகளிற்காண்க. காலையால் காலகேயரும், புலோமை யால் பெளலோமரும் பிறந்தனர் இக்கசியபனுக்கு பர்வதன் விபன்

டானென்றும் இரு புத்திரர்களுள்

(2) பரகராமர் செய்த அககமே தயாகத்திற் பூமிமுழுதையும் வாங்கி வேதியருக்குத் தானஞ்செய்த ஓர் முனிவன். (3) வசுதேவன் புரோகிதன். (4) ஒரு புராணிகன். (5) சிறப்பாசிரியன். (6) புத்தரகன் இருபத்தெழுதிரில் கடைசியாகத் தோன்றியவர்.

கச்சயம்—துச்சயராஜன் இராஜதானி இது அக்காட்டுள்ளது.

கச்சன்—காசிராசன்.

கச்சி—காஞ்சிககரம்.

கச்சியப்ப சிவாசாரியர்— காஞ்சியிற் குமரகோட்டத் தருச்சகரையிருந்த ஆதிசைவர். இவரே கச்சபுராணத்தைத் தமிழில் மொழிபெயர்த்தவர் உற்பத்திகாண்டமுதல் தக்ககாண்டமீறாக ஆறுகாண்டம் வரை யுடையது. இதன் தொடர்ச்சியான உபதேசகாண்டம் கோனேரியப்பராவலராலியற்றப்பட்டது.

கச்சியப்ப முனிவர்— திருவாரூறுறைச்சிவஞான யோகிகள் மாணுக்கருண்முதன்மைவர். வேளாண்குலத்துதித்தவர். காஞ்சிபுராணப்பிற் பகுதி, விநாயகபுராணம், பேரூர்ப்புராணம், தணிகைப் புராணமுதலியன இயற்றியவர்.

கச்சிருமன்—விப்பிரசித்தியின்மகன் கஜகர்ணன்— ஓரியக்கன்.

கஜமுக்கரன்— (1) யானைமுகத் தோடுதித்த ஓரசுரன். இவன் தைவர் மாதுடன் மிருகக்கன் படிபடைகன் முதலியவற்றாலிவ்வாகாரம்பெற்றவன். விநாயகக்கடவுளால் வெல்லப்பட்டவன். இவனைக் கண்டோர் தலையில் குட்டிக்கொண்டு

தோப்பணம் போதெல் வழக்கம். இவன்பெருச்சாவி வடிவாய் விரை வன்வகையாடி, தனக்குச்செய்த வந்த மரியாதையை விரையகக்கடவு ளோற்றும்படி வதவெண்டிப்பெ ற்றவன் (2) ஆயிரமாமும் இரண் டாயிரத்தையும் கொண்டு ரூபன் மனுடைய மகேந்திரபுரியை ஆசா வவழியிற் காத்திருத்த வீரவாரு தேவராதகொல்லப்பட்டஅரசன்.

கஜபுத்தமூர்த்தி — ஜோகர வெண் னும் யானை வடிவேற்ற அரசன் தேவரோடே துன்புறத்த, சிலபெ ருமான் அவனைக் காவாளுதைததுத் தன்னிச்சுருமத்தையுரிததுத் தமது டலிற் போர்த்தனர். இதுதிருப்பழ ளூரிலும் காமெணிகர்ணிகையிலும் சித்தூத்தராக தூதன் மாறுபடக் கூறுவது கற்பேதமென்பர்.

கஜன்—ஒரு தாக்கதன் - தாரகபுத்த த்திற் கொல்லப்பட்டவன்.

கஜாகரன் — யானை வடிவா விருத்த ஓகரன் - சிலபெருமானால் உரித் துக்கொல்லப்பட்டவன். கஜபுத்த மூர்த்தியிற் காண்க.

கஜாந்திரமூர்த்தி—அஷ்டாஷ்டமூர்த்தம் களிலொன்று சிலமூர்த்தி. பாணுகோபனாற் கொம்புகளிலுந்த இத்திரனுடைய ஐராவதத்தின் அன் புகிரம்பி, அதன் கொம்புகளையும் வன்மையையும் மீண்டும் அதுக்கிர கஞ்செய்தனர். இதுதிருகெண்டூர் டில் சித்தூத்தராகக் கற்புரணம் கூறியீர்.

கஜானன்—(1) கைப்பதியிற் காண்க (2) ஸ்ரீ கங்குலத்திற் திருமா லின் கஜாகந்தொண்டிய ஒரு சேனாவான்.

கஜேந்திரன்—இத்திரத் துய்மனெ ன்னுமரன் அகத்திய முனிவராக் கையெ ட் டன்னிபர் திருத்தமையின், அவர் சென்ற யானையாகுவெண்ச் சபிக்க, அங்கனமே யானையாதித் தன் இயற்கையான விழ்னுபத்தி யோடு யானைக்கோராய் அசை கரிணி [பெண்யானை] கையெழு ள்கிரிடை செய்துகொண்டிருக்கை யின்; காபத்தால் முநிவ வடிவேற் றிருத்த வகடவென்னுங்கந்தவன், யானையின் காலப் பற்றியீர்க்க, அ கேகாலம் இரண்டுமே போர்புரித்த யானை சிக்கமுடியாத நிலையேயெ ன்று திருமாலைக்கூறு, திருமால் ஆண்டெய்திச் சக்கரத்தால் சூத லையைச் சங்கரித்ததுக் காத்தனர். யானைவடிவு முநிவடிவும் விலகி இருவரும் பண்டைய சீலவடிவே ற்று முத்திகுடைத்தனர். அவருள் யானை வடிவேற்ற விலர் கஜேந்தி ராழ்வாரெனப்படுவர்.

கஞ்சன்—(1) பிரமன் (2) கண்ணனாற் கொல்லப் பட்டவன், கம்சனிட் காண்க.

கஞ்சி — காஞ்சிபுரி. இது தென் னைகாட்டினுள்ளது. சத்த புரிசை லொன்று.

கடகம் — ஒரு ககரம். இதனிடத்தி லேயே கிருஷ்ணமூர்த்தியிள்கரு டியாலே ஐக்கோதமூர்ந்து.

கடகர்ப்பர் — விக்கிரமர்க்கணையு ல அகக்கைத்திலிருத்த கஜாத்வின மென்னுமபட்டம்பெற்ற ஒன்பது புக்கரிகளினொருவர். இவர் கடக ர்ப்பரகாலியமெனும் கூறுவொன் றியற்றியவர்.

கடகந்தகாலம் — கிருஷ்ண மூர்த்தி

மாடத்தில் உயாதேவி திருநாமம்
கடல்பிறக்கோட்டியசெங்குட்டுவன்-
எட்டுத் தொண்டியு னொன்றாகிய
பதிறும் பத்தில் ஐந்தாம்பத்திற்
கூத்தலவன். இவன் தன்னைப்பா
டிய பரணர்க்கு உம்பர்காட்டி வரு
வாயிபும், தன்மகன் குட்டுவன்
சேரலனையும்பரிசிலாகத்தந்தவன்
ஐம்பத்தையாண்டு வீற்றிருந்தான்.
கடியகெடுவேட்டுவன்—வேடர் தலை
வன் கோடைமலைக்கரசன். பெ
ருத்தலைச் சாத்தனாரைப் பாடப்பெ
ற்றவன்.

கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார் —
எட்டுத் தொண்டியு னொன்றாகிய
பத்துப்பாட்டில் பெரும்பாணாற்று
ப்படையும் பட்டினப்பாலையுமியற்
றிய ஆசிரியர். கடைச்சங்கப் புல
வருளொருவர். [வர்.

கடேந்திரமாதர்—கவுளித்தருளொரு
கடைச்சங்கம்—இதுவேமூன்றாவது
சங்கம். இதனைப்பற்றியுடவிவரங்
களை—“பருங்கடைச் சங்க மிருந்
தோர் யானெனில், சிறுமே தாவி
வார் சேந்தம் பூதனார், அறியுடை
வானார் பெருங்குண் டூர்கிழார், பா
டல்சான்ற வினத்திருமாதன், டட்ட
லாசிரியர் கல்லல் துவனார், பரவு
தமிழ் மதுரை மருதனின் நாகர்,
அவீர்கணக் காயர் நவினக் கோர்,
கிரங்கொற்றர் கிளர்தேனூர்கிழார்
ஒருங் கலைமண லூரா சிரியர், நல்
லூர்ப்புணியல் காய்ப்பெருஞ் சேக்
நர், செல்லுராசிரியர்முண் டம்பெ
ருங் குமார், முசிறியா சிரியர் கலை
ண்டனார், அசைவிரிஞ்ஞந்தாசி
ரியான்றி, நாதலங்கணிக்குஞ் சீத்
தலைச் சாத்தனார், முப்புர லுணரு

முப்புரி குடிசுழார், உருத்திரசன்
மர் மருத்தவ ராவே, நாம நாதந்
லைத் தாமோ நரனார், மதவனனா
ரோ டோதுமின நாகர், கடியல்
காமப் படியந் கொற்றனார், அருஞ்
செயி லூர்வாழ் பெருஞ்சுவ னுரு
டன், புலிபுகழ் புலமைக் கபிலர்
பரணர், இன்னுத் தழைத் தன்னா
ரன்றியும், ஒல்காப்பெருமைத்தொ
ல்காப்பியத்துத், குரையிடையிட்ட
விரகர்கலலாடர், பேர்மூலமுணரு
மாமூலர் தம்மொடு, விச்சை கந்தி
டுச்செள்ளை யார்முதல், தேனூற்
றெடுப்பச் செந்தமிழ் பகர்தோர்,
நானூற் றவர்முத னுற்பத்தொண்
பதின்மர்,—

“பீடுபெற வுலகின்பாடிய செய்
புன், முத்தொன் னாயிர கந்தினை
மெடுக்கொடை, அகநானூறு புற
நானூறு, குறுத்தொடை சிற்றிசை
பேரிசை வுரியோ, டறம்புகல்பதி
றறுப்பத் தைம்பதோ டிருபான்,
பெறும்பரி பாடலுத் குறுக்கவி
துற்றைம், பதுமுத லாங்கய கவை
யறுங் கலைகள், அக்கா வந்தவர்க்
கததியு மதனோடும், மிக்கா மிலக்
கணம்வினக்குதொல்காப்பியம்—

“எண்ணுந் கேள்விய நிருத்தநா
யிரத்தத், தொனாயிரத் தைம்பது
வருட மென்ப,—

“இடர்ப்படாதிவர்களைச்சங்கமி
ரீஇயினார், முடத்திருமாதன்முதலா
வுக்கிரப், பெருவழுதி வீரூப் புற
ங்குபான் டியர்கள், ராவுதினொரு
நாற்பத்தொன் பதின்மர், இவருட்
கவிவரங் கோலினர் மூவர்,—

“புலியிற் சங்கம் புதழ்வுட டுது
ரை, ஆதிமுச் சங்கத் தருத்தமிழ்

கவிஞர், ஓதிய செய்து ஞாலவாப்
பெரும்பொருள், வானாக்கேட்டுத்
தோஷச் செவிக்ரும், கேட்டுத்தெ
ரியா கோட்டைநெஞ் றெஞ்சும்,
துழையாவாவி னுழையுலன் நன்
னெனும், விழைவார் க் குரைக்கவே
ண்டுவர் தெரிந்தே, — என்னும்
ஆசிரியத் தானநிக. அரண்ம வல்
லார்வாய்க் கேட்டுணர்ச.

கடோற்காண — வீமனுக்கு இடம்பி
யிடம் பிறந்தவன். கண்ண இத்தி
ரன்பாறுந் தருசத்தியால் பாரத
புத்தத்திற் கொல்ல இறந்தவன்.
அலாயுதனைக்கொன்றவன். இவன்
மகன் அஞ்சனவர்மன்.

கடோற்காதித்தன் — பன்னிரு ருரி
யரு னொருவன். கத்துரு ருரிய
வொளிக்குப் பயத்து கடோற்க
மென்றதால் இப்பெயரேற்றவன்.
கட்கனேத்திரதேவியார் — திரு ஆக்
கூரில் உமாதேவியார் திருநாமம்.
கட்டியன்காரன் — சச்சத்தன் மத்திரி.
இவனே சச்சத்தனைக் கொன்ற
இராசமாபுர இராச்சியத்தைக்கவர்
ந்துகொண்டவன் [சுவக]

கட்டுவாங்கன் — இவ்வாருகமிசத்து
விசுவாசகன் புத்திரன்-திர்க்க வா
யுவுக்குப்பிதா. தேவாகரபுத்தத்தி
வதேவர்கட்டுதவிசெய்து களிப்பூ
ட்ட, அவர்கள் வரக்கேட்க வேண்
மொபிற் கேட்க என, தன்வயதை
வினாவி முகூர்த்தமொன்றெனறு
ணர்ந்து மோகிதானஞ் செய்து
மோகிதம் பெற்றவன்.

கணதரர்—ஒருருக ருரு.

கணதரநாயனார்—அதுபாண்மும்மை
நாயன்மார்களு னொருவர், இவர்
ஐயனாயுமி சேகாழி.ருகம்பிராமண

ருகம். அதுவகர் பத்தி விவத்திக
ளித்தெத்த திருஞானசம்பந்தரு
த்தி சுவர்மிகளிடத்தில் அன்புசெ
லுத்திச் சிவனைத் தலைவரானவர்.

கணபதி—சிவபெருமானு ருடைய
முத்தருமாழர். பிரணவகாரமாகச்
சித்திரித்த யானையினிடஞ் சிவ
பிசமாகத் தோன்றியவர். “முராரி
யாதிய தேவர்கண்முதலுது முழு
துவ கினிலுள்ளோர், விராலி வா
தொருாரியமாயினும் வினங்குநச்
செய்வென்றே, பராலி யுன்னருச்
சனைசெய்கோந் மனத்துறு பான்
மைதத் தருளுன்னன், பிராது செ
ய்ப்பவர் காரிய முறசெய் திடுதியெ
ன்றிவை சொன்னான்” என்றபடி.
இத்தகையவரத்தைச்சிவபிரானால்
அளிக்கப் பெற்றவர். பிரதம மகா
சிருஷ்டியில் சிவமூர்த்தியின் கண்
டத்திலுகித்தி, தேவர் மாணுடர்
முதலியோக்குத் தலைவராக முடி
குட்டப்பெற்றவர்.

மிருக தேவ பூத அங்கங்களோ
டுதித்துக்கஜமுலாகாரணப்பேரில்
வென்றுவாகனமாகக்கொண்டவர்.

அசத்தியர்கவேரபர்வதத்திலிருக்
கையில் அவருடையமண்டலத்தி
லிருத்த கண்ணைய இத்திரன் வே
ண்டுமோனால் அவன் கோழியிலே
யமைத்த கந்தவனஞ் செழிக்குக்
காகவுருவேற்றக்கவிழ்த்தவர்.

ருமரக்கடவுள் கன்னிகையகியா
ரை மணமுடிக்கும் பொறுட்டேவா
னை வடிவேற்று அச்சுறுத்தியவர்.
இக்காரணத்தால் மும்மதன் கணப்
பெயரேற்றவர்.

சிவப் பிரதானமாக இராணன்
இலங்குக்குக் கொண்டு சென்ற